

SACELŠANĀS UN GLĀBŠANA

DEIVIDS TĀSKERS

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS

2016. GADA 1. CETURKSĒM

Sacelšanās un glābšana

Kaut kādā veidā, un mēs nezinām skaidri, kāpēc, Dieva pilnīgajā radībā radās grēks, un šis grēks kļuva par sākuma punktu tam, ko mēs saprotam kā lielo cīņu. Vienu tomēr mēs zinām, un vēl pie tam ļoti labi: mēs kā cilvēki atrodamies šīs cīņas vidū. Tā ir cīņa, no kuras neviens no mums nevar izbēgt.

Tomēr sākumā nebija domāts, ka tas tā notiks. Radība bija "ļoti laba" un Dieva "svētīta". Lai gan Kungs tika atzīts par šīs pilnīgās radības Uzturētāju, Viņš deva Ādamam un Ievai atbildību rūpēties par to, ko Viņš tiem bija izveidojis. Lielā cīņa ienāca mūsu planētā, kad sātans piekrāpa Ādamu un Ievu ar glaimiem un viltu, novēršot viņu uzticību no Dieva uz sevi pašu. Ja viņi būtu palikuši uzticīgi tam, ko Dievs viņiem bija teicis, ja viņi būtu paklausījuši Viņa vienkāršajām pavēlēm, pasaule, kādu mēs to pazīstam, ar visu tās postu, pārbaudījumiem un ciešanām nekad nebūtu radusies.

"Sātans pūlas nepareizi attēlot Dieva raksturu, lai liktu cilvēkiem lolot nepareizu priekšstatu par Radītāju, un tādējādi Viņu uzlūkotu ar bailēm un naidu, nevis ar mīlestību. Viņa pūles nostumt malā dievišķo likumu, liekot cilvēkiem domāt, ka viņi ir atbrīvoti no tā prasībām, un viņa vajāšanas, vērstas pret tiem, kas ir uzdrošinājušies stāties pretī viņa krāpšanai, ir bijušas klātesošas visos laikmetos. Tam var izsekot sentēvu, praviešu un apustuļu, mocekļu un reformatoru vēsturē." (E. Vaita "Lielā cīņa" 12., 13. lpp.)

Atbildot uz šo tragēdiju, Dievs, kas redzēja to visu notiekam "pirms pasaules radīšanas", sagatavoja Savu glābšanas plānu. Tas ir atklāts ziņojumā par Dieva satikšanos ar Ābramu 1. Moz. 15. nodaļā, kad Viņš staigāja starp gaļas gabaliem. Senā ceremonija Ābramam bija drošība – un līdz ar to mums visiem –, ka Dievs ir personīgi iesaistīts, lai nodrošinātu risinājumu grēka radītajai problēmai.

Jā, Dievs apņēmās uzņemt pilnu atbildību par visas cilvēces sacelšanos un ciest katra mūsu izdarītā Jaunuma sekas. Tikai šādā veidā Dievs varēja atjaunot Savas attiecības ar cilvēci, attiecības starp cilvēkiem un cilvēces attiecības ar pārējo radību.

Šajā pāri sniedzošajā kontekstā mēs redzam sātana nesātīgo kaislību

sakropļot radību un iznīcināt Dieva Jaudis. Viņa stratēģijas ir atklātas Bībelē, kur labais un Jaunais atklājas attiecībās starp brāļiem, ģimenēs un aplenktais tautās. To var redzēt apspiestībā, bada laikos, verdzībā un izsūtījumos, drudžainos mēģinājumos atjaunot sagrauto pēc katastrofas, dalītajā uzticībā un elku pielūgsmes vilinājumā.

Viscaur Rakstos Dievs pastāvīgi apkaro sātana nodomus. Jēzus nāca kā Imanuēls, "Dievs ar mums", un tas notika teritorijā, kas tika nozagta Ādamam un Ievai. Jēzus guva panākumus tur, kur sātans cieta neveiksmi. Savā kalpošanā Viņš parādīja Savu autoritāti pār radību un Jaunuma spēkiem. Tieši pirms Viņa atgriešanās Debesīs Viņš atjaunoja Savu sekotāju uzdevumu un Vasarsvētkos deva viņiem spēku paplašināt Viņa Debesu valstības robežas.

Jēzus pie krusta izcīnīja izšķirošo uzvaru. Mūsu izaicinājums vienmēr ir bijis: kam mēs uzticēsimies – tai pusei, kas ir uzvarējusi, vai tai, kas zaudēja. Lai gan pareizā izvēle šķiet viegla un acīmredzama, karš vēl joprojām plosās un arī krāpšanas gaida ik uz soļa – cīņa par mūsu sirdīm un prātiem turpinās. Mūsu cerība un lūgšana tāpēc ir, lai šī ceturkšņa tēmas atklāj mums kaut ko par šīm krāpšanām un tādējādi palīdz ne tikai izvēlēties Kristu, bet palikt kopā ar Viņu, jo, kā Viņš ir apsolījis, "kas izturēs līdz galam, tas tiks izglābts" (Mat. 24:13).

Deivids Tāskers, Dienvidu Klusā okeāna divīzijas lauka sekretārs, ir ieguvis doktora grādu Vecajā Derībā un ir kalpojis kā mācītājs savā dzimtenē Jaunzēlandē, kā misijas prezidents Salamana salās un Bībeles studiju pasniedzējs Klusā okeāna Adventistu Universitātē (Papua Jaungvinejā) un Adventistu Starptautiskajā padzīlīnāto studiju Institutā (Filipīnas). Viņam un viņa sievai Karolai ir divi pieauguši dēli (Nātans un Stefans) un trīs mazbērni.

Piezīme. Bībeles citātiem izmantots jaunais latviešu valodas Bībeles tulkojums.

KRĪZE DEBESĪS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes. 14:4, 12-15, Ec. 28:2, 12-19; Jāņa 12:31; Atkl. 12:7-16, Lūk. 10:1-21.

ATMIŅAS PANTS:

“Viņi sauc skaļā balsī: pestīšana pieder mūsu Dievam, kas sēd tronī, un Jēram!” Atkl. 7:10.

«**S**ā kā mīlestības likums ir Dieva valdības pamats, visu saprātīgo būtņu laime ir atkarīga no pilnīgas saskaņas ar tā taisnības prasībām. Dievs ilgojas no visiem Saviem radījumiem kalpošanu mīlestībā – kalpošanu, kas izriet no Viņa rakstura novērtējuma. Viņam nav prieka par piespiedu paklausību. Viņš visiem piešķir izvēles brīvību, lai ikviens Viņam varētu pienest brīvprātīgu kalpošanu.” (E. Vaita “Sentēvi un pravieši” 34. lpp.)

Kamēr visas radītās būtnes atzina mīlestības uzticību, visā Universā valdīja pilnīga saskaņa. Tikai viena dumpinieka dēļ viss izmainījās. Lucifers domāja, ka viņš var izdarīt labāk nekā Dievs. Viņš gribēja Dieva stāvokli un godu, kas nāca tam līdzī.

Viņa varaskāres sekas bija “karš Debesīs” (Atkl. 12:7). Piekrāpjot Ādamu un Ievu pie aizliegtā koka Ēdenē, sātans atnesa šo karu uz mūsu planētu, un kopš tā laika mums jāsadzīvo ar tā sekām. Glābšanas plāns ir Dievs ceļš, kā tikt galā ar sacelšanos un atjaunot kārtību un saskaņu, ko sātans bija sagrāvis.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 2. janvārī!

Atkrišana Debesīs

Izlasi Jes. 14:4, 12-15. Kas Bābeles ķēniņa aprakstā norāda, ka runa ir par kaut ko lielāku nekā tikai cilvēcisku vadītāju? _____

Neviens laicīgs ķēniņš nekad nav gāzts no Debesīm. Šī patiesība norāda, ka 12.-15. pants pievēršas kaut kam lielākam nekā ķēniņš, pat lielās Bābeles ķēniņš. Bez tam senajos Tuvajos Austrumos kāpšana Debesīs, atrašanās augstākā stāvoklī nekā eņģeļi un sēdēšana sapulces kalnā pašos ziemeļos ir vispārzināms dievības apraksts. Šajā "divkāršajā" pravietojumā skaidri redzama sātana godkāre.

Jēzus izmanto līdzīgu taktiku, aprakstot Jeruzālemes iznīcināšanu (Mat. 24. nod.). Lai gan mācekļi jautāja par tempļa iznīcināšanu, Jēzus savā atbildē apraksta gan romiešu iebrukumu Jeruzālemē 70. gadā pirms mūsu ēras, gan augstāko pasaules gala realitāti. Tādā pašā veidā Jesaja apraksta laicīga ķēniņa īpašības, bet attiecina to visu uz kaut ko daudz lielāku un plašāku nekā tikai cilvēcisks ķēniņš.

Izlasi Ec. 28:2, 12-19. Kā šeit ir attēlots sātans? _____

Ec. 28:13 ir aprakstīta pilnīga būtne "Dieva dārzā", kas izrotāta ar visu veidu dārgiem akmeņiem, kas vēlāk bija atrodami uz augstā priesteru krūšu plāksnes, un šīs būtnes uzdevums bija kalpot par sargājošo ķerubū pie Dieva troņa. Pilnīga būtne, kas tomēr sevi sagandēja sava "skaistuma" dēļ.

Izmantojot cilvēciskas paralēles, šie ieskati ļauj mums labāk saprast dievišķo pasauli. Praviēši izmantoja to, kas cilvēkiem ir tuvāks un vieglāk saprotams, lai izskaidrotu lietas, kas mums pašas par sevi varētu būt grūtāk sagremošanas. Tas, kas notiek Debesīs, mums virs zemes ir grūti apjēgt, bet mēs visi esam spējīgi saprast laicīgu valdnieku amorālo un postošo politisko centienu ietekmi. Jesaja un Ecehiēls sniedz mums ieskatu neizskaidrojamā pārvērtībā kādā vēstures punktā, kad visu, kas bija skaists un pilnīgs Dieva lietu kārtībā, sabojāja iznīcinoša godkāre.

Ja pilnīga būtne, ko bija radījis pilnīgs Dievs pilnīgā vidē, varēja sevi sabojāt lepnuma dēļ, ko tam vajadzētu liecināt mums, kritušām būtnēm, par to, cik nāvējošas patiesībā ir šīs jūtas? _____

Šīs pasaules valdnieks

Izlasi Jāņa 12:31, 14:30 un 16:11. Kāpēc Jēzus nosauc sātanu par šīs pasaules valdnieku? _____

Kad Dievs sākumā ielika Ādamu un Ievu Ēdenes dārzā, Viņš tiem uzticēja Ēdenes pārraudzību (1. Moz. 2:8, 15) un rūpes par visiem radījumiem ūdenī, debesīs un virs zemes (1. Moz. 26, 28). Dodot vārdus visiem dzīvniekiem, viņš parādīja savas rūpes par viņiem. Parasti vārdu var dot tikai autoritāte, tāpēc, nosaucot visus radījumus, Ādams skaidri parādīja savas kā pasaules valdnieka pozīcijas.

Kad Ādams zaudēja šo statusu, sātans ļoti ātri aizpildīja tukšumu. Daļa no cilvēces atjaunošanas, kas ir iespējama, tikai pateicoties Kristus upurim Golgātā, notiks, kad atpestītajiem būs dota Ādama un Ievas priekštiesība valdīt kopā ar Dievu visu atlikušo mūžību kā "ķēniņiem un priesteriem" (Atkl. 1:6, 5:10).

Ījaba grāmatas pirmās nodaļas atklāj mums, cik plašs bija Ādama zaudējums. Ieskatoties Universa troņa zālē, mēs varam arī redzēt, cik pakļauta dabai ir kļuvusi cilvēce kopš krišanas.

Izlasi Īj. 1:6, 7 un 2:1, 2. Kāpēc Dieva dēlu sanāksmē sātans ar sevi iepazīstina kā tādu, kas staigā šurpu un turpu pa zemi? _____

"Gaitas un tekas pa zemi" vai "staigāšana šurp un turp" nav tikai tūrista ceļošana. Rakstos tā ir piederības zīme. Kad Dievs deva Ābrahāmam zemi, Viņš teica, lai viņš pārstaigā to garumā un platumā (1. Moz. 13:17), un līdzīgi bija arī ar Mozu un Jozuu (5. Moz. 11:24, Joz. 1:3). Sātans zināmā mērā dižojās kā "šīs pasaules dievs" (2. Kor. 4:4).

Iepazīšanās ar sātanu pirmajās divās Ījaba grāmatas nodaļās ir paralēle tam, kas notiek 1. Moz. 3. nodaļā. Sātans sacelj nemieru paradīzē un tad atstāj cilvēkus ciešam.

Kādus pierādījumus sātana darbam mēs varam redzēt šajā pasaulē? Kā tu vari gūt cerību no apsolījuma, ka kādu dienu viss šis juceklis beigsies? _____

Karš Debesīs

Mēs pat nenojaušam, ko nozīmē karš Debesīs. Tas ir, mēs nezīnām, kāda veida burtiskas kaujas ir notikušas, izņemot to, ka sātans un viņa eņģeļi tika gāzti. Fakts ir tāds, ka Bībele neko neatklāj par šī Debesu konflikta sekām. Tā toties daudz runā par garīgajām sekām šeit virs zemes.

Izlasi Atkl. 12:7-16. Ko tas mums stāsta par lielo cīņu, kas ietekmēja Debesis un vēlāk zemi? _____

Ievēro pozitīvo veidu, kā Jānis runā par notiekošo karu starp "mūsu brāļu apsūdzētāju" un uzvarētājiem. Viņš to saista ar glābšanu un gaidāmo Dieva valstību (Atkl. 12:10, 11). Šī pozitīvā tēma ir uzsvērtā visā nodaļā un ir svarīgs lielās cīņas aspekts.

Ir svarīgi, ka mēs ņemam vērā visas 12. nodaļas kontekstu. Šeit ir aprakstīti trīs lieli draudi, bet katram no tiem seko neparasta atbrīvošana. Dramatiskā vīzijā Jānim tiek parādīta cīņa starp Kristu un sātanu un tas, cik pilnīgi nesamērīga tā izrādās.

Piemēram, lielais sarkanais pūķis (sātans; Atkl. 12:9) gatavojas apēst bērnu (Jēzu), kas tūlīt piedzims. Kurš bērniņš varētu izdzīvot? Bet Viņš izdzīvo un ir uzkāpis Dieva tronī.

Tad pūķis mēģina vajāt māti (Dieva ļaužu simbols; sk. Atkl. 12:13). Cik ļoti sieviete, kas tikko dzemdējusi, var sevi aizstāvēt pret pūķi? Bet arī viņa brīnumainā veidā izglābjas (14. p.).

Trešajā mēģinājumā iznīcināt Dieva izredzētos pūķis rada plūdus, lai tos aizskalotu (15. p.). Sieviete pret plūdiem? Bet atkal Dievs iestājas un viņu izglābj (16. p.).

Tagad pūķis pievērš savu uzmanību sievas sēklas atlikumam. Viņš ir saniknots un karo pret to. Vēsture skaidri parāda, ka Dieva ļaudis ir vajāti, apspiesti un mocīti daudzus gadus. Pārāk bieži mēs redzam, cik neiespējama ir cīņa, un domājam, kā uzticīgie izdzīvos, aizmirsdami, ka stāsts šeit nebeidzas. Tas turpinās Atkl. 14. nodaļā, kur mēs redzam uzticīgos stāvam Dieva troņa priekšā. Tādējādi arī viņi tiek atbrīvoti.

Reizēm, kad tu jūties tā, ka tevi pārņem spēki, kas ir lielāki par tevi pašu, kā tu vari mācīties gūt drosmi Kungā, kas stāv pāri visam? _____

Sātana padzišana

Kā mēs redzējām, karš Debesīs nenotika tikai Debesīs, bet ietekmēja arī mūsu zemi. Izrādās, ka sātans ("brāļu apsūdzētājs"; Atkl. 12:10) vēl joprojām varēja stāvēt Dieva troņa priekšā un apsūdzēt Dieva ļaudis. Ījabs bija viens no Bībeles tēliem, kas cieta šo apvainojumu dēļ.

Izlasi Lūk. 10:1-21. Ko šeit nozīmēja Kristus vārdi par sātanu? _____

Pirms Jēzus izsūtīja 70 mācekļus, Viņš pamācīja tos neņemt līdzi nekādu lietu apģērbu vai naudu (Lūk. 10:4) un lūgt Dieva svētību saviem namatēviem (5. p.). Viņš brīdināja, ka viņi ir kā jēri, kas staigā vilku vidū (Lūk. 10:3), kas atspoguļots Atkl. 12. nodaļā, kur pūķis mēģina karot ar Dieva ļaudīm.

Priecīgi atgriežoties (Lūk. 10:17), mācekļi ziņoja, ka dēmoni viņiem pakļaujas, un tam it kā vajadzēja sagādāt Jēzum lielu prieku (Lūk. 10:21). Šajā kontekstā Jēzus izsaka apgalvojumu, ka sātans krīt kā zibens no debesīm. Viņš brīdina mācekļus, ka viņu priekam nevajadzētu balstīties uz viņu veiksmi pār dēmoniskajiem spēkiem, bet drīzāk viņiem vajadzētu priecāties, ka viņu vārdi ir ierakstīti Debesīs (Lūk. 10:20). Šis atgādinājums noliek cilvēka glābšanu tur, kur tai jābūt – mūsu Glābēja rokās. Jēzus ir tas, kas sakāva ienaidnieku, nevis mēs.

Jēzus sekotājiem tomēr ir dota priekštiesība liecināt par glābšanu, ko ir sagādājis Jēzus. Šī epizode Lūk. 10:17-20, šķiet, saista liecināšanas darbu, ko Jēzus uztic Saviem ļaudīm, ar varu pār sātanu šajā lielajā cīņā. Liecināšanas darbs saēd varu, kas sātanam ir pār šīs pasaules ļaudīm, un dod cilvēkiem iespēju atsākt savu sākotnējo darbu, paplašinot Dieva valstības robežas.

Vara pār mūsu pretinieku ir iespējama, tikai pateicoties uzvarai, ko Jēzus guva pie krusta. Pāvils apliecina, ka Jēzus "atbruņoja visas valdīšanas un varas" un uzvarēja tās (Kol. 2:15). Viņā Dieva ļaudis var uzvarēt. Sātana sakāve ir nodrošināta. "Šīs pasaules valdnieks tiks padzīts" (Jāņa 12:31), lai nekad vairs nekaitētu Dieva ļaudīm. Mēs varam droši priecāties, ka tā ir Kunga cīņa!

"Priecājieties, ka jūsu vārdi ir ierakstīti Debesīs." Pārdomājiet šos vārdus. Ko tie pasaka, un kāpēc tas ir tik liels iemesls priekam? _____

Cīņa turpinās

Tieši tāpat kā tikko nogalinātas indīgas čūskas refleksi ļauj tai aizsniegt apkārtni un injicēt savu indi, sātana kodums vēl joprojām ir nāvējošs. Viņš gan ir sakauts Golgātā, bet briesmas vēl nav garām.

Izlasi Jāņa 16:33. Kā Jēzus brīdināja Savus mācekļus par to, ka cīņa pret Jaunumu turpinās?

Jēzus skaidri pateica, ka Viņa sekotājiem nebūs viegli, bet tā vietā, lai koncentrētos uz izaicinājumiem, Viņš pievērsās uzvarai, ko tie var gūt Viņā. Pārdomājot šo drošību, Pāvils apliecināja ticīgajiem Romā, ka Dievs samīs sātanu zem viņu kājām (Rom. 16:20). Un Jānis pēdējo dienu draudzei pasaka to pašu – viņu uzvara ir nodrošināta Jēra asinīs (Atkl. 12:11).

Izlasi Ebr. 12:1, 2. Kas ir "priekšgājēji" un kā viņi mūs iedrošina? Sk. Ebr. 11. nod.

Ebr. 11. nodaļa īsumā ieskicē dažu slavenu ticības varoņu dzīves. Ābels pienes pilnīgu upuri, un viņš nav aizmirsts, kaut arī ir miris. Ēnohs pēc ieraduma tuvojas Dievam, tāpēc viņš taisnā ceļā tiek paņemts uz Debesīm, lai būtu kopā ar Viņu. Noa brīdina par neredzētiem notikumiem un piedāvā glābšanu pasaulei, kas slīgst grēkā. Ābrahāms pamet varenu civilizāciju, lai dotos uz apsolīto zemi. Sāra dod dzīvību apsolītajam dēlam, kaut arī viņa skaitās pārāk veca, lai viņai būtu bērni. Mozus izvēlas drīzāk ciest kopā ar savu tautu, nekā dzīvot ķēniņa pilī. Un arī Rahāba liecināja par Dieva varenību (Joz. 2:9-11). Šie cilvēki ir starp tiem, kas veido lielo liecinieku pulku, par kuriem lasām Ebr. 12:1. Viņi nav pasīvi liecinieki, kas kā skatītāji vēro spēli. Viņi aktīvi mums liecina, ka Dievs ir uzticams, atbalstot cīņās, ar kurām viņiem jāsastopas. Mēs šajā lielajā cīņā neesam vieni.

Aplūko dažus no tiem, kas minēti Ebr. 11. nodaļā. Kas viņi bija un kādi viņi bija? Kādu iedrošinājumu tu vari gūt no fakta, ka viņi nebija cilvēki bez kļūdām un bez vainas, bet viņiem piemita bailes, kaislības un vājības tieši tāpat kā mums visiem?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Mēs nezinām, kāpēc grēks radās Luciferā. Elena Vaita atklāj, ka "pamazām Lucifers sevī sāka lolot paaugstināšanās tieksmi" ("Sentēvi un pravieši", 35. lpp.). Fakts, ka tas notika pilnīgā būtņē, spēcīgā veidā atklāj, cik reāla Dieva pārvaldības daļa ir brīvā griba un brīvā izvēle. Dievs visas saprātīgās būtnes radīja labas. Tās bija morālas būtnes ar labu raksturu. Tajās nebija nekā, kas sliecās uz ļaunu. Tad kā Luciferā varēja rasties grēks? Atbilde ir tāda, ka uz to nav atbildes. Grēkam nav attaisnojuma. Ja varētu atrast tam attaisnojumu, Dievs galu galā būtu atbildīgs par to. Mēs kā cilvēki esam pieraduši pie cēloņu/seku attiecībām. Bet grēkam nav cēloņa. Tam vienkārši nav iemesla. Tas ir neloģisks un mulķīgs. Lucifers nevarēja attaisnot savu rīcību, īpaši kā būtne, ko Dievs tik ļoti mīlēja. Tomēr kaut kādā veidā, ļaunprātīgi izmantojot brīvo gribu, Lucifers samaitājās, no "gaismas nesēja" kļūdams par sātanu, "ienaidnieku". Lai gan mēs daudz ko nesaprotam, mums vajadzētu saprast pietiekami, lai uzmanīgi izturētos pret dārgo brīvās gribas un brīvās izvēles dāvanu.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Greizsirdībai bija liela loma sātana dumpī pret Dievu. Kādu postījumu greizsirdība ir izdarījusi tavā personīgajā pieredzē? Kā mēs varam mācīties cīnīties pret šo ļoti izplatīto emocionālo stāvokli?

2. Pārdomājiet vairāk brīnišķīgo brīvās gribas un brīvās izvēles dāvanu. Kā mēs lietojam šīs dāvanas katru dienu? Aplūko dažas briesmīgās sekas, kas rodas, nepareizi lietojot šīs dāvanas. Kā mēs varam iemācīties lietot tās pareizi?

3. Padomājiet par likuma lomu brīvās gribas un brīvās izvēles kontekstā. Tikai faktam vien, ka Dievam ir likums, vajadzētu liecināt par brīvās gribas realitāti. Galu galā, kāda jēga ir morāles likumam, ja nav morālu radījumu, kas var izvēlēties sekot tam? Pārdomā vairāk, ko sevī ietver likums un ko tas stāsta par cilvēka brīvību.

4. Ir spēcīga tieksme, īpaši noteiktās pasaules daļās, atņemt domu par burtisku velnu. Kāpēc šāds uzskats ir tik pretējs pat visvienkāršākajai Bībeles izpratnei?

KRĪZE ĒDENĒ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 1:28, Rom. 8:17, Mat. 6:26, 1. Moz. 2:15-17, 3:1-7, 10-19.

ATMIŅAS PANTS:

"Un es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu pēcnācēju un viņas pēcnācēju! – viņš tev sadragās galvu, bet tu viņam sadzelsi papēdi!" 1. Moz. 3:15.

Pēc pasaules radīšanas Dievs paziņoja, ka viss ir "ļoti labs" (1. Moz. 1:31). Tomēr tagad ir acīm redzams, ka viss pasaulē nav "ļoti labs". Neskatoties uz dažādajām mācībām un ideoloģijām, kas cauri gadsimtiem ir centušās visu iztaisnot, mūsu pasaule turpina iet haosa, nedrošības, vardarbības, karu, piesārņojuma, apspiestības un ekspluatācijas virzienā. Ja 20. gadsimts sākās ar visu veidu optimismu par nākotni un ko cilvēki varētu darīt, lai uzlabotu šo nākotni, tad 21. gadsimts noteikti zaudēja šo optimismu – un tam arī bija pamatots iemesls.

Kā mēs nokļuvām šādā situācijā? Atbilde ir atrodama lielajā cīņā, kas, lai gan sākusies Debesīs, diemžēl ir nonākusi uz Zemes un vēl pie tam diezgan agri cilvēces vēsturē.

Šajā nedēļā mēs aplūkosim, kā sātans spēja pakļaut cilvēku brīvību un tādā veidā aizsākt postu, ko mēs visi piedzīvojam pat šodien. Grēkā krišanas stāsts ir un paliek spēcīgs atgādinājums, ka mūsu kā cilvēku vienīgā drošība pastāv ne tikai ticībā tam, ko Dievs mums saka, bet, vēl svarīgāk, paklausībā tam, ko Viņš mums saka.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. janvārī!

Trīs svētības

Radīšanas kontekstā frāze "Dievs redzēja, ka tas ir labs" parādās 1. Mozus grāmatā septiņas reizes: gaisma (1:4), sauszeme un jūra (10.p.), augi, kas nes sēklu, un augļu koki, kas nes augļus (12.p.), saule, mēness un zvaigznes (16.p.), jūra ar zivīm un debesis ar putniem (21. p.) un zvēri, lopi un rāpojoši radījumi (25. p.). Galu galā, kad Dieva darbs ir pabeigts, seko teikums: "Un Dievs redzēja visu, ko bija darījis, un, redzi, tas bija ļoti labi!" (1. Moz. 1:31)

Pasludinājis visu, ko Viņš bija radījis, par "ļoti labu", Dievs spēra vēl vienu soli tālāk un "svētīja" Savu radīto trīs īpašas jomās.

Pirmkārt, Viņš svētīja jūras radījumus un putnus. Viņš iedrošināja viņus: "Augļojieties un vairojieties, un piepildiet ūdeņus jūrās, bet putni lai vairojas uz zemes!" (1:22) Otrkārt, kad bija radīti Ādams un Ieva, Dievs arī viņus svētīja ar līdzīgu iedrošinājumu: "Augļojieties un vairojieties, piepildiet zemi." (1:28)

Izlasi 1. Moz. 1:22, 28! Abas svētības sākas vienādi, bet kas ir papildus Ādamam un Ievai? _____

Cilvēki kopā ar putniem un zivīm ir dievišķi iedrošināti būt auglīgiem un vairoties, bet atšķirība ir tā, ka Ādamam un Ievai tiek dota atbildība rūpēties par zemi un visiem tās radījumiem. Šeit mēs varam redzēt, cik nozīmīgi ir būt radītam pēc Dieva līdzības. Radītājs uzaicināja mūsu pirmos vecākus būt līdzvaldniekiem kopā ar Viņu, uzturēt un rūpēties par radīto valstību (sk. Rom. 8:17, Ebr. 1:2, 3).

Trešā svētība, kas uzrakstīta radīšanas stāstā, ir septītās dienas sabats (1. Moz. 2:3). Šeit ir tālāks apstiprinājums, ka cilvēki ir kaut kas daudz augstāks nekā tikai dzīvnieki. Viņi ir radīti, lai baudītu sadraudzību ar Radītāju tādos veidos, kā nespēj pārējā radība. Šeit mēs redzam nekļūdīgu pierādījumu tam, ka cilvēkiem radībā ir ierādīta īpaša vieta. Jēzus to uzsvēra: "Pavērojiet putnus debesīs – ne tie sēj, ne plauj, ne savāc ražu šķūņos; jūsu debesu Tēvs tos baro. Vai jūs neesat daudz vairāk vērti kā viņi?" (Mat. 6:26) Nemazinot citu radījumu vērtību, Viņš skaidri parādīja, ka cilvēki ir unikāli un īpaši virs zemes.

Kādos veidos radīšanas ziņojums Bībelē piešķir dievišķumu cilvēcei (tātad, katram atsevišķam radījumam), ko nevar neviens alternatīvs uzskats par izcelsmi, piemēram, evolūcija? Bībeles ziņojuma gaismā par cilvēka izcelsmi jautā sev: Vai tu izturies pret ikvienu tā, kā viņi ir pelnījuši, lai pret viņiem izturas? _____

Pārbaudījums pie koka

Dievs radīja visu, skaidri nosakot robežas: gaisma un tumsa, ūdeņi augšā un ūdeņi apakšā, zeme un jūra, nakts un diena, radījumi katrs pēc savas kārtas, diena tiek nodalīta no dienas, sieviete no vīrieša un koks nolikts atsevišķi no citiem.

Izlasi 1. Moz. 1:4, 6, 7, 14, 18, 21, 24, 25! Kāpēc ir svarīgi, ka skaidri definētas robežas pastāv vēl pirms cilvēku radīšanas? _____

Tieši tāpat, kā Dievs izveidoja cilvēku, zvērus un putnus no zemes (1. Moz. 2:7, 19), Viņš arī audzēja no zemes skaistus kokus ar garšīgiem augļiem (8., 9. p.). Dievs arī izvēlējās īpašu vietu uz zemes, kur Viņš stādīja dārzu. Mēs varam tikai mēģināt iedomāties tā skaistumu. Brīnišķīgie dārzi, ko mēs šodien redzam, ir tikai skops atspulgs tam, kāda bija Ēdene. Šī īpaši stādītā dārza vidū Ēdenē (kas bija nodalīti no pārējās pasaules) bija divi neparasti koki – dzīvības koks un labā un ļaunā atzišanas koks. Otrā koka augļus nedrīkstēja ēst, vai arī būs jācieš smagas sekas (1. Moz. 2:17).

Izlasi 1. Moz. 2:15-17! Kā šeit, šajā paklausības pārbaudē, ir atklāta nodalīšanas ideja? _____

Nodalījums ir skaidrs un konkrēts: ēdiet no visiem citiem kokiem, bet ne no šī viena, kas ir atdalīts no citiem. Dieva vārdos nav nekā, ko varētu pārprast. Ādams un Ieva bija radīti kā morālas būtnes, un morālums nevar pastāvēt bez brīvības. Šis bija pārbaudījums, lai redzētu, ko viņi darīs ar šo brīvību. "Par mīlestības un paklausības pārbaudes līdzekli Dievs nolika laba un ļauna atzišanas koku. Attiecībā uz dārzā esošo augļu lietošanu Kungs bija atradis par labu dot tikai vienu aizliegumu, bet, ja tie šajā vienā gadījumā neņem vērā Viņa gribu, tad būs vainīgi pārkāpumā." (E. Vaita "Sentēvi un pravieši" 53. lpp.)

Kas ir tās lietas tavā dzīvē, no kurām tev sevi noteikti vajadzētu nošķirt?

Krišana – I

Raksturota kā "vismanīgākā" no visiem zvēriem (1. Moz. 3:1), čūska kļuva par spēcīgu simbolu visā Bībeles vēsturē. Mozus pacēla uz kārts vara čūsku, lai cilvēki vairs nemirtu no nāvējošajām čūskām (4. Moz. 21:5-9). Tā pati vara čūska kļuva par pielūgsmes objektu un tika iesaistīta okultās darbībās. To iznīcināja ķēniņš Hizkija pēc aptuveni 700 gadiem (2. Ķēn. 18:4). Atklāsmes grāmatā "vecā čūska" ir skaidri nosaukta par "velnu un sātanu" (Atkl. 12:9).

Izlasi 1. Moz. 3:1-5! Kādu taktiku sātans izmantoja savos mēģinājumos piekrāpt Ievu? _____

Pirmie čūskas izteiktie vārdi bija cinisma un šaubu pilni: "Vai Dievs patiešām saka?" (1. Moz. 3:1) Tā vietā, lai Ieva brīnītos, kāpēc čūska ar viņu runā, viņa nekavējoties tika ierauta ticību iznīcinošās piezīmēs. Kad sātans jautāja: "Vai tiešām Dievs sacīja: no visiem dārza kokiem jūs nevarat ēst?", viņš izteica domu (pamatojoties uz oriģinālvalodu), ka Dievs ir aizliedzis viņiem ēst no visiem dārza kokiem, lai gan patiesībā tas nebija tas, ko Dievs viņiem bija aizliedzis darīt.

Šeit ir apšaubīts Dieva raksturs. Tas ir tiešs uzbrukums Viņam. Čūska noteikti samulsināja Ievu, jo viņas atbildē ir ietverta detaļa, ko, saskaņā ar Bībeles ziņojumu, Dievs nebija devis: "Mēs varam ēst no visiem dārza augļiem, bet par tā koka augļiem, kas dārza vidū, Dievs sacīja: neēdiet no tā un neaiztieciot to, citādi mirsiet!" (1. Moz. 3:2, 3, salīdzini ar 2:17) Par aiztikšanu viņa droši vien piebilda apmulsumā.

Sātana veiksmē līdz šim deva viņam drosmi. Tāpēc tagad viņš tiešā veidā izaicināja Dieva autoritāti: "Mirt jūs nemirsiet vis." (1. Moz. 3:4) Fakts, ka viņš atradās kokā, aizskāra augli un palika dzīvs, padarīja viņa apgalvojumu ticamu. Tad viņš iemet savu noslēdzošo domu: "Dievs zina, ka tai dienā, kad jūs no tā ēdīsiet, jūsu acis atvērsies un jūs būsiet kā Dievs, zināsi, kas labs un kas ļauns!" (5. p.) Kārdinātājs atklāja Dievu ne tikai kā negodīgu, bet arī kā tādu, kas viņiem atrauj kaut ko labu.

Sātans sajauca patiesību ar maldiem. Kādas dažas lietas cilvēki uzskata par patiesības un maldu sajaukumu? Kāpēc tas vienmēr ir nāvējošs sajaukums, īpaši teoloģiskos jautājumos? _____

Krišana – II

Kad Dievs nolēma radīt Ādamu un Ievu, Viņš apliecināja, ka viņi tiks radīti pēc Dieva tēla un pēc Viņa līdzības (1. Moz. 1:26). Ēsma uz kārdinātāja "āķa" bija: ja viņi ēdīs aizliegto augli, viņi kļūs "līdzīgi Dievam". Patiesībā viņi jau bija līdzīgi Dievam. Viņi bija radīti pēc Dieva tēla, bet skumjais fakts ir tāds, ka kārdināšanas karstumā viņi zaudēja skatu no šīs svētās patiesības.

Bez tam, Dievs bija tas, kas nodrošināja viņiem ēdienu, bet daļa no sacelšanās bija tas, ka Ādams un Ieva izvēlējās ēst kaut ko tādu, kas bija ārpus Dieva dotajām robežām. Tas būtu tā, ja kāds būtu uzaicinājis tevi pie sevis mājās uz maltīti, bet tā vietā, lai ēstu no viņu galda, tu ej pie viņu bufetes vai ledusskapja un ņem to, ko vēlies. Tas ne tikai aizvainotu namatēvu, bet arī parādītu, ka tu nevērtē savas attiecības ar viņu.

Izlasi 1. Moz. 3:4-7! Kārdinātājs bija pārliecinājis Ievu, ka, ēdot augli, viņas acis atvērsies. Ko viņi redzēja, kad viņu acis atvērās, un ko šī jaunā redze simbolizēja? _____

Ieva bija savu sajūtu varā (1. Moz. 3:6). Koks bija skaists, un, kožoties ābolā, Ieva iedomājās, ka viņa ieiet augstākā eksistences stāvoklī. Kad viņa līdzdalīja savu piedzīvoto Ādamam, jā, viņu acis atvērās (7. p.), bet viņi kļuva samulsuši no tā, ko viņi redzēja.

Viens no galvenajiem jautājumiem šeit ir Dieva kā visa labā Devēja atmešana, vietā izvēloties cilvēka radītu risinājumu cilvēka vajadzībām (šajā gadījumā vēlmei ēst). Dievs iepriekš bija nodrošinājis Ādamam un Ievai ēdienu un ēdienkarti. Viņu ēšana no aizliegtā koka bija izešana ārpus Viņa aizgādības, un tā parādīja uzticības trūkumu, kas nebija attaisnojams, īpaši ņemot vērā viņu unikālos apstākļus.

Kāda veida "aizliegtais auglis" (kas bieži šķiet tik kārdinošs, tik iepriecinošs un apsolījumu pilns) ir darīts pieejams mums šodien? Kā mēs varam iemācīties nepieļaut tādu pašu kļūdu, saskaroties ar tik spēcīgu krāpšanu? _____

Sekas

Mēs varbūt tikai mūžībā pilnībā sapratīsim, cik liels postījums tika izdarīts ar šo vienu notikumu pie koka. Viss, ko Dievs bija radījis radīšanas nedēļas laikā, sāka izirt. Attiecības, ko Dievs bija iedibinājis, bija salauztas: starp Dievu un cilvēkiem (viņi sāka no Viņa slēpties), savstarpējās (Ādams vainoja Ievu radušajās nepatīkšanās) un starp cilvēkiem un dabu (čūska kļuva par ienaidnieku, zeme tagad izdos ērkšķus un dadžus un izdos pārtiku tikai vaiga sviedros).

Izlasi 1. Moz. 3:10-19! Ko Ādama un Ievas attaisnojumi atklāj par to, cik samaitāti viņi jau bija kļuvuši? _____

Ievēro, ko Dievs darīja ar visiem šiem attaisnojumiem. Pirms Dievs varēja viņus atpestīt, Ādamam un Ievai bija jāuzņemas atbildība par to, ko viņi bija darījuši. Tāpēc Dievs viņiem rūpīgi izskaidroja viņu rīcības sekas. Tomēr vispirms tika nolādēta čūska. Viņai bija jāēd pīšļi, starp viņu un sievu būs ienaidis, un tās galva tiks sadragāta (1. Moz. 3:14, 15).

Tad Kungs teica Ievai, ka viņai būs jāpiedzīvo lielas sāpes, dzemdējot bērnus (1. Moz. 3:16). Ādamam toties bija jāstrādā un jāsvīst, lai sagādātu pārtiku, nevis viņš varēs dzīvot kā ķēniņš (1. Moz. 3:17-19).

Ādams un Ieva tagad saskārās ar izvēli: vai nu turpināt sacelšanos, vai arī atgriezties pie Dieva. Uzņemties atbildību par savu nepareizo rīcību bija pirmais solis, lai atgrieztos pie Dieva, bet pat ar šo atzīšanu nepietika, lai atrisinātu problēmu, ko cilvēcē bija radījis grēks.

Bija jābūt vēl kādam veidam, kā nodrošināt cilvēcei nākotni. Tāpēc Dievs nodrošināja dzīvnieku upurus, kas norādīja uz Glābēju (1. Moz. 3:21). Radība, čūska bija tā, kas iepazīstināja viņus ar grēku, zaudējumu un salauztām attiecībām. Un radībai, jēram bija jāklūst par to, kas norāda uz Atbrīvotāju, kas nodrošina atjaunošanu, salīdzināšanu un nākotni (sk. 1. Moz. 3:15). Tomēr tā vietā, lai būtu valdnieki un valdītu pār zemi, Ādams un Ieva tagad kā nekad agrāk bija atkarīgi no zemes un viens no otra. "Starp zemākajiem radījumiem Ādams bija kā ķēniņš, un, kamēr viņš palika uzticīgs Dievam, visa daba atzina viņa pārvaldību. Bet, kad viņš pārkāpa likumu, viņa valdīšanas tiesības bija zaudētas." (E. Vaita "Audzināšana" 26. lpp.)

Tūlīt pēc krišanas cilvēkiem tika dota glābšanas cerība. Sk. 1. Moz. 3:15. Kā mēs varam to padarīt par savu personīgo cerību? Kā tu vari iemācīties priecāties tajā, zinot, ka tā attiecas uz tevi, neskatoties uz tavām izvēlēm pagātnē?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Lai gan ir pagājis ilgs laiks kopš Ēdenes, kopš sākotnējās radības, dabā vēl joprojām ir tik daudz, kas runā uz mums par Dieva labestību. Paskaties apkārt: mēs varam redzēt ne tikai neticamu skaistumu, bet arī pārsteidzošu dizainu, un tas viss liecina par mūsu Radītāja mīlestību. Piemēram, padomā par tādām lietām kā āboli, apelsīni, mandarīni, zemenes, mellenes, avokado, tomāti, citroni, laima, arbūzi, mandeles, bumbieri, plūmes, burkāni, zirņi, banāni, ananasi, granātāboli, brokoļi, kāļi, Briseles kāposti, sīpoli, avenes, ķirši, selerijas, papaija, baklažāni, rabarberi, spināti, melones un vēl daudz citiem brīnumiem. Vai tā ir nejaušība, ka tas viss ir tik garšīgs (nu labi, dažiem cilvēkiem negaršo Briseles kāposti!), tik veselīgs un vienkārši aug ārā no zemes, nesot sēklu sevī? Protams, ka ne. Tomēr ne visiem ir pieejamas šīs veltes. Ir plūdi, trūkums un sērgas, un cilvēki cieš badu. Tas, protams, liecina, cik lielā mērā bojāta ir kļuvusi mūsu pasaule grēka dēļ. Bet, ja mēs varētu uz brīdi nedomāt par bojājumiem radībā un paskatīties tikai uz pašu radību – kāda spēcīga liecība par Dieva mīlestību! Mums ir tikai jāatceras: cerība nav pašā radībā, bet tikai un vienīgi Radītājā.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā cilvēki mēs nekad neesam bijuši paredzēti nāvei. Nāve ir novirzīšanās no ceļa, kaut kas tāds, ko cilvēkiem nekad nevajadzēja iepazīt vai piedzīvot. Tātad, vispārējais pretīgums pret nāvi, ko mēs visi izjūtam, bez šaubām, ir pierādījums tam, ko mēs esam paņēmuši sev līdzī no Ēdenes. Pārdomājiet visus Bībelē atrodamos mūžīgās dzīvības apsolījumus. Kā tie var mums palīdzēt tikt galā ar šausmīgo nāves radīto traumu, ko mēs piedzīvojam tagad?

2. Kuras radītās pasaules daļas spēcīgā veidā runā par Dieva un Viņa mīlestības realitāti?

3. Izlasi vēlreiz 1. Moz. 3. nodaļu par to, kā Ādams un Ieva sāka attaisnot savu grēku. Kāpēc to ir tik viegli darīt? Kā mēs cenšamies darīt to pašu? Tas ir, cik bieži mēs sakām, ka iedzimtība, vide vai citi cilvēki ir mūsu kļūdu iemesls? Kā mēs varam izkļūt no šī bīstamā prāta stāvokļa un uzņemties atbildību par savu rīcību?

SENTĒVI UN GLOBĀLĀ SACELŠANĀS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 4:1-15, 3:9, 10; 4:9; 6:1-13; Ps. 51:1; 1. Moz. 22:1-19; 28:12-15.

ATMIŅAS PANTS:

“Un, redzi, es būšu ar tevi, es sargāšu tevi visur, kur tu iesi, un es atvedīšu tevi atpakaļ uz šo zemi, jo es tevi nepametīšu, līdz nebūšu izdarījis to, ko tev apsolīju!” (1. Moz. 28:15)

Stāsti, kas seko grēkā krišanai, dziļāk runā par krāpšanas un salauztu attiecību tēmu, kas vispirms bija redzams Ēdenē. Šajā laikā konflikts izplatījās pa visu zemi.

Kaina un Ābela stāstā par iemeslu nesaskaņām un nāvei kļūst pielūgsmē. Šī tēma atkal un atkal atkārtojas vēsturē.

Plūdu stāsts atklāj, kā sacelšanās un grēks sāka graut visu, ko Dievs bija radījis. Grēks ne tikai izkropļo radību, tas to iznīcina.

Ābrahāma piedzīvojums ir vislielākais iedrošinājums konfliktā, kurā Dievs parāda Savu labprātību uzņemties uz Sevi sacelšanās sekas. Viņš kļuva mūsu Vietnieks.

Tad Jēkaba un Ēzava un Jāzepa un viņa brāļu stāstā mēs redzam, kā turpinās salauztu attiecību mijiedarbība, kas ir līdzeklis, ko sātans izmanto, lai iznīcinātu ģimenes un ļaužu grupas.

Tomēr cauri visam turpinās uzticība Dievam, kā Viņš uztur un atbalsta Savus nomocītos bērnus.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. janvārī!

Kains un Ābels

Izlasi 1. Moz. 4:1-15! Ko tas mums stāsta par to, cik dziļi iesakņojies ir grēks?

Dzimstot Kainam, Ieva bija sajūsmā. Viņa bija pilnībā pārliecināta, ka tikko ir dzemdējusi Atbrīvotāju, kas bija apsolīts 1. Moz. 3:15. "Ar Kunga palīgu dabūju dēlu." (1. Moz. 4:1) Burtiski tulkojot, šo pantu varētu lasīt šādi: "Es esmu radījusi vīrieti – Kungu." Tas vienkārši atklāj, ka Ieva domāja – viņa ir dzemdējusi To, ko Kungs bija apsolījis (1. Moz. 3:15).

Nekas nav pateikts par Kaina bērnības gadu prieku un par to, kā jaunie vecāki lepnī baudīja sava pirmā bērna attīstību. Stāstījums ātri pārlec uz otrā dēla dzimšanu un tad – abu jauno vīriešu pielūgsmi. Tomēr, kā mēs bieži redzam, atšķirības pielūgsmē noved pie tragēdijas.

Izlasi 1. Moz. 3:9, 10; 4:9! Salīdzini Ādama reakciju ar Kaina reakciju, kad Dievs uzdeva viņiem jautājumus pēc izdarītā grēka. Kas tajā ir līdzīgs? Kas ir atšķirīgs? _____

Ievēro atšķirību starp Ādama un Kaina emocijām. Ādams izskatās samulsis, nobijies un nokaunējies (1. Moz. 3:10), bet Kains ir dusmīgs (1. Moz. 4:5), cinisks un dumpīgs (1. Moz. 4:9). Tā vietā, lai pienestu vāju aizbildinājumu, kā to darīja Ādams, Kains izsaka skaļu nepatiesību.

Tomēr izmisumā radās cerība un optimisms. Piedzimstot Setam, Ieva atkal domāja, ka viņai ir piedzimis Apsolītais (1. Moz. 4:25). Vārds "Sets" ir cēlies no vārda, kas nozīmē "novietot, nolikt", šis pats vārds ir izmantots 1. Moz. 3:15, lai apzīmētu Atbrīvotāju, kas tiks nolikts savā vietā, lai stātos pretī čūskai un satriektu tās galvu. Tālāk paralēli 1. Moz. 3:15, Ieva apraksta savu jauno dēlu kā "sēklu", lai aizvietotu Ābelu. Tādējādi pat tik liela izmisuma un tragēdijas vidū, un lielajai cīņai starp labo un ļauno turpinot izplatīties, ļaudis vēl joprojām pieķērās atpestīšanas cerībai. Kas gan mums būtu, ja nebūtu tās?

Iedomājies Ādama un Ievas bēdas par sava dēla nāvi, kas jau pats par sevi būtu pietiekami slikti, ja arī nebūtu fakta, ka kāds cits dēls ir viņu nogalinājis. Tādējādi viņi zaudēja divus dēlus. Kā mēs varētu gūt grūto mācību, ka grēkam ir sekas, kas sniedzas daudz tālāk nekā pats grēks?

Plūdi

Izlasi 1. Moz. 6:1-13! Kā mēs redzam šeit izteiktu lielo cīņu starp labo un ļauno, tikai šeit vēl spraiģāku nekā iepriekš? _____

Plūdus mēs redzam daļēju īpašo radīšanas darbību virzienmaiņu. Daudz kas no tā, ko Dievs bija nodalījis, tagad atkal tika savienots. Ūdeņi augšā un ūdeņi apakšā, jūra un sauszeme, zivis jūrā un putni debesīs un visi dzīvnieki, kas pārvietojās pa zemi, sanāca kopā. Šķiet, ka zeme atkal kļuva "neiztaisīta un tukša" (1. Moz. 1:2).

Neraugoties uz šo acīm redzamo ļauno spēku uzvaru, Dieva radošais gars vēl joprojām darbojas. Viņš uzsāk jaunu radību, atkal atdalot dažādus elementus. Pirmkārt, Viņš nodala Noa (taisnu un nevainīgu vīru) no tā laika ļaudīm, kuru jaunums ir liels un kam katra doma ir ļauna, samaitāta un varas darbu pilna (salīdzini ar 1. Moz. 6:8, 9 un 5., 11.-13. p.). Tad Dievs dod uzdevumu Noa uzbūvēt milzīgu laivu. Tad Viņš atdala nelielu ļaužu grupiņu, putnus un dzīvniekus – un ievieš drošību kuģī, lai viņi varētu izdzīvot tajā, kas notiks. Pamatojoties uz Dieva žēlastību, dzīvība turpināsies un jaunā pasaule celsies no vecās pasaules atliekām. Tā ir jauna radība.

Bet tā nav pilnīga. Drīz pēc plūdiem, kad Noa un viņa ģimene atkal iedzīvojas, mēs atkal saņemam atgādinājumu par cilvēka labestības trauslumu. Noa piedzēras, un notiek apkaunojošas lietas (1. Moz. 9:20-27). Lūk, pat vienam no ticības varoņiem (sk. Ebr. 11:7) bija slikti brīži. Lielā cīņā turpinās ne tikai plašākā mērogā, bet arī cilvēku sirdīs.

Bībele apraksta plūdus kā visas dzīvības iznīcināšanu (1. Moz. 7:4). Līdzīgs izteiciens ir izmantots arī citur Bībelē, lai aprakstītu Pestītāja darbības, piedodot grēkus (Jes. 25:8, 43:25, Ps. 51:1). Tiek iznīcināta vai nu dzīvība, vai mūsu grēki. Kā šī nemainīgā realitāte parāda, cik patiesībā viss ir melns un balts? _____

Ābrahāms

Lai gan Ābrahāms (sākumā Ābrams) ir zināms savas uzticības dēļ, viņa dzīves piedzīvojumi vairāk parāda Dieva uzticību viņam.

Divreiz Dievs apgalvoja Ābrahāmam, ka viņam būs dēls. Pirmo reizi viņš to viņam teica, kad Ābrahāms bija aptuveni 75 gadus vecs (1. Moz. 12:2, 4), tad aptuveni desmit gadus vēlāk (1. Moz. 13:16) Dievs to viņam teica vēlreiz.

Beigās pat pēc daudziem klupieniem no Ābrahāma puses, apsolījuma bērns – derības bērns – piedzima, un atklājās Dieva uzticība Savam kādreiz svārstīgajam kalpam (sk. 1. Moz. 17:19, 21; 1. Moz. 21:3-5).

Izlasī 1. Moz. 22:1-19! Kāda cerība šeit ir atklāta attiecībā uz visu lielo cīņu?

“Lai pārbaudītu Ābrahāma ticību un uz visiem laikiem tā dvēselē iekaltu Evaņģēlija patiesību, Dievs viņam pavēlēja nonāvēt savu dēlu. Sirdssāpes, kuras tas izcieta tumšo dienu briesmīgajos pārdzīvojumos, tika pieļautas, lai viņš no sava personīgā piedzīvojuma kaut mazliet varētu nojaust tā upura lielumu, ko cilvēka atpestīšanai ir devis mūžīgais Dievs. Neviens cits pārbaudījums Ābrahāmam nebūtu sagādājis tādas dvēseles mokas, kā dēla upurēšana. Dievs nodeva savu Dēlu kauna un moku pilnai nāvei. Eņģeļi, kuri redzēja Dieva Dēla pazemojumu un dvēseles bailes, šoreiz nedrīkstēja iejaukties, kā tas bija gadījumā ar Īzāku. Tur neviena balss nesauca: “Ir diezgan!” Lai glābtu kritušo cilvēci, Godības Ķēniņš atdeva savu dzīvību. Vai būtu iespējams sniegt vēl spēcīgāku pierādījumu par Dieva bezgalīgo līdzjūtību un mīlestību? “Viņš jau savu paša Dēlu nav saudzējis, bet to par mums visiem nodevis nāvē. Kā tad viņš līdz ar to mums nedāvinās visas lietas?” (Rom. 8:32)

No Ābrahāma prasītais upuris nenāca par labu tikai viņam vien, un ne tikai par labu nākamām paaudzēm, bet tā bija mācība arī Debesu un citu pasaulju bezgrēcīgajām saprātīgajām būtnēm. Cīņas lauks starp Kristu un sātanu, — vieta, kur norisinās atpestīšanas plāns, ir mācību grāmata visam Universam. Tā kā Ābrahāms savā laikā bija parādījis zināmu ticības trūkumu Dieva apsolījumiem, sātans viņu apsūdzēja Dieva un eņģeļu priekšā, ka tas nav pildījis derības saistības un tāpēc nav cienīgs saņemt derībā paredzētās svētības. Dievs vēlējās pārbaudīt sava kalpa uzticību visu Debesu iemītnieku priekšā, lai parādītu, ka Viņš nevar pieņemt neko mazāku par pilnīgu paklausību un arī, lai vēl vairāk atklātu atpestīšanas plānu.” (E. Vaita “Sentēvi un pravieši” 154., 155. lpp.)

Jēkabs un Ēsavs

Cīņa starp Dieva nodomiem un personīgu sacelšanos turpinās stāstā par Jēkabu un Ēsavu. Senajos laikos bija tradīcija, ka pirmdzimtais dēls saņem tēva svētību pirms tēva nāves. Tas ietvēra lielāko daļu ģimenes bagātību. Tāpēc vecākais dēls kļuva atbildīgs par ģimenes labklājību.

Ēsavs ienīda savu brāli Jēkabu pēc tam, kad viņam ar viltu tika atņemts šis lielais gods, un viņš plānoja nogalināt viņu pēc tēva nāves (1. Moz. 27:41). Rebeka aizsūtīja Jēkabu prom drošības nolūkos, domādama, ka pēc dažām dienām viss atkal būs labi (1. Moz. 27:43, 44). Dažas dienas izvērtās par 20 gadiem, un Rebeka nekad vairs Jēkabu neredzēja.

Izlasi 1. Moz. 28:12-15! Kāda liela cerība bija atrodama Jēkaba sapnī? _____

Atkārtojot Ābrahāmam dotos apsolījumus, Dievs pārliecināja Jēkabu, ka viss notiek, kā vajag. Lai gan šķiet, ka Jēkaba rīcība ignorē Dieva plānu, Dievs vēl joprojām ir viņam blakus. Tomēr Jēkabam bija jāiztur 20 gadi sava sievastēva viltības dēļ – vispirms laulībā, tad algas jautājumā (1. Moz. 29:20, 23, 25, 27; 31:7). Tomēr dīvainā veidā visi šie kalpošanas gadi par savu sievu likās kā tikai dažas dienas – tik, cik Rebeka bija domājusi, ka Jēkabs būs prom no viņas (1. Moz. 29:20).

Kad Jēkabs nolēma atgriezties mājās, vispirms Lābans dzinās viņam pakal (1. Moz. 31:25, 26), tad Ēsavs sūtīja viņam pretī 400 vīrus. Abas šīs situācijas apdraudēja dzīvību, un Dievam bija divreiz jāiestājas, lai viņu atbrīvotu. Pirmā reize Lābanam bija sapnis, kurā Viņš pateica, lai nenodara Jēkabam neko jaunu (1. Moz. 31:24); tad Dievs atklājās personīgi cīņā ar Jēkabu un sakropļoja viņu (1. Moz. 32:24-30). Jēkaba izskats, klibojot ar spieķi, varēja likt Ēsavam saprast, ka Jēkabs viņu neapdraud. Dāvanas tika sūtītas pa priekšu un, kopā ar uzmanīgo Jēkaba runāšanas veidu, bija pietiekami, lai atjaunotu attiecības starp abiem brāļiem. Pēdējo reizi mēs redzam viņus kopā, apglabājot tēvu (1. Moz. 35:29); tādējādi jebkādi Ēsava iepriekšējie plāni nogalināt Jēkabu pēc bērēm tagad bija aizmirsti.

Pārdomā visas sāpes un ciešanas, ko šiem ļaudīm atnesa muļķīgās izvēles, gan nevainīgajiem, gan vainīgajiem. Kā mēs varam iemācīties domāt, domāt, domāt, un tikai tad rīkoties? _____

Jāzeps un viņa brāļi

Tāpat kā Jēkabs bija pelnījis saņemt sodu no brāļa Ēsava savas rīcības dēļ, mēs redzam kaut ko līdzīgu stāstā par Jāzepu un viņa brāļiem.

Šeit mēs atkal redzam, ka brālis ienīst brāļi, jo vienam tiek parādītā lielāka labvēlība nekā citiem (1. Moz. 37:3, 4). Krāsainais apģērbs nebija vienkārši pagatavots no svītraina palaga. Vārds oriģinālā norāda, ka tas bija dārgs apģērbs, ko vilka ķēniņš, un tas bija klāts ar bagātīgiem izšuvumiem. Bija vajadzīgs gads, lai to pagatavotu.

Kad Jāzeps pastāstīja brāļiem par saviem sapņiem (1. Moz. 37:5-11), viņš radīja pret sevi vēl lielāku naidu un skaudību. Tāpēc pie pirmās izdevības brāļi kala plānus, lai atbrīvotos no viņa (1. Moz. 37:19, 20). Brāļi droši vien apsveica sevi, cik viegli viņiem bija tikt no Jāzepa vajā. Nevienam nebija ne jausmas, kā Dievs izmantos šo situāciju, lai pēc vairākiem gadiem viņus izglābtu.

Izlasi 1. Moz. 45:4-11! Kādu plašāku ainu redzēja Jāzeps? Kam viņš galvenokārt pievērsās? _____

Padomā, kas varēja notikt Jāzepa prātā, esot ķēdēs, ejot aiz kamieļa un skatoties uz kalniem, aiz kuriem pamazām izzuda no skata viņa bērnības mājas. Tad atrodoties izsoles vietā, ziņkārīgajiem pircējiem bakstot viņu un pazemojot, pirms viņi izvēlējās viņu pirkt. Daudzi ir atmetuši savu ticību daudz mazāku pazemojumu un ciešanu dēļ, nekā piedzīvoja Jāzeps.

Jāzeps varēja izvēlēties kļūt sarūgtināts un nostāties pret Dievu, bet viņš izvēlējās saglabāt ticību šīs mokošās cīņas vidū. Viņa dzīvē dramatiskā veidā notika lielā cīņa. Drīz viņš nonāca vienas no valsts svarīgākās militārās personas mājā, un Dieva svētībā drīz viņš ieguva viņa uzticību (1. Moz. 39:1-4). Beigās vergs kļuva Ēģiptē par vadītāju.

Neskatoties uz neapraķstāmo ģimenes disfunkciju, kas atklājas šajā stāstā, neskatoties uz nodevību un ļaunumu, stāstam ir laimīgas beigas. Tomēr kā ir iespējams saglabāt ticību un pateicīgu attieksmi, kad liekas, ka viss nenotiek tik labi, kā tas bija arī Jāzepa dzīvē? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Kā atklāj šie stāsti, nav šaubu, ka dzīve uz šīs zemes lielās cīņas vidū ne vienmēr notiek tā, kā mēs būtu gribējuši. Piemēram, Ādams un Ieva negribētu, ka, turot rokās savus jaundzimušos, viņu dzīves scenārijs būtu, ka viens nogalinās otru. Cipora, apprecot Mozu, noteikti nebija iedomājusies tādu nākotni. Un vai tu domā, ka Leas kā sievas dzīve bija tāda, par kādu viņa kā jauna meitene bija sapņojusi? Un jaunais Jeremija – lai arī kādas bija viņa cerības un centieni, tie noteikti neietvēra to, ka viņa paša tauta uzskatīs viņu par nodevēju, lamās un pērs. Un vai Dāvids un Batšeba nebūtu devuši priekšroku citādam stāstam, nekā beigās attīstījās (bez šaubām, Ūrija būtu gribējis)? Un kā ar Jēzu? Protams, Jēzus nāca uz šo zemi, lai mirtu. Bet no Viņa cilvēciskās puses, no mūsu puses, no tās puses, kas Getzemanē izsaucās: “Mans Tēvs, ja tas ir iespējams, lai šis biķeris iet man garām!” (Mat. 26:39) – tikt sistam, izsmietam, apspļaudītam un krustā sistam 33 gadu vecumā nebija kaut kas tāds, uz ko kāds varētu cerēt. Nav šaubu, dzīve var pret mums būt nekrietna, un tā arī tāda ir. Bet tam nevajadzētu būt pārsteigumam, vai ne tā? Ko gan tu sagaidi kritušā, grēcīgā pasaulē – vai paradīzi? Ēdenes jau sen vairs nav. Bet tā atkal būs, un, kad tas notiks, atšķirība starp mūsu dzīvēm tagad un tad būs bezgalīgi lielāka, nekā tā, uz ko mēs cerējām un ko dabūjām.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāda nozīmīga atšķirība ir starp brāļiem un māsām, kas saglabā ticību Dievam, un tiem, kas neredz vajadzību pēc tā?

2. Kad brāļu un māsu konkurence un greizsirdība, šķiet, pārspēj Dieva nodomu ar mūsdienu ģimenēm, kā ir iespējams viņiem redzēt pozitīvu nākotni? Ko var darīt draudzes ģimeņu labā, lai palīdzētu tām redzēt Dieva plašāko nodomu viņu dzīvēs?

3. Ko var darīt to tavas draudzes cilvēku labā, kas jūtas vieni šajā pasaulē un kuru dzīves šķiet bezmērķīgas un nevērtīgas?

4. Ja arī tava dzīve nav izvērtusies tāda, kā tu bijis cerējis, kā mūžīgās dzīvības apsolījums var palīdzēt, lai tevi nepārņemtu vilšanās?

KONFLIKTS UN KRĪZE: SOĢI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Soģu 4., 6., 14. nod., Ebr. 11:32, 1. Sam. 2:12-25, 8:1-7.

ATMIŅAS PANTS:

"Hanna lūdza, sacīdama: 'Mana sirds gaviļē Kungā, Kungs manu spēku augstu cēlis, mute man lielās pret maniem naidniekiem, jo es līksmoju par tavu pestīšanu.'" (1. Sam. 2:1).

Soģu laiks bija haotisks periods svētajā vēsturē. Dieva ļaudis darīja jaunu Kunga acīs, Kungs "pārdeva" viņus apspiedēju rokās, ļaudis sauca uz Kungu, un Kungs sūtīja atbrīvotāju, kas atnesa zemē mieru. Tas ir, līdz tas pats skumjais cikls sākās atkal no jauna.

Debora, viena no Israēla soģēm, bija ievērojama uzticības dēļ, ko viņa iedvesa ap sevi esošajos vīriešos. Viņa un Jaēla ir varones, bet vīriem bija vajadzīgs iedrošinājums viņu bikluma un ticības trūkuma dēļ. Apakštēma, kas atkārtojas lielajā cīņā, ir redzama arī stāstā par Gideonu, kad Dieva ļaudis saskārās ar neiespējamu pārspēku.

Simsons bija viens no pēdējiem soģiem. Pēc viņa tauta ieslīga anarhijā un bezcerībā. Viņš bija nepakļāvīgs varonis, kam vairāk interesēja dzišanās pakal sievietēm, nevis sekošana Dievam, līdzīgi kā viņa tautiešiem vairāk interesēja elku pielūgums, nevis kalpošana Kungam.

Samuēls atnes tautai cerību. Viņa vadībā tika izveidota jauna pārvaldes struktūra ar ķēniņu priekšgalā, un viens no viņa pēdējiem darbiem bija nākamā ķēniņa Dāvida svaidīšana.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 23. janvārī!

Debora

Stāsts par Deboru lielās cīņas tēmai pievieno interesantas detaļas. Šeit mēs redzam Dieva ļaudis paciešam apspiešanas un stājamies pretī neiespējamam pārspēkam. Paralēles mēs novērojām Atkl. 12. nodaļā, kur notika ārkārtīgi negodīga cīņa starp pūķi ar septiņām galvām un jaundzimušu bērniņu (sk. 1. tēmas otrdienu).

Galvenie tēli šajā stāstā ir Jābīns, Kānaānas ķēniņš, Sīrs, viņa karaspēka virspavēlnieks, un Debora – praviete un soģe (kas iedibināja disputus starp pretējām pusēm) ar tā laika sievietei nepierastu autoritāti un ietekmi.

Izlasi Soģu 4. nodaļu. Kādos veidos mēs šeit redzam izpaustu lielās cīņas tēmu? Kurš vienīgais beigās atnesa uzvaru Israēlam, neskatoties uz viņu nevērtīgumu? _____

Stāsta varone ir Hebera sieva Jaēla, kas nebaidās pieskaitīt sevi pie Dieva ļaudīm un kurai bija izšķiroša loma Dieva ienaidnieku sakaušanā. Spriest par viņas rīcību no mūsu šodienas perspektīvas nav viegli. Tomēr pēdējais, ko mums vajadzētu darīt, ir izmantot viņas darbus, lai attaisnotu krāpšanu un vardarbību, tādējādi sasniedzot savus mērķus, lai kādi tie būtu.

Diskusijās, kas noveda pie konflikta, Debora pārlicināja Bārāku, ka tā būs Dieva kauja (šeit pavisam noteikti atbalsojas lielā cīņā). Lai aprakstītu, kā Dievs to darīs, izmantoti divi darbības vārdi (Soģu 4:7). Viņš Sīrsu "vilks" (vārds, kas runā par zivs noķeršanu tīklā) pie Kīšonas upes, kur Viņš "nodos" viņu Bārāka rokās. Deboras pateicības dziesma (5. nodaļa) atklāj dažas detaļas. Sīrsas rati iestīga uz šaurā ceļa netālu no Kīšonas upes spēcīgā lietus dēļ. Debesis un mākoņi "lēja" un kalni "izšļāca" ūdeni (5:4, 5, NKJV), radot spēcīgus plūdus, kas aizslaucīja daudzus ienaidnieku kareivjus (5:21), un Israēls tika atbrīvots.

Padomā, kāda uzticība Deborai bija šiem karavīriem. Lai gan vienā ziņā tas neapšaubāmi bija labi, kāpēc mums vienmēr vajadzētu būt uzmanīgiem jautājumā, cik daudz mēs kādam uzticamies? _____

Gideons

Izlasi Soģu 6:1. Kas ņeit notiek? Sk. Soģu 6:10. _____

Pēc Deboras zeme baudģja mieru nākamos 40 gadus, bet drģz viņi atkal nonāca apspiedģju rokās. ņoreiz tie bija midiānieņi, kas kopā ar sabiedrotajiem iegāja Israēlā un iznģcināja visu iesģto labģbu un izzaga ganāmpulku (Soģu 6:3-5). Israēls nonāca lielā trģkumā un sauca uz Kungu (Soģu 6:6, 7). Viņģi saprata, ka viņģ modernie dievi neko nevar palģdzģt.

Izlasi Soģu 6:12-16. Ko Kunga eņģelis teica Gideonam, un kāda bija Gideona reakģija? Vai mums nevajadzģtu zināt, kāpēc viņģ to piedģvoja? Sk. Soģu 6:7-10. _____

Neskatoties uz Gideona sģdzģbām, kas bija nepamatotas (viņģi bija nepaklausģgi un tāpēc piedģvoja apspģņšanu), Dievs bija gatavs atkal atbrģvot, bet ņoreiz caur Gideonu. Cik interesanti, ka Dievs nosauca Gideonu par "vareno spģkavģru", lai gan Gideons pats sevi redzģja pilnģgi citādu: "Piedod, mans kungs, kā gan lai es izglābģju Israēlu? Redzi, mana dzimta ir vistrģcģgākā Manasģ, un es pats esmu visjaunākais sava tģva namā." (Soģu 6:15) Nav ņaubu, ka izņģiroņa Gideona spģka sastāvdaļa bija viņģ bezvģrtģguma un vāģjuma izģģta.

Ievģro arī, ka Gideons lģdzģa Kungu Soģu 6:36-40. Tas ir, apzinoties pāragumu pāģ viņģiem un savu paņa vāģjumu, viņņ meklģja ģpaņu Dieva klātbģtnes garantģju. Tātad viņņ bija cilvēks, kas pilnģbā apzināģas savu pilnģģo atkarģbu no Kunga. Mģs varam lasģt Soģu 7. nodaģā par Gideona pāģsteidzģo veiksmi cģģā ar viņģ tautas apspiedģģjiem un to, kā Dievs atbrģvoja Israēlu.

Kāpēc Kungs izvģlģģas izmantot krituņus cilvēkus atbrģvoņanas procesā? Tas ir, vai Viņņ nevarģja sasaukt "vairāk nekā divpadsmit leģģonus eņģģju" (Mat. 26:53), lai izdarģtu visu nepiecieņamo Israēla labā? Kāda loma mums kā krituņiem cilvēkiem ir gan lielāģ cģģā, gan evaņģģģģja izplatģņnāģ? _____

Simsons

Stāstā par Simsonu robežas kaujā starp labo un ļauno ir neskaidras. Viņa dzīve sākas ar iespaidīgu notikumu, kur Kunga eņģelis paziņo, ka viņam būs jābūt nazīram no dzimšanas. Eņģelis pamāca Simsona vecākus, kā sagatavoties sava īpašā bērniņa sagaidīšanai. Mātei tiek piekodināts, lai viņa nedzer alkoholu un neēd aizliegtu ēdienu (Soģu 13:4, 13, 14; sk. arī 3. Moz. 11. nod.). Dievam patiešām bija īpašs plāns Simsona dzīvē. Diemžēl viss nenotika tik labi, kā varēja būt.

“Tieši tad, kad viņš nāca vīra gadus, laikā, kad viņam vajadzēja izpildīt dievišķo aicinājumu, laikā, kad tam vairāk nekā jebkad agrāk vajadzēja būt Dievam uzticīgam, Simsons pats savienojās ar Israēla ienaidniekiem. Viņš nejautāja, vai, saistot sevi ar paša izraudzīto personu, varēs labāk pagodināt Dievu, vai arī nonāks tādā stāvoklī, kur nespēs izpildīt viņam norādīto dzīves uzdevumu. Visiem, kas vairāk par visu grib pagodināt Kungu, Dievs ir apsolījis dot gudrību, bet tiem, kas kāro izpatikt sev, nav nekādu apsolījumu.” (E. Vaita “Sentēvi un pravieši” 563. lpp.)

Izlasi Soģu 14:1-4. Kā tas ir iespējams, ka Dievs izmantoja Simsona vājumu pret sievietēm kā iespēju, “kā tikt galā ar filistiešiem”?_____

Simsons devās pretī filistiešiem daudzos veidos, katrs no tiem bija dusmīga pretreakcija uz personīgu cieņas aizskaršanu. Pirmkārt, viņš nogalināja 30 vīrus un paņēma viņu drēbes un aiznesa tās atpakaļ uz savu kāzu mielastu, lai samaksātu parādu (Soģu 14:19). Tad viņš iznīcināja viņu labību, kad viņa sieva tika atdota viņa vislabākajam vīram (Soģu 14:20, 15:1-5). Tad Simsons nogalināja daudzus atriebībā par to, ka filistieši nogalināja viņa sievu un viņas tēvu (Soģu 15:6, 7, 8). Kad filistieši mēģināja atriebt šo rīcību (Soģu 15:9, 10), viņš nogalināja 1000 cilvēku ar ēzeļa žokļa kaulu (Soģu 15:14, 15). Beidzot viņš sagrāva viņu templi un nogalināja trīs tūkstošus par to, ka viņam izdūra acis (Soģu 16:21, 28, 30).

Parunājiet par šo kļūdpilno varoni. Šķiet, ka viņā ir ļoti maz, ko mēs gribētu atdarināt, lai gan viņš ir ierindots Ebr. 11:32 kā viens no cildeniem tēliem. Acīmredzot šajā stāstā ir kaut kas vairāk, nekā pirmajā brīdī var šķist. Padomā, ko Dievs būtu varējis izdarīt ar Simsonu. Un kā ar mums pašiem? Cik daudz vairāk mēs varētu izdarīt, ja īstenotu savu potenciālu?_____

Rute

Tā vietā, lai runātu par milzīgām ienaidnieka armijām, kas apdraud Dieva Jaudis, stāsts par Ruti runā par kaut ko mazāku: par gandrīz izmirstošu ģimeni, kas tiek atjaunota. Tajā pašā laikā tas ietver divas plašākas tēmas – Dieva radības iznīcināšanu un Viņa Jaužu apdraudējumu. Rute stāsta arī par lielo cīņu personīgā līmenī, kur tā īstenībā vienmēr tiek izcīnīta.

Nav nekāds pārsteigums, ka Jūdās zeme cieta badu soģu laikā (Rutes 1:1, 5. Moz. 28:48, 32:24; sk. arī Soģu 17:6, 21:25). Tā bija zīme, ka derības Jaudis ir atstājuši Dievu. Grēks un sacelšanās bija pārvērtusi zemi, kur piens un medus tek, par neauglīgu, putekļainu klajumu, bet Rutes grāmatā Dievs “apciemo” zemi un atgriež dzīvību tajā, dod viņiem atkal maizi (Rutes 1:6).

Kad Elīmelehs, viņa sieva Naomi un divi dēli devās uz Moāba zemi, viņi to darīja tāpēc, ka gribēja nākotni. Ienaidnieka zeme uz kādu laiku deva viņiem atvieglojumu, bet, kad vīrs un abi dēli nomira, Naomi beigās nolēma atgriezties mājās.

Izlasi Rutes 1:8, 16, 17. Kāda nozīme ir tam, ka Rute vēlas doties līdz Naomi?

Rute bija no ienaidnieku tautas, kas daudzas reizes bija mēģinājusi iznīcināt Israēlu, bet viņa izvēlējās pievienoties Dieva tautai un pielūgt tās Dievu. Pie tam viņa atrada labvēlību savā izvēlētajā dzimtenē, nevis tikai no Boaza puses (Rutes 2:10), bet arī no tiem, kas viņu pazina (Rutes 2:11). Boazs bija pārliecināts, ka viņa bija atradusi labvēlību arī Dieva acīs (Rutes 2:12), un, ejot vienu soli tālāk par viņas apbrīnu, viņš nolēma viņu apprecēt (Rutes 3:10, 11).

Tomēr bija kāds tuvāks radnieks par Boazu, kam bija pirmajam tiesības uz mirušā vīra zemi, ja viņš apprecētu Ruti. Tuvākais radnieks nebija ieinteresēts apņemt vēl vienu sievu, jo tas sarežģīja viņa finansiālos nodomus (Rutes 4:6). Šajā vietā liecinieku sapulce svētīja Ruti, pielīdzinot viņu Israēla vēstures izcilajām sievietēm (Rutes 4:11, 12), kas piepildījās tajā, ka viņa kļuva par Mesijas priekštecī (Rutes 4:13, 17; Mat. 1:5, 6).

Parunājiet par stāstu “dzīvoja laimīgi līdz mūža galam”. Diemžēl tādu Bībelē nav pārāk daudz. Protams, arī ārpus Bībeles tādu nav daudz. Lai gan arī šeit mēs varam redzēt, kā, neskatoties uz dzīves paisumiem un bēgumiem, Dieva griba beigās ir noteicošā; un tā ir labā ziņa visiem, kas mīl Viņu un uzticas Viņam.

Samuēls

Kas kopīgs Samuēla grāmatas sākumam ar lielo cīņu? Pastāvošajai kārtībai nav acīmredzamu draudu, un pie robežas nestāv milzīga armija. Ļaunā uzbrukums ir daudz viltīgāks, bet ne mazāk reāls.

Izlasi 1. Sam. 2:12-25. Kā mēs redzam labā un ļaunā realitāti atklājamies šajos skumjajos pantos? _____

“Ēlis bija pārāk izdabājošs tēvs. Mīlēdams mieru un ērtības, viņš neizlietoja savu autoritāti, lai izlabotu bērnu sliktos ieradumus un ļaunās iegribas. Tā vietā, lai nostātos pretī vai tos sodītu, viņš labāk padevās viņu gribai un ļāva tiem iet savu ceļu.” (E. Vaita “Sentēvi un pravieši” 575. lpp.)

Pretēji Ēļa dēliem šeit mēs lasām mazu zēnu priesteru drānās (1. Sam. 2:18, 19), kas līdzīgi Jēzum “auga un pieņēmas vēlībā gan pie Kunga, gan cilvēkiem” (1. Sam. 2:26, sk. arī Lūk. 2:52). Šis Samuēls izauga par spēcīgu un uzticīgu vadītāju Israēlā. “Viss Israēls no Dāna līdz Bēršebai atzina, ka Samuēls bija uzticams Kunga pravietis.” (1. Sam. 3:20)

Tas tomēr nenozīmē, ka viss gāja gludi. Tauta piedzīvoja karu ar filistiešiem, un abi Ēļa dēli tika nogalināti. Filistieši paņēma Dieva šķirstu, un, izdzirdējis šo ziņu, 98 gadus vecais Ēlis nomira (1. Sam. 4:14-18).

Diemžēl Samuēlam bija jāpiedzīvo tāda pati problēma kā Ēlim: dēli, kas neturpināja uzticības ceļu (1. Sam. 8:1-7).

Samuēls iezīmē pārmaiņu punktu Dieva ļaužu vēsturē. Viņš bija pēdējais no soģiem un galvenais tēls lielās cīņas attīstībā. Viņa stabilā ietekme vadīja ļaudis kritiskā laikā. Žēl, ka viņa dēli nesekoja viņa pēdās, taču Dievs nav atkarīgs no cilvēciskām dinastijām. Viņu atkrišanas dēļ vecaji pieprasīja ķēniņu – tas nebija vislabākais solis, kā to atklāja vēsture turpmākajos gadsimtos.

Nav svarīgi, kāda ir mūsu mājas dzīve – laba vai slikta, mēs esam atbildīgi par to, kam kalpojam lielajā cīņā. Lai arī kādas kļūdas tu būtu pieļāvis, kāpēc tev vajadzētu vienmēr atcerēties, ka nekad nav par vēlu nostāties pareizās attiecībās ar Kungu? Rīt var būt par vēlu, bet ne šodien. _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Bībele ir pazīstama kā grāmata, kas nekomentē cilvēka grēku, cilvēka ļaunumu. Ja tā to darītu, kā tad būtu iespējams pareizi attēlot cilvēces stāvokli? Īpaši ass cilvēka ļaunuma apraksts atrodams 1. Sam. 2:12-25, kad Ēja dēli tiek atklāti pretstatā jaunajam Samuēlam. 1. Sam. 2:12 teikts: "Bet Ēli dēli bija nelieši, kas neatzina Kungu." Vispirms ievēro kontrastu: pēctecībai bija svarīga loma Bībeles laikos, un vienā no šīm līnijām "Ēja dēli" tagad ir "Beliāla dēli". Beliāls ir bagātīgas nozīmes vārds, kas izmantots daudzos veidos un kontekstos, gandrīz vienmēr negatīvā nozīmē. Tas ir radniecīgs ebreju "bl" un "bli", kas nozīmē "nē", "ne" vai "bez". Beliāls pats par sevi nozīmē "bezvērtīgs", "nevajadzīgs" un citās vietās tas ir izmantots tādā pašā veidā kā attiecībā uz Ēja dēliem. Tas ir, citi vīrieši arī tika nosaukti par "Beliāla dēliem" (2. Laiku 13:7, 1. Ķēn. 21:13). Sak. 6:12 tas ir pielīdzināts ļaunajiem. (Citā senajā Tuvo Austrumu literatūrā Beliāls ir apzīmējums pašam sētanam). Gandrīz visur Bībelē tas parādās ar negatīvu nozīmi. Kā cilvēki, kas radīti pēc Dieva līdzības, viņi tika radīti noteiktam mērķim un jēgai; un tomēr, saskaņā ar Bībeli, šie vīri nebija nekas vairāk kā bezvērtīgi, "bezvērtības dēļ". Cik traģiska dzīves izšķērdēšana! Mēs dzīvojam vai nu Kungam, darot kaut ko jēgpilnu un mērķtiecīgu Viņam, vai arī mēs beigās esam bezvērtīgi. Ir vērts arī pārdomāt, ka visa mūsu eksistence un dzīves jēga izriet tikai no Viņa.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Bībele to atklāj skaidri: lielajā cīņā nav vidusceļa: mēs esam vai nu vienā pusē, vai otrā – Kristus vai sātana pusē. Tomēr dzīve, kādu mēs to pazīstam, ne vienmēr attīstās ar tik skaidriem un spēcīgiem kontrastiem, vai ne? Dažreiz mēs neesam pārliecināti, kāds ir pareizais lēmums vai kāds ir nepareizais – pat morālos jautājumos. Ne vienmēr ir viegli pateikt, ko darīt. Kādos veidos mēs varam meklēt vadību, kas palīdzētu mums vienmēr izdarīt pareizu izvēli, kad reizēm nav tik viegli saprast, kāda tad ir šī "pareizā" izvēle?

2. Kādos veidos cilvēki, uz kuriem tu esi raudzījies, ir šādā vai tādā veidā tevi pieviluši? Vienlaikus kādos veidos tu varbūt esi pievilis apkārtējos, kas kādreiz ir raudzījušies uz tevi? Ko tu esi iemācījies no šiem gadījumiem par ticību, uzticību, žēlastību un cilvēka rakstura vājumu?

CĪŅA TURPINĀS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Sam. 17:43-51, 2. Sam. 11:1-17, 1. Ķēn. 18:21-39, 2. Ķēn. 19:21-34, Est. 3:8-11, Neh. 1. nod.

ATMIŅAS PANTS:

“Es tiem stāstīju par savu Dievu, ka viņš ir bijis man labvēlīgs, un arī to, ko man bija teicis ķēniņš. Un tie teica: ‘Sāksim atjaunot!’ Un viņu rokas apņēmās darīt labu.” (Neh. 2:18).

Ja salīdzinām Dāvida, Elijas, Hizkijas, Esteres un Nehemijas dzīves, uzpeld līdzīgas tēmas: Dievs ir spējīgs izmantot “nenozīmīgus” cilvēkus, lai pagrieztu atpakaļ jaunuma straumi. Dažos no šiem ziņojumiem mēs redzam, ka, neskatoties uz ārkārtas apstākļiem, mums nav jāsaliecas pārņemošā jaunuma dēļ. Mēs varam stāvēt stipri, bet tikai Dieva spēkā, kas ir uzticīgs Saviem derības apsolījumiem – apsolījumiem, kas mūsu labā piepildās Jēzū. Kad Dieva ļaudis iztur Viņa spēkā, viņi redz, ka jaunuma spēki nav pietiekami spēcīgi, lai valdītu līdz galam.

Mūsu fokuss un izaicinājums ir priecāties par Viņa atbrīvošanu. Tas ne vienmēr liekas jēdzīgi, kad mums pāri gāžas izaicinājumi, kas ir tik daudz lielāki par mums pašiem. Priecāšanās par Dieva atbrīvošanu, pirms šī atbrīvošana notiek, ir ticības un pielūgsmes rīcība, nevis loģiskas sekas tam, kas notiek mums apkārt. No otras puses, ņemot vērā, ko Kristus ir mūsu labā izdarījis, uzticēšanās Dieva uzticamībai ir patiešām vienīgā loģiskā lieta, ko mēs varam darīt.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 30. janvārī.

Dāvids, Goliāts un Batšeba

Dzīve ir sarežģīta, un tas ir tāpēc, ka mēs kā cilvēki esam sarežģīti. Iedomājies – pēc Dieva, Universa Radītāja, līdzības radītas būtnes, kas pēc tam ir sevi sabojājušas. Nav brīnums, ka mūsu potenciāls gan uz labu, gan uz ļaunu var sasniegt pārsteidzošus apmērus. Un nav tā, ka daži cilvēki sasniedz augstu līmeni "labestībā", kamēr citi ieslīgst ekstrēmā izvirtībā. Abas galējības var atklāties vienā un tajā pašā personā! Labā ziņa ir, ka cilvēki pat no zemākajiem slāņiem Dieva žēlastībā ir darījuši lielas lietas Viņam un cilvēcei. Protams, var notikt arī pretējais: tie, kas daudz ko sasnieguši, var nokrist ļoti zemu. Sātans ir reāls, lielā cīņā ir reāla, un, ja mēs nesavienojamies ar Kungu, pat vislabākie no mums var krist ienaidnieka nagos (1. Pēt. 5:8).

Izlasi 1. Sam. 17:43-51. Kādi vārdi nāca no Dāvida mutes, kas ir tik izšķiroši, lai saprastu viņa uzvaru? Salīdzināšanai izlasi 2. Sam. 11:1-17. Kādu spēcīgu kontrastu mēs šeit redzam vienā un tajā pašā cilvēkā? Kas radīja šo atšķirību?

Tas pats Dāvids, kas sakāva milzi Goliātu, ir Dāvids, kuru sakāva viņa paša iekāre un augstprātība. Cik daudz sievu šim vīram jau bija? Un nu viņš ierauga vēl vienu daiļavu, precētu sievieti, un kur pēkšņi pazūd visas augstās runas, ka "šis ir Kunga karš" (1. Sam. 17:47) un "Israēlam ir Dievs" (1. Sam. 17:46)? Ja ir bijis laiks, kad Dāvidam bija vajadzīgs ne tikai zināt, ka "šis ir Kunga karš", bet arī izcīnīt šo karu Dieva armijā, tad tas nebija karadarbības zonā Ēlas ielejā, bet gan viņa paša sirds klusajā stūrītī, kur katrā no mums plosās lielā cīņā.

Nācis pie prāta pēc šī briesmīgā kritiena ar Batšebu, Dāvidam pietika bēdu un vainas apziņas visam mūžam. Ciešanās viņš uzrakstīja Ps. 51, kur viņš lūdz pēc tīras sirds (10. p.) un lai atjaunotos sadraudzība ar Dievu (11., 12. p.). Lielajā kosmiskajā karā varenie ir tikpat viegli ievainojami kā cilvēki no zemākām šķirām. Tomēr Dievs ir labprātīgs strādāt ar visiem, kas patiesi nožēlo.

Padomā par sevi – par savām uzvarām, vilšanās, neveiksmēm. Kā tu vari attiecināt mācības no šiem stāstiem uz jebkuru situāciju, ko tu piedzīvo tieši tagad? _____

Lai pievērstu sirdis Dievam

Tišbietis Elija ir viens no spilgtākajiem tēliem Rakstos. Vispirms mēs viņu satiekam izbiedēta ķēniņa priekšā, kam viņš stāsta, ka nākamos trīs gadus nebūs lietus (1. Ķēn. 17:1). Nebija viegli ne nokļūt pie ķēniņa, ne arī no viņa izbēgt, bet šis mataināis vīrs ar savu ādas siksnu (2. Ķēn. 1:8) vienkārši izslīd cauri sardzei, izsaka Dieva vēsti, tad 12 kilometrus aizskrien kalnu virzienā.

Ziemeļu valstij Israēlam tie bija nožēlojami laiki. Lielākā daļa tautas bija atmetusi Kungu Dievu (1. Ķēn. 19:10) un Viņa vietā pielūdza auglības dievus. Teikt, ka nebūs lietus, bija tiešs izaicinājums Baālam, ko uzskatīja par lietus devēju, lai būtu auglīgas vārpas un ganāmpulki, kas padarītu īpašniekus bagātus. Tie bija reliģiski rituāli, kas koncentrējās uz auglīgumu un ienākumiem.

Turpmākos trīs gadus auglības dievi bija nespēcīgi. Tad Elija atkal stājās ķēniņa priekšā un aicināja uz atklātu spēku parādi starp viņu un visiem Baāla praviešiem un dievieti Ašēru (auglības dieviete) – viens cilvēks pret 850 (1. Ķēn. 18:17-20).

Kad pienāca diena un ļaužu masas sapulcējās Karmela kalna virsotnē, Elija uzrunāja tautu: "Cik ilgi jūs svārstīsieties starp abām pusēm? Ja Kungs ir Dievs, tad sekojiet viņam, bet, ja Baāls – tad sekojiet tam!" (1. Ķēn. 18:21) Bulli tika izraudzīti un sagatavoti upurēšanai, un cilvēki gaidīja, kurš dievs izrādīsies pietiekami spēcīgs, lai atbildētu ar uguni no debesīm. Bullis bija visspēcīgākais upuris senajās auglības reliģijās. Tādēļ šķita pavisam droši, ka auglības dievi parādīs savu spēku.

Izlasi 1. Ķēn. 18:21-39. Ko Elija patiešām gribēja redzēt notiekam Israēlā, neskatoties uz acīmredzamo lielās cīņas realitāti, un kāpēc tas ir tik aktuāli arī mūsdienās?

Visu atklāj 1. Ķēn. 18:37. Brīnums, lai arī cik tas bija ietekmīgs, nebija galvenais, bet gan Israēla uzticība derībai. Ievēro arī, kas bija pievēršis viņu sirdis. Tas bija pats Dievs, pat pirms notika pats brīnums. Bet Dievs nespēj sirdis atgriezties pie Viņa. Viņš sūta Savu Svēto Garu, un cilvēkiem, atsaucoties šim Garam, ir pirmajiem jāizdara izvēle atgriezties pie Viņa. Tikai tad Viņa spēkā tie spēs rīkoties saskaņā ar šo izvēli. Šodien ir tieši tāpat. Vienīgi Dieva spēks uztur ikvienu sirdspukstu, tomēr nevienu no šīm pukstošajām sirdīm Viņš nespēj sekot Viņam.

Izaicinājuma vārdi

Hizkija bija Jūdas ķēniņš, kad jaunā, spēcīgā Asīrijas vara iekaroja ziemeļu valsti Israēlu un izkaisīja tās iedzīvotājus pa visu Mezopotāmiju (2. Ķēn. 18:9-12). "To, ko Dievs vairs ar tiem nevarēja panākt Israēla tēvu zemē, Viņš gribēja sasniegt, tos izkaisīdams starp pagāniem, jo vajadzēja piepildīties Viņa plānam atpestīt visus, kas vien vēlas iegūt piedošanu, ticot cilvēces Pestītājam. Ar ciešanām, kas nāca pār Israēlu, Viņš sagatavoja ceļu savai Godībai, lai to atklātu pasaules tautām." (E. Vaita "Pravieši un ķēniņi" 292. lpp.)

Dažus gadus vēlāk Asīrijas ķēniņš Sanherībs uzbrūk Jūdai un iekaro tās nocietinātās pilsētas, likdams samaksāt smagas nodevas (2. Ķēn. 18:13-15). Lai gan Hizkija iztukšoja templi un pils mantnīcu, Asīrijas ķēniņš nebija apmierināts un sūtīja virsniekus, lai iesāktu sarunas par Jeruzālemes pakļaušanu.

Tad asīrieši izteica tautai dzelīgas piezīmes, brīdinādami: tāpat kā apkārtējo tautu dievi nav paglābuši viņus no asīriešiem, kas gan liek jūdiem domāt, ka viņu Dievs spēs vairāk? (Sk. 2. Ķēn. 18:28-30, 33-35.)

Izlasi 2. Ķēn. 19:21-34, īpaši 21., 22. pantu. Kāda ir Dieva vēsts Viņa ļaudīm šīs briesmīgās krīzes vidū? _____

Tā visa iznākums bija redzams, kad milzīgā asīriešu armija tika izvietota apkārt Jeruzālemes mūriem. Nobijušies ielenktās pilsētas iedzīvotāji kādu rītu pamodās, gan neredzēdami pēdējās kaujas aplenkuma pārraušanā, bet redzēdami kareivjus izkaisītus pa visu zemes virsu, cik tālu vien acs varēja redzēt (2. Ķēn. 19:35). Apkaunotais Asīrijas ķēniņš devās mājās, tikai lai piedzīvotu galu no divu savu paša dēlu rokas (2. Ķēn. 19:36, 37).

Kā pat drosmi atņemošos apstākļos un šķietami neiespējamās situācijās mēs varam iemācīties uzticēties Kungam? Kāpēc mums vajadzētu vienmēr paturēt prātā plašāku perspektīvu, īpaši tad, kad situācija – vismaz pagaidām – neizvēršas tik pozitīvi, cik cerējām? _____

Nāves dekrēts

Ir tik grūti mums šodien saprast tradīcijas un paražas senajā Persijas impērijā, kur norisinās Esteres stāsts (protams, tas bijis grūti dažādu kultūru cilvēkiem visos laikos). Tomēr viens ir skaidrs: Kungs šo impēriju ir izmantojis Israēla tautai doto derības apsolījumu piepildīšanas procesā – tie ir apsolījumi, kas sniedzās līdz pat Ābrahāmam (sk. 1. Moz. 12:1-3, Jes. 45:1, 2. Laiku 36:23).

Jaunā jūdu meitene Estere bija nonākusi ķēniņienes godā. Lai gan tronī viņa nokļuva citādi nekā, piemēram, Jāzeps Ēģiptē vai Daniēls Bābelē. Viņa – tāpat kā Jāzeps un Daniēls – vienkārši bija tur, kur Dievs gribēja, lai viņa būtu, un Kungs viņu izmantoja varenā veidā, parādot, kā lielās cīņas tēma var tikt izspēlēta vēsturē.

Izlasi Est. 3:8-11. Paturot prātā, kādi bija Dieva plāni jūdu tautai, īpaši attiecībā uz Mesijas nākšanu, kādas varēja būt sekas šī dekrēta veiksmes gadījumā? _____

“Ķēniņš ļoti vāji izprata, kādas tālu ejošas sekas būtu pavēles pilnīgai īstenošanai. Šo nodomu slepeni iedvesmoja pats sātans, lai no zemes virsas noslaucītu tos, kas uzturēja un sargāja atziņu par patieso Dievu.” (E. Vaita “Pravieši un ķēniņi” 600., 601. lpp.) Un no šiem pašiem ļaudīm arī celsies pasaules Pestītājs.

Cik interesanti, ka problēmas radās pielūgsmes jautājumā (sk. Est. 3:5, 8) un tādēļ, ka noteikta ļaužu grupa atteicās ievērot pie varas esošos likumus un sekot viņu paražām. Lai gan, protams, gala laika konteksts būs citāds, tomēr realitāte, kas aiz tā stāv, – lielā cīņa starp Kristu un sātanu – vēl joprojām ir tāda pati, un tie, kas gribēs būt uzticīgi Dievam, piedzīvos kaut ko līdzīgu tam, ko šeit piedzīvoja jūdi. Mēs esam brīdināti, ka zemes vēstures noslēdzošajās ainās tiks izdots likums, kas pasludinās, ka “visi, kas [zvēra tēlu] nepielūdz, tiktu nogalināti” (Atkl. 13:15). Viena lieta, ko mums vajadzētu mācīties no vēstures, ir tas, ka mēs no vēstures nemācāmies.

Kāpēc ir tā, ka mēs tik bieži sliedamies neuzticēties tiem, kas ir atšķirīgi no mums? Kāpēc spēcīgajām patiesībām par radīšanu un pestīšanu, patiesībām, kas atklāj ikviena cilvēka vērtību, vajadzētu mums parādīt, cik nepareiza ir mūsu attieksme? Kā mēs varam attīrīt savas sirdis no šīs ļoti nepareizās tieksmes?

Nehemija

Nehemijas stāsts arī notiek laikā, kad Israēla tauta vairs nepastāvēja kā politiska realitāte, bet kā atlikums, kas izkaisīts pa svešām zemēm. Tomēr Dievs kā vienmēr bija uzticīgs Saviem derības apsolījumiem, pat ja tauta nedzīvoja saskaņā ar derību.

Izlasi Neh. 1. nodaļu! Kāpēc viņš izsaka šo lūgšanu? Kādos veidos tas atgādina par Daniēla lūgšanu Dan. 9:4-19? Kas abos gadījumos ir galvenais strīdus jautājums, un kā tas tiek izspēlēts visā lielās cīņas drāmā? _____

Ķēniņa žēlastībā Nehemijam ir dota atļauja atgriezties un atjaunot Jeruzālemi. Atgriezies Nehemija dažas pirmās dienas pavada vienkārši skatoties. Viņš mēģina apskatīt pilsētu naktī, bet akmeņu kaudzes ir tik lielas, ka viņš nekur tālu netiek (Neh. 2:14). Tāpēc viņš dodas ārpus mūriem, lai to redzētu no turienes (Neh. 2:15).

Izlasi Neh. 2:16-18! Kā tu domā, kā Nehemija pārlicināja vadītājus sākt strādāt pie kaut kā tāda, ko viņi bija uzskatījuši par neiespējamu? Ko Nehemija varētu iemācīt mūsdienu draudzei? _____

Lai gan Nehemija sākumā neteica vadītājiem, kāpēc viņš bija atnācis, bija daži cilvēki, kas nebija apmierināti un darīja visu iespējamo, lai traucētu ikvienu Jeruzālemes atjaunošanas darbu (Neh. 2:10, 19, 20). Kad sākās darbs pie mūru labošanas (Neh. 3. nod.), šie svešzemnieki "kļuva nikni un ļoti sašutuši" (Neh. 4:1, NKJV) un kavēja viņu pūles (2., 3. p.). Kad viņi redzēja, ka Dieva ļaudis ir nopietni apņēmušies strādāt (6. p.), viņi kļuva dusmīgi un plānoja uzbrukumu (7., 8. p.).

Būtu bijis tik viegli atkāpties, taču, neskatoties uz visa veida mahinācijām pret viņu darbu, viņi bija neatlaidīgi. Uzticoties Dievam, Nehemija ķērās pie mūru atjaunošanas un atstāja savu ienaidnieku draudus Dieva rokās (Neh. 6:14, 15).

Mēs visi sastopamies ar šķēršļiem. Kā lai mēs zinām, kad atkāpties un kad turpināt doties uz priekšu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Nav šaubu, Dieva Vārds, kā mēs to pētījām šajā nedēļā, laiku pa laikam atkal parāda Dieva uzticību Saviem ļaudīm. Protams, daudzus gadījumos, kad kaut kas notiek, šī uzticība ne vienmēr ir acīm redzama un nepārprotama. Stāstos, ko aplūkojām, mēs varējām izsekot visam no sākuma līdz galam. Daži, kas bija iesaistīti šajos notikumos, to nevarēja, piemēram, hetietis Ūrija. Šodien mēs esam iesaistīti lielajā cīņā tikpat noteikti kā tie cilvēki, par kuriem mēs mācījāmies. Un ne tikai viņi, bet arī daudzi citi, kas ne vienmēr dzīvoja tik ilgi, lai redzētu, kā viss beigsies. Tieši tāpēc ir tik svarīgi mums kā kristiešiem atcerēties, īpaši grūtos laikos (kā tas bieži var būt), Pāvila brīnišķīgos vārdus: "Tādēļ mēs nezaudējam cerību; kaut arī ārējais cilvēks mūsos iznīkst, iekšējais – atjaunojas no dienas dienā. Šā brīža ciešanas, kas ir vieglas, mums sagādā pārpārēm lielu godības smagumu mūžībā, jo mūsu skatiens nav pievērst redzamajam, bet neredzamajam; redzamais ir tikai uz brīdi, bet neredzamais – mūžīgs." (2. Kor. 4:16-18) Šeit Pāvils mēģina norādīt mums uz kaut ko, kas ir pāri ikdienas cilvēces smagajām pūlēm, dīvainībām un vājībām, un uz vienīgo cerību, kas padara dzīvi šeit par kaut ko vairāk nekā tikai cietsirdīgu joku.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādi vēl Bībeles apsolījumi norāda uz mūsu galējo cerību? Sameklējiet, cik daudzus vien varat, un vienatnē vai grupā izlasiet tos skaļi, pārdomājot, ko tie pasaka. Kādu ainu tie mums atklāj?

2. Dāvida kritienu tik traģisku padarīja tas, ka viņš bija tik īpašā veidā Dieva svētīts. Un tomēr, neskatoties uz visu, kas viņam bija dots – viņš tik un tā grēkoja. Tomēr tā vietā, lai pievērstos tikai negatīvajam, padomā par pozitīvo aspektu visā viņa netīrajā stāstā: Dieva žēlastība pat pret tādu cilvēku, kas no tik lieliem augstumiem ir kritis tik zemu. Ko tas mums stāsta par to, cik pilnīga patiesībā ir glābšana, kas mums ir Jēzū? Kā mēs varam būt droši, ka, vienalga, ko mēs esam darījuši vai cik tālu atkrituši, piedošana ir mūsu, ja mēs nožēlojam līdzīgi Dāvidam?

UZVARA TUKSNESĪ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 1:20-23, Jāņa 9:39, Mat. 3:7-12, 4:1-10, 5. Moz. 34:1-4, Atkl. 21:10.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo Cilvēka Dēls ir nācis, lai meklētu un glābtu pazudušo.” (Lūk. 19:10)

« zirdot, ka pastāvēs ienaidis starp viņu un sievu, starp viņa sēklu un sievas sēklu, sātans zināja, ka viņa nodoms sabojāt cilvēku un viņa raksturu tiks pārtraukts, ka būs līdzeklis, kas cilvēku darīs spējīgu pretoties viņa varai. Bet, kad atpestīšanas plāns atklājās pilnīgāk, sātans ar saviem eņģeļiem priecājās, ka, izraisot cilvēka krišanu, viņš ir panācis Dieva Dēla nokāpšanu no viņa augstā stāvokļa. Viņš paskaidroja, ka viņa plāns virs zemes līdz šim ir vainagojies panākumiem un tad, kad Kristus pieņems cilvēka dabu, viņš arī To uzvarēs, un viss pazudušās cilvēces glābšanas plāns tiks izjaukts.” (E. Vaita “Sentēvi un pravieši” 66. lpp.)

Šajā nedēļā, aplūkojot kārdināšanas tuksnesī, mēs varbūt tā kā nekad iepriekš redzēsīm skaidri atklātu lielo cīņu starp Kristu un sātanu, jo tā starp viņiem notika atklātībā. Sātans pasludināja pasauli par savu īpašumu, un Kristus nāca to atgūt. Atgūšanā galvenais bija glābšanas plāns. Sātanam neizdevās nogalināt Jēzu uzreiz pēc Viņa dzimšanas, tāpēc viņš izmēģināja citus veidus, lai kaitētu cilvēces atpestīšanai. To mēs varam redzēt kārdināšanās tuksnesī.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. februārī!

Imanuēls glābšanai

Izlasi Mat. 1:20-23! Kāda nozīme ir Jēzum dotajam vārdam: Imanuēls? _____

Kāpēc Jēzus nāca uz šo zemi, lai būtu "ar mums"?

Pirmkārt, Viņš nāca atjaunot pārvaldību, ko zaudēja Ādams (Rom. 5:12, 15). Mēs varam nedaudz apjaust Jēzus ķēnišķīgo būtību, kad Viņš iedvesmoja pūļus (5000 gribēja kronēt Viņu par ķēniņu) un kad bērni dziedāja slavas dziesmas ("ozianna" ir slavas veids, kas ir vērsts uz kādu, kas izglābs tautu no tās ienaidniekiem). Mēs arī redzam Viņa varu pār radību Viņa spējā atjaunot salauztos cilvēkus atkal par veselām būtnēm (piemēram, vīrs, kas bija piedzimis aklis, un sieviete, kas asiņoja 12 gadus) un Viņa varā pār dabu, piemēram, kad Viņš apkļusināja vētru un teica vējam un vijņiem, lai paliek mierā.

Otrkārt, Viņš nāca, lai atnestu tiesu un iznīcinātu velna darbus (Jāņa 9:39, 1. Jāņa 3:8). Cik bieži mēs domājam, kāpēc ļaunums plaukst? Jēzus stājas pretī netaisnībai un no jauna pārliecina mūs, ka gals ir tuvu. Dēmoni atzina, ka Jēzum ir vara pār viņiem. Viņi bieži atklāja Viņa patieso identitāti, reizēm pat pirms Jēzus bija gatavs to atklāt. Viņš atgriezta mieru dēmonu apsēstiem ļaudīm un atjaunoja viņu veselību, lai gan citi no viņiem bailēs bēga.

Treškārt, Jēzus nāca pasaulē, lai meklētu un glābtu pazudušo (Lūk. 19:10) un atņemtu viņu grēkus (Jāņa 1:29). Viņš bija līdzīgs mums, lai Viņš varētu būt uzticīgs Augstais Priesteris un tā atgrieztu mūs Dievam (Ebr. 2:17). "Tikt galā ar grēku, izglābt no tā cilvēkus, dot tiem žēlastību, piedošanu, taisnošanu, godu – tas viss bija vienas vienīgas derības mērķis no paša iesākuma. Tagad tā piepildījās Jēzū Kristū." (N. T. Wright (2009-09-25), Justification: God's Plan and Paul's Vision (Kindle Locations 1462-1463: InterVarsity Press. Kindle Edition))

Visbeidzot, Jēzus nāca, lai parādītu mums, kāds ir Dievs, lai atklātu mums un vērojošajam Universam, kāds ir Viņa patiesais raksturs (Jāņa 14:9).

Kā katrs no šiem iemesliem Kristus nākšanai var un kā tiem vajadzētu uzlabot tavu dzīvi un gaitas kopā ar Kungu? _____

Jēzus kristības

Jāņa Kristītāja atnākšanai vajadzēja radīt sajūsmu visā reģionā. Šeit bija kāds, kas izskatījās līdzīgs pravietim Elijam (Mat. 3:4, 2. Ķēn. 1:8). Viņš bija pirmā pravietiskā balss, ko ļaudis dzirdēja pēc 400 gadiem. Dievs nekad iepriekš nebija klusējis tik ilgi. Tagad Viņš atkar uzrunāja ļaudis. Acīmredzot ir jānotiek kaut kam nozīmīgam.

Izlasī Mat. 3:7-12! Kāpēc Jānis Kristītājs, iepazīstinot ar Mesiju, runā par tiesas tēmām – par dusmību, kas nāks (7. p.), cirvi, kas pielikts kokiem pie saknes (10. p.), pelavām, kas tiks sadedzinātas neizdzēšamā ugunī (12. p.)? _____

Ļaudis domāja, ka viņi dzīvo pēdējās dienās. Viņi redzēja Jāni, nākam no tuksneša un mudinām viņus iet Jardānas ūdeņos, lai kristītos. Tas mazliet atgādināja izešanu no Ēģiptes un mazgāšanos, lai būtu gatavi ieiet jaunajā Apsolītajā zemē, kur Mesija pats vadītu viņus no uzvaras pār romiešiem uz ieiešanu Dieva mūžīgajā valstībā, par ko runāja pravieši. Vismaz tā daudzi cilvēki domāja.

Bet ne Jānis, ne Jēzus nevadīja politisku kustību. Tas bija glābšanas notikums. Lūkas paskaidrojums par to, ko Jānis darīja, bija citāts no Jesajas grāmatas, kurā bija aprakstīts veids, kā Dievs sagatavoja ceļu, lai trimdinieki varētu atgriezties Apsolītajā zemē (Lūk. 3:3-6). Jeremija paskaidro, kāpēc bija nepieciešams sataisīt ceļu: lai to darītu iespējamu tiem, kas sabiedrībā ir visvieglāk ievainojami – aklajiem, kroplajiem, grūtniecēm, mātēm ar maziem bērniem – un visiem citiem, kas ilgojas atgriezties Apsolītajā zemē, lai viņi spētu to izdarīt (Jer. 31:7-9). Nav brīnums, ka ļaudis pulcējās ap Jāni. Viņos bija iedegusies cerība, ka arī viņi var būt gatavi lielajai Dieva dienai, kas drīz pār viņiem nāks.

Tomēr tas nāca tādā veidā, kā lielākā daļa no viņiem negaidīja. Nevis tāpēc, ka viņiem tas nebija teikts, bet tāpēc, ka viņi nebija sapratuši Rakstu nozīmi (Lūk. 24:25-27).

Uzticīgiem ļaudīm bija ļoti nepareizs priekšstats par to, kā notiks Kunga pirmā nākšana. Kā uzticīgi cilvēki pēdējās dienās var izvairīties no nepareiziem priekšstatiem par Viņa otrās nākšanas raksturu? _____

Akmeņi par maizi

Izlasi Mat. 4:1-3! Kas šeit notiek, un kāpēc? Kā mēs šeit redzam norisināties lielo cīņu? _____

“Kad Jēzus tika vests tuksnesī, lai sastaptu kārdināšanas, Viņš vadīja Dieva Gars. Jēzus pats neizaicināja kārdināšanu. Viņš devās tuksnesī, lai pabūtu vienatnē pārdomās par savu misiju un darbu. Gavējot un lūdzot Viņam bija jāpagatavojas priekšā stāvošajam, asinīm slācītajam ceļam. Sātans zināja, ka Pestītājs ir aizgājis tuksnesī, un nolēma, ka šis ir visizdevīgākais brīdis, lai Viņam tuvotos.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 114. lpp.) Šeit ir dramatiskas paralēles starp ziņojumu par Jēzus kārdināšanām un israēliešu piedzīvoto, izejot no Ēģiptes. Pēc iznākšanas no ūdens Jēzus devās uz tuksnesi, kur Viņš neko neēda un tika pārbaudīts 40 dienas. Līdzīgi israēlieši gāja cauri ūdenim (Sarkanajai jūrai), iegāja tuksnesī, kur viņiem nebija maizes, un palika tur 40 gadus. Ievēro, kā tas ir aprakstīts 5. Mozus grāmatā 8:2, 3: “Atceries visu ceļu, ko Kungs, tavš Dievs, lika tev iet visus šos četrdesmit tuksneša gadus, lai darītu tevi pazemīgu, lai pārbaudītu tevi un zinātu, kas tavā sirdī – vai tu turēsi viņa baušļus, vai ne. Viņš lika tev zemoties un badoties.”

Evaņģēlija ziņojumā teikts, ka pēc 40 dienām Jēzus bija izsalcis (Mat. 4:2). Tad uzrodas kāds ar “noderīgu” padomu, kas atgādina nedaudz Ījaba mierinātājus. Tā nebija pirmā reize, kad sātans ir attēlots kā tāds, kas nāk kādam “palīgā” krīzes situācijā. Cak. 3. nodaļā ir uzrakstīts stāsts par augsto priesteri Jeruzālemes atjaunošanas laikā pēc Bābeles gūsta. Atrodoties atklāsmē Dieva priekšā, kāds uzradās pie viņa labās rokas. Pie labās rokas vienmēr stāvēja visuzticamākais draugs, lai pasargātu un aizstāvētu pret uzbrucējiem. Bet uzticamā persona pie labās rokas Cak. 3. nodaļā nebija neviens cits kā “apsūdzētājs”, kas uzdevās par uzticamu draugu.

Tas pats notika ar Jēzu tuksnesī. Tas, kurš bija atnācis Viņam “palīgā”, atklāja sevi, sakot: “Ja tu esi Dieva Dēls, saki, lai šie akmeņi top par maizi.” (Mat. 4:3) Dieva eņģelim nebūtu šaubu par Jēzus dievišķumu. Atkal ievēro, ka Jēzus atbilde (Mat. 4:4) ir citāts, kas saistīts ar izešanu no Ēģiptes: “[Dievs] baroja tevi ar mannu, ko nepazini ne tu, ne tavi tēvi, – lai tu zinātu, ka cilvēks nedzīvo no maizes vien – cilvēks dzīvo no visa tā, ko saka Kungs!” (5. Moz. 8:3)

Lai arī cik svarīgi būtu nekrist kārdināšanā, cik daudz svarīgāk ir pārliecināties, ka tu, pat neapzinoties, neievedi kārdināšanā kādu citu? _____

Nākamā kārdināšana

Pirmā kārdināšana ir paralēla izešanai no Ēģiptes, bet tās saknes ir grēkā krišana. Padarot par prioritāti uzticību Dievam, tā vietā, lai nodotos ēstkārei, Jēzus atguva to, ko Ādams bija zaudējis pie atzišanas koka. Tomēr lai pilnībā uzceltu tiltu pāri bezdibenim, kas bija izveidojies kopš Ādama dienām, Jēzum bija jātiek pakļautam vēl divām kārdināšanām.

Saskaņā ar Mateju, otrā kārdināšana ietvēra to, ka sātans aizveda Jēzu uz visaugstāko tempļa daļu, iespējams, uz dienvidastrumu stūri, kas pacēlās virs stāvas aizas. Atkal nāca dzelīgais apgalvojums: "Ja tu esi Dieva Dēls", kas parādīja, ka kārdinātājs nebija Jēzus draugs.

Ko sātans šeit patiesībā gribēja panākt? Vai tas kaut ko pierādītu, ja Jēzus būtu lēcis? (Mat. 4:5-7) _____

Jēzu neinteresēja lētas izrādes. Viņa uzticība Dievam bija patiesa, nevis kaut kas tāds, lai ietekmētu citus. Jēzus pilnīgā uzticība Viņa Tēvam atklājās tajā, ka Viņš atstāja Debesis un kļuva cilvēks, pacieta dusmas, pārpratumus, publisku pazemojumu un netaisnību līdz nāvei (sk. Fil. 2:5-8). Tāds bija Viņa liktenis, un Viņš bija pilnībā sagatavots tam. Viņa misija bija atgūt pasauli, ko Ādams un viņa pēcteči bija zaudējuši. Jēzū bija jātiek piepildītiem visiem derības apsolījumiem un pasaulei jāgūst iespēja izglābties.

Jēzus atkal atbild ar "stāv rakstīts", atkal citējot 5. Mozus grāmatu un atkal saistot Savu piedzīvojumu ar izešanu no Ēģiptes: "Nepārbaudiet Kungu, savu Dievu, kā jūs viņu pārbaudījāt vietā, kas saukta Masa!" (5. Moz. 6:16) Masa bija vieta, kur israēlieši sūdzējās par ūdens trūkumu, un Mozus sita pa klinti, lai to sagādātu. Izvērtējot šo piedzīvojumu, Mozus apgalvoja, ka ļaudis bija "pārbaudījuši Kungu, sacīdami: "Vai Kungs ir ar mums vai nav?!" (2. Moz. 17:7) Jēzus, protams, zināja labāk un neuzķērās uz āķa, lai gan šoreiz velns izmeta frāzi "stāv rakstīts" (Mat. 4:4, 6).

Ne vienmēr ir viegli redzēt robežas starp uzticību Dievam, ka Viņš darīs brīnumu, un iedomām attiecībā uz to, ko mēs sagaidām no Kunga, kad lūdzam. Kā tu esi iemācījies atšķirt vienu no otra? Līdzdali savu atbildi sabatskolas grupā! _____

Velna pielūgsme

Mateja versijā pirmā kārdināšana bija vērsta uz ēstkāri un otrā manipulēja ar Dievu, bet trešā bija tiešs izaicinājums pašam Kristum, Viņa ķēnišķīgumam un misijai virs zemes.

Izlasi Mat. 4:8-10, 5. Moz. 34:1-4 un Atkl. 21:10! Kāda nozīme ir "Joti augstajam kalnam", uz kurieni sātans Jēzu aizveda? _____

Spriežot pēc tā, kā Bībele lieto tēmu par kāpšanu ļoti augsta kalna galā, lai redzētu tautas, mēs varam redzēt, ka Jēzus ceļojums nebija ekskursija. Šim scenārijam ir pievienota pravietiska vīzija. No kalna galotnes Mozus redz Apsolīto zemi, kas vēlāk tiks dota, un Jānis vēlāk redz jauno Jeruzālemi. Līdzīgi arī Jēzus redz vairāk nekā tikai senās Romas pasaules valstis. Ievēro, ka sātans rāda visu vislabākajā gaismā. Viņš parāda bagātību un burvību, nevis noziegumus, ciešanas un netaisnību.

Tad sātans saka: "To visu es tev došu, ja tu nolieksies manā priekšā un mani pielūgsi." (Mat. 4:9) Tādā pašā veidā, kā sātans pieņūļkoja Ādamu un Ievu, piedāvājot viņiem kļūt līdzīgiem Dievam (lai gan viņi jau bija Viņam līdzīgi), sātans uzdevās, ka viņš ir Dievs un ka pasaules tautas pieder tikai viņam, un ka par nelielu samaksu viņš to visu varētu atdot Jēzum (sk. Lūk. 4:6, salīdzini ar Ps. 2:7, 8).

Šis bija uzticības pārbaudījums. Kam galu galā uzticēsies cilvēce? Ēdenē, kad Ādams un Ieva atdeva to čūskai, viņi patiesībā atdeva savu uzticību sātanam, un tas ātri izplatījās visās turpmākajās paaudzēs. Bez tiešas dievišķas iejaukšanās lielā cīņā būtu beigusies par labu sātanam. Cilvēce un varbūt pat dzīvība virs zemes nebūtu varējusi turpināties. Likmes bija tik augstas.

Ievēro, ka Jēzus, līdzīgi kā Jāzeps gadījumā ar Potifāra sievu, neļāva ļaunumam palikt tuvu Viņam. Jēzus pavēlēja sātanam atkāpties. Jāzeps to nevarēja izdarīt, tāpēc viņš pats aizgāja no vietas, kur varēja notikt ļaunums (1. Moz. 39:11, 12). Kāda vienkārša mācība arī mums!

Visās trijās kārdināšanās Jēzus izmantoja Rakstus, lai Sevi aizstāvētu. Ko tas nozīmē mums praktiskā ziņā? Tas ir, kā mēs, saskaroties ar kārdināšanām, varam izmantot Rakstus, lai iegūtu tādas pašas uzvaras? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Lai gan visos gadsimtos var atrast rakstniekus, kas aizskar lielās cīņas tēmu, un lai gan daži evaņģēlisti mūsdienās šo tēmu apskata daudz dziļāk, nevienam nav tik dziļi attīstīts lielās cīņas redzējums kā septītās dienas adventistu draudzei. Burtisks, fizisks, morāls un garīgs konflikts starp Kristu un sātanu patiešām ir raksturīga adventistu domāšanas iezīme. Un nav nekāds brīnums. Viscaur Bībelē ir sastopama "kosmiskā kara tēma", kā par to izteicies kāds kristīgs rakstnieks, un dažreiz – piemēram, šis nedēļas tēmā par kārdināšanām tuksnesī – par šo tēmu ir runāts ļoti klajā un atklātā veidā. Labā un Jaunā cīņas ideju var redzēt pat ārpus īpaša reliģiska konteksta. Dzejnieks T. S. Eliots rakstīja: "Pasaule griežas un pasaule mainās/ Bet ir viens, kas nemainās/ Nepārtrauktā cīņa starp Labo un Ļauno." (The Complete Poems and Plays, 1909-1950 (New York: Harcourt Brace&Company, 1952), p. 98.) Vācu ateists Frīdrihs Nīče rakstīja: "Nonāksim pie secinājuma. Divas pretējas vērtības "labs un slikts", "labs un slikts" ir iesaistīts baisajā cīņā virs zemes tūkstošiem gadus ilgi." (On the Genealogy of Morals and Ecce Homo (Vantage Books Edition: Random House, Inc., 1967), 52. lpp.) Raksti kopā ar praviešu garu vairāk nekā jebkas cits atklāj šī konflikta patieso raksturu un mūžīgos jautājumus, kas tajā ir likti uz spēles.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet savas atbildes uz trešdienas jautājumu par līniju, robežu starp uzticēšanos Dieva apsolījumiem, ka notiks brīnums, un iedomību. Kā mēs varam zināt atšķirību?

2. Kārdināšanas nāk daudzos veidos, formās, izmēros, krāsās un izteiksmēs – un tās visas rūpīgi noformētas, lai aizsniegtu mūs katru tur, kur mēs atrodamies. Un, protams, dažas lietas, kas kārdina vienu cilvēku, nekārdina citu. Neņemot vērā acīm redzamos grēkus, kādi ir vēl viltīgāki veidi, kā mēs varam tikt kārdināti?

3. Pārlasi Jēzus kārdināšanas tuksnesī un pazemojumu, kam Viņš bija pakļauts. Pārdomā faktu, ka šis pats Jēzus patiešām bija "Dievs ar mums". Viņš bija tas, caur ko "visas lietas tika radītas" (Jāņa 1:3). Kā mēs varam aptvert neticamo domu par Dievu – Dievu! – kas izcieta šo baiso cīņu mūsu labā? Kam gan vēl ir nozīme, domājot par šo patiesību?

JĒZUS MĀCĪBAS UN LIELĀ CĪŅA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 11:29, Rom. 4:1-6, Mat. 13:3-8, 18-23, Mat. 7:21-27, Jēk. 2:17, Mat. 7:1-5.

ATMIŅAS PANTS:

“Nāciet pie manis visi, kas esat nopūlējušies un zem smagas nastas, un es jūs atvieglināšu.” (Mat. 11:28)

omājot par lielās cīņas tēmu, mēs sliecamies domāt par kaut ko lielu, visaptverošu. Tas ir plašākais skatījums. To varētu saukt par “meta stāstījumu”, stāsts, kas aptver un izskaidro plašāku realitāti, kam pretējs ir vietējais stāstījums vai stāsts, kas paskaidro kaut ko daudz ierobežotākā telpā. Piemēram, Pola Revera slavenais izbrauciens ir vietējs stāstījums, pretēji daudz lielākajam un plašākajam stāstam par pašu Amerikas revolūciju.

Un tomēr, lai arī lielās cīņas tēma ir liela un visaptveroša, tā norisinās ik dienas, šeit virs zemes, mūsu personīgajās dzīvēs, tajā, kā mēs attiecāmies pret Dievu, pret kārdināšanu un pret citiem. Tieši tāpat kā tiek ietekmēta cilvēku ikdienas eksistence, ko reizēm lielā mērā dara plašāki un lielāki notikumi politikā un ekonomikā, katrs no mums piedzīvo to pašu lielās cīņas dēļ.

Šajā nedēļā aplūkosim dažas no Jēzus mācībām ļoti piezēmētās un praktiskās lietās, jo mēs visi cīnāmies, lai uzzinātu un darītu Dieva prātu lielās cīņas vidū.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. februārī!

Daudzi miera veidi

"Uzņemieties manu jūgu un mācieties no manis, jo es esmu lēnprātīgs un sirdī pazemīgs, tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm." (Mat. 11:29)
Kā Viņa "jūga" uzņemšanās atnes mieru mūsu dvēselēm? _____

Tas mums dod ieskatu personīgā dimensijā daudz plašākas Jēzus misijas dimensijas vidū – atbrīvot ļaudis no ienaidnieka. Viņa vārdi ir ņemti no Jeremijas, kas apsola cilvēkiem dvēseles mieru, ja viņi atgriezīsies pie savu tēvu reliģijas, novēršoties no apkārtējo tautu pagānisma (Jer. 6:16).

Miera jautājums Rakstos ir ļoti daudzpusīgs. Tas sākas ar pašu Dievu. Viņš atpūtās, kad pabeidza Savu radīšanas darbu (1. Moz. 2:2). Viņa atpūta iesāka sabata mieru, kas bija jāsvin katru nedēļu. Atpūta tika svinēta arī dažādos ikgadējos svētkos (piem., 3. Moz. 16:31), katru septīto gadu bija "sabata gads" (2. Moz. 23:11) un katru 50 gadu – gavīļu gads, kad tika atbrīvoti vergi un atlaisti parādi (3. Moz. 25:10).

Mieru ir iespējams novērtēt, kad Dievs ir kopā ar Saviem ļaudīm (2. Moz. 33:14), kur nav ne "pretestības, ne ļaunu atgadījumu" (1. Ķēn. 5:4, NKJV), ne ienaidnieka (5. Moz. 25:19). Zemē, ko Dievs deva Saviem ļaudīm, varēja baudīt mieru (Joz. 1:13), īpaši kad ļaudis atgriezās no gūstniecības un trimdas (Jer. 30:10). Miers tika līdzdalīts arī viesmīlībā ar svešiniekiem (1. Moz. 18:4) un baudot stabilu ģimenes dzīvi (Rutes 1:9, Sak. 29:17).

Tomēr miera nav, Dieva ļaudīm atrodoties gūstniecībā (2. Moz. 5:4, 5; Raudu dz. 1:3). Miera nav ļaunajiem, kas nespēj norimt, līdzīgi sabangotai jūrai (Jes. 57:20). Vienīgā atpūta, pēc kā šādi cilvēki var ilgoties, ir nāve un kops (Īj. 3:11, 13, 16, 17, 18). Atkl. 14:11 arī ir spēcīgs brīdinājums par mieru tiem, kas pēdējās dienās atradīsies nepareizajā pusē lielajā ciņā.

Miers, ko piedāvā Jēzus, ir ļoti bagātīgs. Tas ietver sabata dāvanu, ļaujot mums pabūt kopā ar Radītāju. Kristus miera piedāvājums atzīst mūsu pazudušo stāvokli un atjauno mūs visos veidos. Un kad mēs kļūdāmies (mēs to darām), mums tik un tā ir droša miera vieta pie mūsu Glābēja.

Bez sabata kādi vēl ir veidi, kā mēs varam mācīties baudīt mieru, ko Dievs mums piedāvā? Kā mēs atrodam mieru savām dvēselēm Jēzū? Sk. arī Rom. 4:1-6. _____

Sēšana un pļaušana

Lielās cīņas tēma ir ietverta Jēzus līdzībā par sējēju. Četras dažādas reakcijas uz evaņģēlija vēsti norāda, ka pasaule ir kaut kas vairāk nekā tikai "labi" un "slikti" cilvēki. Dzīve ir daudz sarežģītāka par to, un tāpēc mums ir jābūt uzmanīgiem, kā mēs tuvojamies tiem, kas, šķiet, neatsaucas evaņģēlijam tā, kā, pēc mūsu domām, vajadzētu.

Izlasi Mat. 13:3-8 un tad Mat. 13:18-23! Kādos veidos mēs varam skaidri redzēt šajā stāstā atklātu lielās cīņas realitāti? _____

Cīņa par dvēselēm ir reāla, un ienaidnieks izmanto visus līdzekļus, kādus vien ir iespējams, lai novērstu ļaudis no glābšanas. Piemēram, par sēklas krišanu ceļmalā Elena Vaita rakstīja: "Sātans ar saviem eņģeļiem ir klāt sapulcēs, kur tiek sludināts Evaņģēlijs. Kamēr Debesu eņģeļi centīgi strādā, lai sirdis skārtu ar Dieva Vārdu, ienaidnieks stāv gatavībā, lai šo Vārdu neitralizētu. Ar dedzību, kurai stipruma ziņā līdzinās vienīgi viņa Jaunums, viņš cenšas aizturēt Dieva Gara darbu. Kamēr Kristus ar savu mīlestību aicina dvēseli, sātans mēģina novērst tā cilvēka uzmanību, kurš ir pamudināts meklēt Pestītāju." ("Kristus līdzības" 44. lpp.)

Kāds varbūt jautā: Kāpēc zemnieks nebija uzmanīgāks un izšķērdēja sēklu, metot to uz takas? Kāpēc viņš nevarēja būt čaklāks un neizraka akmeņus? Kāpēc viņš kārtīgāk neravēja?

Sējot evaņģēlija sēklu, cilvēka pūles vienmēr ir ierobežotas. Mums ir jāšēj visur. Mēs nedrīkstam spriest, kas ir laba un kas slihta augsne. Nezāles vienkārši norāda, ka mēs esam nespējīgi stāties pretī Jaunajam, kas uzdīgst pat vismazāk gaidītajās vietās. Tas ir pļaujas Kungs, kas strādā ar mūsu rokām un nodrošina, lai visi, kas var tikt izglābti, arī būtu izglābti. Mēs darām savu darbu un mums ir jāuzticas, ka Viņš darīs Savējo.

Kā mēs redzam šīs līdzības realitāti? Kāpēc mēs dažreiz redzam cilvēkus, kas ir tikko kristīti, aizejam no draudzes? Vai citus, kas vienkārši neizrāda pilnīgi nekādu interesi? Vai tādus, kas stipri nopamatojas ticībā? _____

Būvēšana uz klints

Jautājums par to, kur mēs stāvam kosmiskajā cīņā, kas norisinās ap mums, ir padarīts ļoti personisks līdzībā par cilvēku, kas būvēja māju uz klints.

Izlasi Mat. 7:21-17! Kas šajā līdzībā ir tik biedējošs? _____

Kas tev nāk prātā, kad tu iedomājies šo stāstu? Kur ir klints un kur – smiltis? Dažiem smiltis atrodas tikai pludmalē, bet šis stāsts, iespējams, nav par mājvietu pie jūras. Visdrīzāk vieta ir starp viegli paugurainiem pakalniem, kur parasti atrodas ciemati, kaut kur ielejā.

Jēzus apraksta divas mājas. Viena ir būvēta tieši uz zemes virskārtas, bet otrai pamats sniedzas līdz klintij (Lūk. 6:48). Nav iespējams redzēt atšķirību starp abām pabeigtajām mājām, kamēr kalnos nav sācies lietūs un ieleju nepārpludina ūdens straume. Vienam no mājas cēlājiem tā nav problēma, jo māja ir uz stipra pamata. Toties otram ir problēma. Tā kā māja ir celta bez droša pamata, vienkārši uz zemes virskārtas, to ir viegli aizskalot mutuļojošajiem ūdeņiem.

Jēzus stāstīja šo līdzību, jo Viņš zināja, cik ļoti mēs sevi muļķojam. Norisinās nopietna cīņa, un bez palīdzības mums nav iespējams tajā izdzīvot. Jēzum bija virsroka pār Jaunumu, un tāpēc Viņu sauca par Klinti.

Šo personīgo cīņu pret Jaunumu ir iespējams uzvarēt, bet tikai tad, ja mēs savas dzīves stipri pamatojam Viņā, un tas ir iespējams tikai tad, ja būvējam uz Viņu, paklausot Viņam.

“Tad nu ikviens, kas šos manus vārdus dzird un dara, ir līdzināms saprātīgam vīram, kas savu namu būvējis uz klints.” (Mat. 7:24) Tas ir tik vienkārši. Tomēr izšķirošais ir daudz ticības – ticība bez darbiem, teikts Bībelē, ir “mirusi” (sk. Jēk. 2:17, 20, 26), un šajā līdzībā mēs redzam, cik tā patiesībā ir mirusi.

Izlasi Mat. 7:22, 23! Dēmonu izdzīšana Jēzus vārdā vai pravietošana Viņa vārdā – šiem cilvēkiem bija kaut kāda “ticība”. Un tomēr – kāds bija viņu liktenis? Jautā sev, uz kāda pamata ir būvēts tavš nams un kā tu vari zināt atbildi? _____

Netiesājiet

Jēzus runāja Kalna svētrunu Savas kalpošanas sākumā. Tā bija revolucionāra. Vispirms Viņš pateica parastiem cilvēkiem, ka viņi ir vērtīgi un svētīti Dieva acīs (Mat. 5:3-12) un ka viņi ir sāls (Mat. 5:13) un gaisma (Mat. 5:14-16) – divi augstvērtīgi patēriņa produkti. Viņš runāja par Dieva likuma svarīgumu (Mat. 5:17-19), tomēr brīdināja par mēģināšanu ietekmēt citus ar savu personīgo labo uzvedību (Mat. 5:20). Tālāk Jēzus norādīja, ka morāli nosaka tas, par ko cilvēks domā, nevis tikai viņa darbi (Mat. 5:21-28), lai gan arī darbi ir jāuzmana (Mat. 5:29, 30). Lasot cauri visu svētrunu, mēs varam redzēt, ka Viņš ir aptvēris visu cilvēka eksistences un attiecību diapazonu (sk. Mat. 5:7-27).

Izlasi Mat. 7:1-5! Kādos veidos šajos pantos ir atklāta lielās cīņas realitāte? Tas ir, kā šeit atklājas mījiedarbība starp labo un ļauno? _____

""Netiesājiet, lai jūs netopat tiesāti." Neiedomājieties, ka esat labāki par citiem cilvēkiem, un nekļūstiet par viņu tiesnešiem! Tā kā jūs nespējat saredzēt rīcības motīvus, jūs nevarat otru tiesāt. Kritizējami jūs izsakāt spriedumu paši sev, jo ar to parādāt, ka esat sātana, brāļu apsūdzētāja, biedri. Kungs saka: "Pārbaudiet paši sevi, vai stāvat ticībā, izmeklējiet paši sevi." Tas ir mūsu uzdevums." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 314. lpp.)

Sakot Saviem klausītājiem, lai viņi netiesā, Jēzus izteica divas svarīgas domas. Pirmā ir, ka iemesls, kāpēc mēs tiesājam citus, ir tas, ka mēs paši darām tieši to pašu, ko nosodām (Mat. 7:1, 2). Mēs novēršam uzmanību no sevis un nodrošinām to, ka ikviens ap mums skatās uz cilvēku, ko mēs nosodām, nevis uz mums.

Otrs, ko Jēzus mums pasaka, ir tas, ka bieži problēma, ko mēs redzam savā brālī vai māsā, ir tikai niecīga, salīdzinot ar mūsu pašu problēmu, ko mēs varbūt pat neapzināmies. Ir tik viegli redzēt skabargu viņu acī, bet nespēt ieraudzīt lielu koka balķi savā acī.

Kāda ir atšķirība starp cilvēka notiesāšanu un spriešanu par pareizu vai nepareizu rīcību? Kāpēc ir svarīgi šādu atšķirību saskatīt? _____

“Es esmu ar jums ik dienas”

Matejs noslēdz savu evaņģēliju ar vārdiem, kas ir vieni no visiedrošinošākajiem Jēzus tekstiem: “Es esmu ar jums ik dienas līdz laiku beigām.” (Mat. 28:20) Ko tas nozīmē mums praktiskā ziņā mūsu personīgajās dzīvēs, mūsu personīgajās cīņās, neveiksmēs un vilšanās, un pat tad, kad mēs jūtam, ka Dievs ir jāvis mums nokļūt bēdu ielejā?

Interesanti, ka Matejs iesāk savu evaņģēliju ar līdzīgiem vārdiem. Pēc tam, kad viņš ir nosaucis visus priekštečus un uzrakstījis par eņģeli, kas vispirms apciemo Mariju, tad Jāzepu, Matejs paskaidro, ka bērniņš, kas dzims, būs Imanuēls, Dievs ar mums (Mat. 1:23).

Dievs ir apsolījis “Es būšu ar jums” neskaitāmas reizes Rakstos. Viņš apsolīja būt ar Īzaku (1. Moz. 26:24), ar Jēkabu (1. Moz. 28:15), ar Jeremiju (Jer. 1:8, 19) un ar Israēla bērniem (Jes. 41:10, 43:5). Daudzi no šiem gadījumiem ir grūtību un spaidu laikā, kad Dieva vārdi ir visaktuālākie.

Paralēlais pants izmanto līdzīgus vārdus: “Es tevi nekad neatstāšu un nekad nepametīšu.” (Ebr. 13:5) Dažus pantus tālāk ir teikts: “Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžos!” (Ebr.13:8) Arī šis apsolījums ir atkārtots daudzas reizes. Tas nāk no gadījuma, kad Mozus nodod vadību Jozuas rokās (5. Moz. 31:6, 8), un Dievs atkārtoti frāzi Jozuam pēc Mozus nāves: “Es tevi neatstāšu un nepametīšu.” (Joz. 1:5) Kad Dāvids nodod valsti Sālamana rokās, viņš arī pasaka Sālamanam, ka Dievs viņu nepametīs un neatstās (1. Laiku 28:20).

Jēzus, kas nekad nemainās, kas ir vienmēr ar mums, deva spēcīgu pārlicību mūsu ticības priekštečiem. Viņi piedzīvoja grūtības un pārbaudījumus vai vislielākos izaicinājumus savā dzīvē. Tomēr viņi bija pārliecināti par Dieva nepārtraukto klātbūtni.

Kristus draudzei gala laikā šī drošība ir nozīmīga. Jēzus apsolījums būt ar mums līdz pašam galam ir dots kopā ar pavēli iet un darīt par mācekļiem, kristīt un mācīt. Tātad, mums ir jāpievēršas šim – priekam par cilvēku glābšanu, lai viņi beigās neatrastos zaudētāja pusē lielajā cīņā.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Autors Leons Vízeltírs (Leon Wieseltier) rakstīja par, kā viņš teica, "vienu no skumjākajiem stāstiem pasaulē". Viņš stāstīja par kādu angli vārdā S. B., kurš bija akls kopš dzimšanas. Tomēr labā ziņa bija tā, ka 52 gadu vecumā viņam veica radzenes transplantāciju, kas viņam atgriezta redzi. Pirmo reizi mūžā S. B. varēja redzēt! Viņam noteikti bija ārkārtīgi aizraujoši beidzot ieraudzīt pasauli, kas bija ap viņu visu viņa dzīvi, bet burtiski ārpus redzesloka. Tomēr tad Vízeltírs citē grāmatu, kurā viņš pirmo reizi lasījis stāstu. S. B., autors teica, "ieraudzīja, ka pasaule ir vienmuļa un bija apbēdināts atlupušo krāsu un defektu dēļ. [...] Viņš arvien vairāk un vairāk pamanīja sīkas neprecizitātes un traipus krāsojumā vai kokā, ko viņš uzskatīja par kaitinošu, acīmredzot gaidīdams labāku pasauli. Viņam patika spilgtas krāsas, bet viņš nonāca depresijā, kad gaisma izzuda. Viņa depresija kļuva ievērojama un vispārēja. Pakāpeniski viņš atteicās no aktīvas dzīves un pēc trim gadiem nomira." (www.newrepublic.com/article/113312) Lai gan vienā ziņā to ir grūti saprast, tas tomēr nav sarežģīti. Mūsu pasaule ir sabojāta vieta. Lielā cīņā šeit plosās jau aptuveni sešus tūkstošus gadu. Sešus tūkstošus gadu karš aiz sevis atstāj daudz vraku. Un, neskatoties uz visiem mūsu mēģinājumiem padarīt šo pasauli labāku, šķiet, ka trajektorija nav vērsta pareizajā virzienā. Patiesībā kļūst tikai sliktāk. Tāpēc mums ir nepieciešams glābšanas apsolījums, ko mēs varam iegūt, tikai pateicoties Kristus uzvarai lielajā cīņā - uzvarai, kas nodrošināta pie krusta un ir brīvi pieejama mums visiem.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādas mācības tu vari gūt sev no stāsta par S. B.?

2. Kā mēs lasījām otrdienas pētījumā, tie, kas teica: "Kungs, kungs, vai mēs neesam darījuši šo un to tavā vārdā, kā mēs teicām," ticēja Jēzum. Vienlaikus ievēro viņu reakcijas uzsvāru. Uz kuru personu viņi bija vērsti? Uz ko viņi bija vērsti? Kā šeit sniegtā atbilde atklāj mums, kāpēc viņi tā piekrāpa sevi?

3. Ja tev ir draugs vai ģimenes loceklis, kas dara kaut ko acīmredzami nepareizu, kā tu vari tikt galā ar šo problēmu tādā veidā, lai, pirmkārt, nebūtu tiesājošs, un, otrkārt, neizskatītos tiesājošs?

CĪŅU BIEDRI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 5:6-8, 11; Marka 3:14; Mat. 8:23-27; Marka 4:35-41; 9:33-37; Mat. 20:20-28.

ATMIŅAS PANTS:

"Un viņi sacīja viens otram: "Vai mūsu sirds nedega, kad viņš ar mums runāja, Rakstus izskaidrodams?" (Lūk. 24:32)

No Savas kalpošanas agrīnajām dienām Jēzus nestrādāja viens. Viņš izvēlējās cilvēkus, lai viņi piedalās sludināšanā, mācīšanā un kalpošanā. Un lai gan četri evaņģēliji galvenokārt runā par Viņa dzīvi, nāvi un augšāmcelšanos, tas bieži ir saistībā ar Viņa mācekļiem, kas Viņam bija vistuvāk.

Tādējādi, lielajai cīņai plosoties ap Viņu, mēs varam redzēt, kā tā plosās arī ap mācekļiem. Līdz pat galam, kad Jēzus izsaucās "Ir piepildīts!", sātanam nebija iespējams likt Jēzum kļūpt un krist. Kristus sekotāji tomēr daudz vieglāk kļuva par laupījumu. Viņu rakstura trūkumi deva ienaidniekam pieeju pie viņiem, ko viņš arī priecīgs izmantoja.

Lepnums, šaubas, stūrgalvība, pašlepnums, sīkumainība – lai arī kādi bija trūkumi, tie pavēra ceļu sātanam. Puse no viņu problēmas bija tā, ka viņi, paši ar saviem uzskatiem par to, kam jānotiek un kam vajadzētu notikt, neklausījās tajā, ko Jēzus teica, kas notiks.

Viņiem bija jāgūst daudzas smagas mācības. Bez šaubām, tā ir arī ar mums.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. februārī!

Pētera aicināšana

Kad mēs pārdomājam, cik būtiski jautājumi ir likti uz spēles lielajā cīņā, ir pārsteidzoši, ka Jēzus izmantoja cilvēkus par Saviem palīgiem kalpošanā, īpaši tādus - tik kļūdainus - kā tie, ko Viņš izvēlējās. Protams, ja mēs pārdomājam kritušo cilvēces stāvokli, neviens, ko Viņš izvēlējās, nebija bez morāliem defektiem.

Iedams gar Galilejas jūras ziemeļu krastu ļaužu pūļa pavadībā, Jēzus ievēroja divas zvejnieku laivas, kuru īpašnieki tīrīja tīklus pēc neveiksmīgas nakts. Šie zvejnieki jau zināja par Jēzu. Viņš bija mācījis viņu sinagogā, kur Viņš ikvienu pārsteidza ar Saviem vārdiem (Lūk. 4:31, 32). Jēzus pat bija izdzinis dēmonu no kāda cilvēka viņu sinagogā, un visi bija pārsteigti (Lūk. 4:33-36). Viņi bija redzējuši Jēzu Pētera mājā, dziedinot Pētera sievasmāti (Lūk. 4:38, 39) un vēlāk vakarā dziedinot arī daudzus citus (Lūk. 4:40, 41).

Nav nekāds brīnums, ka pūlis sekoja Jēzum gar jūras krastu. Jēzus iekāpa Pētera laivā, palūdza Pēteri atstumt to mazliet no krasta, lai visi varētu Viņu redzēt, un tad uzrunāja ļaudis (Lūk. 5:3). Kad Viņš bija beidzis, Viņš teica Pēterim, lai iemet tikko iztīrīto tīklu dziļi ūdenī. Pēteris noteikti domāja, ka viņš neko nenozvejos, bet aiz cieņas pret Jēzu viņš izdarīja tā, kā Viņš teica.

Izlasi Lūk. 5:6-8! Ko Pētera reakcija māca mums par viņu un kā palīdz mums saprast, kāpēc, neskatoties uz Pētera acīm redzamajiem trūkumiem, Jēzus viņu izvēlējās? _____

Pētera reakcija ir ievērojama. Varbūt tā ir līdzīga Jēkaba cīņai ar eņģeli – tāda pati dievišķās klātbūtnes apziņa un sava bezvērtīguma izjūta (1. Moz. 32:24-30). Viens ir skaidrs. Pēteris apzinājās savu grēcīgumu, tāpēc ka viņš zināja, ka Kungs ir klātesošs. Viņa grēcīguma apziņa ir asā pretstatā, piemēram, dažu reliģisko vadītāju reakcijai, kas pašu Jēzu nosauca par grēcinieku (sk. Jāņa 9:24), tā vietā, lai atzītu savu grēcīgumu, pat Viņa klātbūtnē.

Lūk. 5:11 teikts, ka viņi "atstāja visu" un sekoja Viņam, kas nozīmēja, ka tad, kad viņu tīkli bija tik pilni, ka gandrīz vai plīsa, vīri to visu atstāja un sekoja Jēzum. Kāda vēsts šeit ir mums? _____

“Ar Viņu”

Kad Jēzus aicināja pirmos mācekļus Galilejas krastā, viņi jau bija redzējuši Viņa spēku pār ļauno. Viņi bija redzējuši Viņu, izaicinot dēmonus (Lūk. 4:34-36), dziedinot slimos (Lūk. 4:38-41), valdot pār dabu (Lūk. 5:4-6), atklājot grēku un tad pārlicinot Pēteri, ka nav vajadzības baidīties (Lūk. 5:10).

Nedaudz vēlāk, pavadījis visu nakti lūgšanā (Lūk. 6:12), Jēzus sapulcināja Savus sekotājus (mācekļus) un no šīs plašākās grupas izvēlējās divpadsmit, nosaucis viņus par apustuļiem (Lūk. 6:13; grieķu vārds “apostolos” nozīmē “izsūtīt”). Pirms Jēzus viņus izsūtīja, Viņš pavadīja kādu laiku ar mācekļiem, dodot viņiem pamācības (Lūk. 9:1-5), kas bija līdzīgas vēstij, ko Viņš nedaudz vēlāk deva plašākajai grupai, kas sastāvēja no 70 cilvēkiem (Lūk. 10:1-16).

Izlasi Marka 3:14! Ko Jēzus gribēja, lai apustuļi dara, pirms Viņš viņus izsūtīja darbā? Kāda svarīga vēsts šeit ir sniegta mums visiem? _____

Cik daudzas reizes modernie mācekļi ir daudz dedzīgāki skriet un strādāt Jēzus labā, nekā pavadīt laiku ar Viņu? Vienkāršā realitāte ir, ka tad, kad mēs dodamies piepildīt evaņģēlija uzdevumu, skridami ar mūsu pašu darāmo darbu sarakstu, mēs paskrienam garām pasaules Glābējam un cenšamies sevi nolikt Viņa vietā. Ir pārāk viegli pieņemt “Mesijas kompleksu”, domājot, ka mūsu ziņā ir glābt pasauli, aizmirstot, ka Glābējs ir tikai un vienīgi Jēzus.

Tā būtu tīrākā patiesība, ja kāds teiktu, ka tik lielu daļu kristīgās vēstures ir apraipījuši tie, kas, apliecinot Jēzus vārdu, nav pavadījuši laiku kopā ar Viņu, nav pazinuši Viņu, un kuru raksturs nav Viņa izmainīts. Mūsu pasaulei un draudzei vismazāk ir vajadzīgi tie, kas skrien apkārt ar Kristus vārdu, bet kas nav bijuši “ar Viņu”. Viens no sātana vislielākajiem trikiem lielajā cīņā ir viņa spēja izraudzīt par saviem sekotājiem tos, kas piesauc Kristus vārdu, un izmantot viņus, lai šo vārdu apkaunotu. Tātad, pirms Viņš viņus izsūtīja darbā, Jēzus gribēja, lai šie cilvēki ir kopā ar Viņu, lai, bez šaubām, mācītos no Viņa.

Ko mums šodien, kad mums nav fiziskas, miesīgas Jēzus klātbūtnes, nozīmē būt “ar Viņu”? Kādi ir praktiskie veidi, kā mēs varam šodien atrast reālu laiku kopā ar Viņu? _____

Jēzus vara pār dabu

Izlasi Mat. 8:23-27, Marka 4:35-41 un Lūk. 8:22-25! Kā mēs redzam šajos pantos atklātu lielās cīņas realitāti? _____

Lai gan mēs pilnībā nesaprotam, cik lielā mērā sātans ietekmē dabas pasauli, Raksti atklāj, ka viņa ietekme tajā ir jūtama, kā tas ir redzams stāstā par Ījabu (sk. Īj. 1:18, 19). Elena Vaita saka arī, ka "sātans tagad ar katastrofām uz jūras un sauszemes mēģina apzīmogot tik daudzus likteņus, cik vien iespējams" ("Debesu vietās" 348. lpp.), kas ir vēl viens norādījums uz viņa spēku šajā jomā. Pavisam noteikti, šķietami nebeidzamo dabas katastrofu vidū, kas nāk par pasauli, mēs redzam lielās cīņas realitāti, norisināmies šeit, virs zemes.

Šajā konkrētajā stāstā pēc garās dienas, kas bija pavadīta, mācot ļaudis, vakaram pienākot, Jēzus ierosināja, ka Viņš un apustuļi varētu doties uz mazāk apdzīvoto pretējo krastu. Ceļā viņiem pēkšņi uznāca nikns vējš un viļņi sitās iekšā laivā (Marka 4:37). Jēzus bija tik noguris, Viņš cieši gulēja, šķiet, nevērigi. Tā kā mācekļi bija tik aizņemti, iespējams, ka pagāja kāds laiks, pirms viņi saprata, ka Jēzus ir aizmidzis.

Jēzus neko neteica, kad viņi pirmo reizi Viņam uzsauca. Viņš nerunāja svētrunu, lai izskaidrotu nepatīkamo stāvokli, kādā viņi atrodas, vai lai ieteiktu, kā mācekļi varētu rīkoties, lai situāciju pārvarētu kā uzvarētāji. Viņš vienkārši pieceļas, paceļ Savu roku un saka vējam un viļņiem, lai tie rimstas un ir klusu, it kā tie būtu tikai trokšņaini bērni.

Šajā brīdī mācekļus pārņem izbrīns. "Viņus pārņēma lielas bailes, un viņi cits citam sacīja: "Kas viņš tāds ir, ka pat vējš un jūra viņam paklausa?" (Marka 4:41)

Lai gan šeit ir daudz mācību, ar šo stāstu mēs varam redzēt Jēzus varas lielumu un līdz ar to arī mūsu vajadzību uzticēties Viņam, lai arī kas notiktu.

Lai gan mēs varam redzēt Kunga spēka realitāti pat pār dabu, viena vieta, kur Viņš neizmanto šo varu, ir mūsu personīgā griba. Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, cik uzmanīgiem mums ir jābūt ar īpašo brīvās izvēles dāvanu, un kā lielās cīņas realitātei vajadzētu darīt mūs pat vēl uzmanīgākus tajā, kā mēs šo dāvanu izmantojam? _____

Kurš ir lielākais?

Izlasi Marka 9:33-37! Kādu mācību Jēzus šeit sniedza mācekļiem, un kāda vēsts šeit ir ietverta ikvienam, kas apgalvo, ka seko Jēzum? Sk. arī Mat. 18:3-5. _____

Šis strīds starp mācekļiem, bez šaubām, bija saistīts ar viņu uzskatiem par nākotni. Viņi domāja, ka Jēzus atbrīvos Israēlu no romiešiem, atjaunos Dāvida valsti un valdīs kā tās jaunais ķēniņš visā savā godībā, ko tauta piedzīvoja ķēniņa Sālamana vadībā. Ja tam bija jānotiek, viņi, bez šaubām, pieņēma, ka viņiem kā daļai no Kristus iekšējā loka pienāktos redzama un svarīga loma atjaunotajā valstībā. Bet pat ar to nepietika: viņi gribēja zināt, kurš starp viņiem būs valstībā "vislielākais". Pēc kā tas izklausās, ja ne pēc Lucifera skubinājumiem? (Sk. Jes. 14:14)

Izlasi Mat. 20:20-28! Kā Jēzus atbildēja uz šo jautājumu? Kāda bija Viņa galvenā doma? _____

Varbūt šajā emocionālajā starpgadījumā visvairāk vilšanās sagādā tā konteksts. Viņi bija ceļā uz Jeruzālemi, kur Jēzus tiks krustā sists. Viņš tikko bija paskaidrojis, ka viņš tiks nodots, notiesāts uz nāvi, izsmiets, pērts un krustā sists, un tad trešajā dienā Viņš celsies augšā (Mat. 20:18, 19). Jautājums par lielāko radās uzreiz pēc tam, kad Viņš bija beidzis to teikt. Bija acīm redzams, ka viņi nebija klausījušies. Ieinteresēti savos šaurajos, godkārtīgajos centienos, viņi palaida garām augstākos jautājumus, kas bija likti uz spēles, pievēršoties nepareiziem uzskatiem par laicīgu valstību, kas nekad nenāks, un palaižot garām to, ko Jēzus teica par mūžīgo valstību, ko Viņš viņiem piedāvāja, pateicoties Savai gaidāmajai nāvei.

Ir viegli domāt par to, cik tuvredzīgi un sīkmanīgi bija mācekļi. Paskaties uz sevi un jautā: "Kādu tuvredzību un sīkmanīgumu man ir jāiztīra no savas pašā dvēseles?" _____

Dievišķā sastapšanās ar vārdu

Bija trešā diena pēc Jēzus nāves. Viņa sekotāji vēl joprojām bija šoka sastindzināti. Viņi domāja, ka Viņš satrieks romiešus, bet romieši, kā likās, satrieca Viņu.

Daudzi mācekļi satikās ar apustuļiem pēc krustā sišanas. Sieviešu grupiņa no viņu vidus devās uz kapu svētdien agri no rīta. Lūka nosauc trim no tām vārdus, bet bija arī citas, kas bija ar Viņu atnākušas no Galilejas (Lūk. 23:55; 24:1, 10). Viņas devās prom no tukšā kapa, lai pastāstītu "tiem vienpadsmit un pārējiem" par diviem vīriem mirdzošās drēbēs, ko viņas tur bija redzējušas (Lūk. 24:9).

Lūka ziņo, ka svētdien pēcpusdienā divi no Jēzus sekotājiem bija devušies divu trīs stundu garā ceļā prom no Jeruzālemes, atpakaļ uz savām mājām Emmausā (Lūk. 24:13). Visdrīzāk viņi bija tik iegrimuši savā sarunā par to, kas bija noticis nedēļas nogalē, ka nepamanīja blakus ejošo svešinieku. Varbūt viņi nebūtu vispār Viņu pamanījuši, ja Viņš nebūtu uzsācis sarunu, jautājot, kāpēc viņi ir tik noskumuši (Lūk. 24:17).

Šis jautājums lika aizsvilties vienam no viņiem – Kleopam. Viņš brīnījās, kā Svešinieks varēja nezināt visu, kas bija noticis. "Kas tad?" Svešinieks jautāja (Lūk. 24:19).

Izlasi Lūk. 24:19-35! Ko šie ļaudis teica tādu, kas atklāja viņu izpratnes trūkumu, un kā Jēzus paskaidroja viņiem patiesību? _____

Ievēro, ka Jēzus uzsvars bija uz Rakstiem. Tieši tāpat kā Viņš ķērās pie Rakstiem cīņā ar sātanu tuksnesī, Viņš arī šeit tveras pie Rakstiem, lai atvairītu tumsu, kurā atradās šie divi vīri. Tikai pēc tam, kad Viņš nopamatoja viņus Bībeles mācībās par Sevi un Savu misiju, Jēzus deva viņiem dažus spēcīgus piedzīvojumus, kas palīdzēja atbalstīt šīs Bībeles mācības: pirmkārt, Viņš atklāja viņiem Sevi, parādot, ka Viņš patiešām ir augšāmcelies no mirušajiem; otrkārt, "Viņš tiem kļuva neredzams" (31.p.). Absolūti skaidrā Bībeles stunda par Jēzus salīdzinošo nāvi, kam sekoja šie spēcīgie piedzīvojumi, šiem diviem vīriem bija pietiekami iemesli ticībai.

Šeit atkal tāpat kā viscaur evaņģēlijos mēs redzam Jēzu, izvirzot Bībeli priekšā un centrā. Kā mēs varam pasargāt sevi no jebkura veida domāšanas, kas mums varētu likt apšaubīt Rakstu autoritāti? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Esot miesā, Jēzus izdzina dēmonus (Lūk. 6:18), deva cerību bezcerīgajiem (Lūk. 6:20-23), parādīja cilvēkiem, kā dzīvē īstenot Dieva agapes mīlestību (Lūk. 6:27-49), dziedināja centuriona kalpu (Lūk. 7:2-10), uzmodināja atraitnes mirušo dēlu (Lūk. 7:12-16), apklusināja vētru (Lūk. 8:22-25), atbrīvoja dēmonu apsēsto Gerasā (Lūk. 8:26-39), dziedināja sievieti, kas asiņoja jau 12 gadus (Lūk. 8:43-48), uzmodināja Jaira mirušo meitiņu (Lūk. 8:41, 42, 49-56) un pat uzmodināja no mirušajiem Lācaru pēc tam, kad viņš bija miris četras dienas (Jāņa 11:39-44). To visu Viņš darīja un vēl vairāk, tomēr cilvēki vēl joprojām cīnījās, lai Viņam noticētu. "Pat Kristus mācekļi bija gausi mācīties un saprast. Neskatoties uz viņu mīlestību pret Viņu un cieņu pret Viņa raksturu, viņu ticība tam, ka Viņš ir Dieva Dēls, svārstījās. Viņu biežā atsaukšanās uz tēvu tradīcijām un nepārtrauktā nespēja saprast Viņa teikto parāda, cik grūti viņiem bija atbrīvot sevi no māņticības." (E. Vaita "Manuscript Releases" 18. sēj., 116. lpp.) Ticība ir dāvana no Dieva, bet tā ir dāvana, no kā cilvēki var atteikties. Un tas ir tāpēc, kā mēs esam brīdināti, ka sātans ir reāls, lielā cīņā ir reāla un ienaidnieks cītīgi strādā, lai liktu mums šaubīties un neticēt. Glābšana ir atrodama tikai ticībā tam, ko Kristus mūsu labā ir izdarījis. Sātans to zina, tāpēc viņš dara visu, ko vien var, lai novērstu mūs no ticības. Tomēr mums vienmēr jāatceras – Jēzus ir bezgalīgi spēcīgāks nekā velns, un, ja mēs pieķeramies Jēzum, sātans nevar mūs uzvarēt.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko tu atbildētu kādam, kurš jautā: "Ja Jēzum ir tik liela vara pār dabu, kāpēc tad tik daudzi cilvēki, pat kristieši, krīt par upuriem dabas katastrofās?" Kā šajā atbildē iederas lielās cīņas realitāte?

2. Kādi iemesli mums ir ticībai Jēzum, un ko Bībele saka par Viņu? Kāpēc ir svarīgi šos iemeslus vienmēr atcerēties? Arī neskatoties uz to, cik labi ir mūsu iemesli, kāpēc daudzi cilvēki cīnās par ticību? Kas ir tas, kas liek mums šaubīties, un kā mēs ar to vislabāk varam tikt galā?

3. Kā mēs šajā nedēļā redzējam, Jēzus izvēlējās kļūdainus cilvēkus par Saviem darbabiedriem. Kādu cerību tas mums dod attiecībā uz to, kā Jēzus var izmantot tevi, neskatoties uz tavu vājumu?

LIELĀ CĪŅA UN PIRMKRISTIEŠU DRAUDZE

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ap.d. 1:6-8, 2:5-12, 1. Moz. 11:1-9, Ap.d. 4:1-30, 7:54, 10:12-29.

ATMIŅAS PANTS:

“Redzēdami Pētera un Jāņa drosmi un nopratuši, ka viņi ir neizglītoti un vienkārši ļaudis, tie brīnījās, jo labi saprata, ka viņi bijuši kopā ar Jēzu.” (Ap.d. 4:13)

Lielākais šķērslis, ar ko Jēzus saskārās pie Saviem sekotājiem, bija viņu aizspriedumainie uzskati. Mācekļi daudz nepievērsa uzmanību tam, ko Jēzus teica, ja tas nesaskanēja ar viņu pašu idejām par to, kam Viņam vajadzētu būt. Tūlīt pēc Viņa augšāmcelšanās mācekļi vēl joprojām izjautāja Jēzu par Israēla atbrīvošanu no romiešiem.

Tikai pēc 10 lūgšanu un ciešas sadraudzības dienām Dieva klātbūtnē šo valdošo aizspriedumu vietā beidzot sāka ienākt patiesība, un mācekļi bija gatavi dzirdēt, ko Dievs viņiem teica. Tas sagatavoja ceļu neiedomājamiem notikumiem pirmajos Vasarsvētkos pēc Jēzus nāves.

Protams, draudze vēl joprojām piedzīvoja daudzus izaicinājumus, īpaši no vietējiem reliģiskajiem vadītājiem, no kuriem daži bija tikpat apņēmīgi apstādināt draudzi kā Jēzu.

Tādējādi šīs nedēļas tēmā mēs redzēsim lielo cīņu norisināties dažādos veidos. Mēs redzēsim to pavisam atklātā veidā, kad tie, kam bija vara, bija sātana iedvesmoti apspiest patiesību. Mēs arī redzēsim to notiekam daudz viltīgākā veidā un daudz izšķirošākā vietā: cilvēka sirdī.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavots Bībeles izpētei 27. februārī!

Jauna sākuma sākums

Pēc Savas augšāmcelšanās Jēzus pavadīja 40 dienas, lai satiktos ar mācekļiem un apstiprinātu augšāmcelšanos, kā arī lai palīdzētu viņiem labāk saprast Dieva valstību (Ap. d. 1:3, 1. Kor. 15:4-7). Tomēr pat tad, kad viņi sapulcējās tieši pirms Jēzus pacelšanās debesīs, viņu prātos svarīgākais jautājums bija, vai Jēzus šajā reizē beidzot uzveiks romiešus (Ap. d. 1:6).

Viņu pašu idejas par to, kam jānotiek, bija tik spēcīgas, ka viņi vienkārši neklausījās tajā, ko Jēzus viņiem teica. Pat pēc trīs ar pusi gadiem ilgas apmācības (tas līdzinās universitātes grādam) vislabākā pasaules Skolotāja vadībā, kāds vien jebkad ir bijis zināms, mācekļiem vēl joprojām bija daudz nepareizu ideju, no kurām bija jāatbrīvojas.

Izlasi Ap.d. 1:6-8! Ko Jēzus atbildēja, saskaroties ar tik lielu zināšanu trūkumu? _____

Jēzus pievērsās reālajiem jautājumiem, nevis tērēja laiku, cenšoties izlabot katru viņu nepareizo uzskatu. Svētā Gara spēks bija daudz svarīgāks nekā politiskā diskusija.

Vērojot Jēzu paceļamies debesu padebešos un pazūdam, mācekļi ievēroja divus vīrus, stāvam sev blakus. Vīri teica viņiem, ka Jēzus atgriezīsies. Tieši tāpat, kā Viņš bija uzņemts Debesīs kā uzvarošs ķēniņš, Viņš nāks atkal kā Ķēniņš un Uzvarētājs, par ko viņi sapņoja, kad viņi lūdza Viņu atjaunot Israēla valsti. Bet tajā dienā piepildīsies pat viņu vislielākie sapņi – jo Viņš nāks kā visas radības Ķēniņš, nevis tikai kā nelielas Vidējo Austrumu daļiņas ķēniņš.

Vienpadsmit mācekļi atgriezās Jeruzālemē no Eļļas kalna. Viņu prāti kavējās atmiņās un sirdis dega par patiesībām, ko bija atklājis Jēzus (vismaz tām, ko viņi bija sapratuši). Bet viņiem bija vajadzīgs kaut kas vairāk. Jēzus teica, lai viņi dažas dienas pagaida, līdz Svētais Gars būs viņus kristījis (Ap.d. 1:4, 5), jo, lai gan ienaidnieks bija sakauts, viņš vēl nebija iznīcināts, un viņiem bija vajadzīgs spēks no augšienes, lai darītu to, ko Jēzus aicināja viņus darīt.

Izlasi Ap.d. 1:14! Kāda bija lielākā atšķirība tajā, kā mācekļi izturējās cits pret citu tagad, salīdzinot ar iepriekšējo attieksmi, kā mēs redzējām Mat. 20:20-24, un kāda vēsts mums ir šajā attieksmes maiņā? Kādā veidā tu vari nolikt sevi malā, lai sagatavotos Svētā Gara izliešanai? _____

Vasarsvētki

Jēzus sekotāji 10 dienas lūdza, izvērtēja savus piedzīvojumus ar Jēzu Rakstu gaismā, parādīja pazemību un pieņemošu attieksmi cits pret citu, un beidzot ļāva Svētajam Garam iedēstīt viņos patiesību. Tieši tāpat kā Gars lidinājās pār dziļumiem radīšanas procesa iesākumā, tā Dieva Gars tagad lidinās pār katru mācekli kā sadalītas uguns mēles pār katru no viņiem (Ap.d. 2:2, 3). Tas bija jauns sākums, jauna radīšana.

Izlasi Ap.d. 2:5-12! Kā šajos pantos ir atklāts, kāda nozīme ir tam, kas notika? Salīdzini ar 1. Moz. 11:1-9! _____

Kādu laiku pēc plūdiem zemes iedzīvotāji nolēma būvēt torni, kas sniegtos līdz debesīm (1. Moz. 11:1-9). Lai pasargātu viņus no šīs iedomīgās un mulķīgās rīcības (kā arī no jauniem Jaunumiem, kas bija izgudroti, 1. Moz. 11:5, 6), Dievs sajauc viņu valodas un izkaisīja viņus "pa visu zemes virsu" (1. Moz. 11:7-9).

Vasarsvētkos Dievs izdarīja pretējo. Šeit Viņš redzēja ļaužu grupu, kas nevis būvēja jaunu Bābeles torni, bet bija gatavi pasludināt labo vēsti, ka Jaunais kādu dienu tiks iznīcināts uz visiem laikiem.

Ļaudis no "visām tautām zem debess" tajā dienā bija Jeruzālemē (Ap.d. 2:5, salīdzini ar izkaisīšanu pie Bābeles torņa), un viņi sapulcējās kopā, pārsteigti izdzirdot mācekļus runājam katru savā valodā (Ap. d. 2:6-11).

Pēteris izmanto to kā iespēju uzrunāt viņus. Viņš runā par Svētā Gara izliešanos, kas sagatavos ļaudis satikt Dievu (Ap. d. 2:17-21). Viņš norāda uz Mesijas patieso misiju un norāj viņus par Viņa krustā sišanu (Ap. d. 2:23). Viņi ir "aizskarti līdz sirdij" (Ap. d. 2:37, NKJV), un 3000 tiek kristīti un pievienojas mācekļiem (Ap. d. 2:41).

Daži, kas, sātana ietekmēti, bija piekrituši Jēzus nāvei, tagad Svētā Gara vadībā tika atgriezti pie Jēzus. Ko tas mums stāsta par Svētā Gara spēku, ne tikai lai piedotu grēkus, bet arī lai izmainītu viscietākās sirdis? _____

Satikšanās ar sadukējiem

Izlasi Ap. d. 4:1-30! Kā šeit ir atklāta lielā cīņa? Šis ir tikai viens piemērs tam, kā tā ir norisinājusies visā vēsturē. Kā mēs šeit redzam darbojamies sātanu, un kā mēs redzam darbojamies Kungu? _____

“Priesteri un virsnieki redzēja, ka Kristus tiek cildināts vairāk nekā viņi. Kad sadukēji, kas neticēja augšāmcelšanās mācībai, dzirdēja apustuļus liecinām, ka Kristus ir augšāmcelies, tie kļuva nikni, saprazdami, ka, atļaujot mācekļiem sludināt par augšāmcelušos Pestītāju un darīt brīnumus Viņa vārdā, tie pieļauj iespēju, ka viņu pamatmācību par augšāmcelšanās neesamību visi atmetīs un sadukēju sekta iznīks. Farizeji, savukārt, kļuva dusmīgi, saprotot, ka mācekļu mācības tiecas sagraut jūdu ceremoniālo kalpošanu, padarot nenozīmīgu upuru pieņemšanas sistēmu.” (E. Vaita “Apustuļu darbi”)

Šos vadītājus īpaši samulsināja dziedināšana, ko Kungs darīja ar Pētera starpniecību (sk. Ap.d. 3:1-10). Bet sadursmē ar šiem vadītājiem mācekļi nesvārstījās. Priesteri to nebija gaidījuši no “neizglītotiem un vienkāršiem ļaudīm” (Ap. d. 4:13). Izsūtījuši mācekļus ārā no istabas, viņi apspriedās savā starpā, domādami, ka, ja viņi pavēlēs šiem vīriem nemācīt Jēzus vārdā, viņi pazemīgi pakļausies (Ap.d. 4:18). Kā viņi kļūdījās!

Tā vietā mācekļi devās atpakaļ un pievienojās citiem, un kopā viņi slavēja Dievu (Ap. d. 4:24). Viņi lūdza pēc lielākas drosmes un lai Dievs izstiepj Savu roku un dziedina (Ap. d. 4:29, 30). Viņiem nebija ilgi jāgaida. Tā kā mācekļu popularitāte pieauga, ļaudis iznesa slimos ārā uz ielām, lai Pētera ēna kristu uz viņiem (Ap.d. 5:15). Ļaužu masas nāca no tuvējām pilsētām, un viņu slimie visi tika dziedināti (Ap. d. 5:16).

Šeit visā mēs varam redzēt risināmiem lielo cīņu: negodīgi vadītāji, kas grib apspiest patiesību, uzticīgi ļaudis, kas lasa savas Bībeles un lūdz pēc dievišķa spēka, dziedināti slimnieki un mantotas dvēseles. Lai gan, vismaz virspusēji, viss ne vienmēr izdodas tik labi, mēs nekad nedrīkstam aizmirst, kā beigās norisināsies lielā cīņa un ka galējā uzvara, kas mums pieder, pateicoties tam, ko Jēzus izdarīja visas cilvēces labā, ir droša.

Stefana nomētāšana ar akmeņiem

Mācekļi nebija vienīgie, kas piedzīvoja sadursmes ar reliģiskajiem vadītājiem draudzes agrīnajās dienās. Stefans, kas bija pildīts ar "ticību un spēku [un] darīja brīnumus un zīmes starp ļaudīm" (Ap. d. 6:8), tika vests viņu priekšā. Viņa liecība bija tik uzrunājoša, ka viņa pretinieki izgudroja nepatiesus un apvainojošus stāstus pret viņu, par ko viņš tika vests koncilu priekšā (Ap. d. 6:9-14).

Ap.d. 7:2-53 Stefans sniedz spēcīgu vēsti tiem, kas viņu bija apvainojuši. Izlasi Ap.d. 7:54, kur teikts, ka "tas dzēla" viņu sirdīs. Tas ir, viņa vārdi viņus pārliecināja. Ap.d. 2:37-41 – pēc tam, kad viņi dzirdēja Pēteri izsakām līdzīgu apsūdzību, citi arī tika pārliecināti. Kāda bija atšķirība viņu reakcijā, un ko tas stāsta mums par to, cik svarīga ir Dievam nodevusies sirds? _____

Apustuļi līdz šim bija izbēguši no nepatīkšanām, izaicinot vadītājus, bet, kad Stefans mēģināja darīt to pašu, saniknots pūlis viņu nogalināja. Stefana nāve iezīmē sākumu sātana pūlēm aizslaucīt prom jauno kustību. Līdz pat šim brīdim Jēzus sekotāji bija mocīti un viņiem tika izteikti draudi, bet Stefans bija pirmais, kas tika nogalināts.

Bet ko gan viņi sagaidīja? Ja sātans varēja iedvesmot dažus vadītājus nogalināt Jēzu, Viņa sekotājiem noteikti nevajadzētu gaidīt kaut ko mazāku.

Protams, visā lielajā cīņā Kungs atkal un atkal dāvā uzvaru tādās situācijās, kas bieži izskatās pēc sakāves. Arī šeit nebija citādi.

"Ņemot vērā Saula lielo rosību Stefana nāves gadījumā, viņu iecēla par Augstās tiesas locekli. Uz laiku tas kļuva par spēcīgu ieroci sātana rokās, realizējot ienaidnieka dumpīgos plānus pret Dieva Dēlu. Bet drīz šim pašam nežēlīgajam vajātājam nācās strādāt pie tās draudzes nostiprināšanas, kuru viņš tagad postīja. Kāds, varenāks par sātanu, bija izredzējis Saulu ieņemt mocekļa Stefana vietu, lai tas sludinātu un ciestu Viņa Vārda dēļ un tālu un plaši izplatītu vēsti par Kristus asinīs iegūstamo pestīšanu." ("Apustuļu darbi" 102. lpp.)

Dažreiz mēs redzam labumu, kas nāk no tā, kas, bez šaubām, ir ļauns. Bet ko mēs darām, kad neredzam, ka no ļaunā celtos kāds labums, bet tikai vēl lielāks ļaunums? _____

Izmainīta attieksme

Mācekļi ne tikai cīnījās ar uz aizspriedumiem dibinātām idejām, kas neļāva viņiem saprast, ko Jēzus mācīja, bet viņiem bija arī aizspriedumi, kas piemita nācijai kopumā. Viens piemērs tam ir stāsts par samariešu sievieti, no kuras Jēzus lūdza dzert ūdeni. Mācekļi bija pārsteigti, ka Viņš pat runāja ar sievieti (Jāņa 4:27).

Nacionālie aizspriedumi bija arī Kornēlija, Cēzarejā dzīvojošā romiešu centuriona, ziņojumā. Kornēlijs bija "ticīgs un dievbijīgs vīrs" (Ap.d. 10:2) un augsti cienijams cilvēks vietējā sabiedrībā (22.p.). Eņģelis teica, lai viņš sūta vīrus uz Jafu pēc Pētera (22.p., sk. arī 3.-8. p.).

Tajā laikā Jafā Pēteris bija uzkāpis uz jumta Dievu lūgt. Patvēries no saules un baudīdams atspirdzinošās jūras vēsmas, viņš atslābinās un sāk justies izsalcis. Gaidot, kad namatēvs sarūpēs pusdienas, viņš redz dīvainu vīziju. Debesis atveras un lejā nāk kaut kas līdzīgs milzīgam palagam, uzstietam aiz četriem stūriem. Iekšpusē ir plašs radījumu klāsts, ko viņš uzskata par piesārņotiem vai "nešķīstiem" un ko viņam liek kaut un ēst (11.-14. p.).

Kāda bija Pētera reakcija, kad viņam lika ēst "nešķīstu" ēdienu, un ko nozīmēja atklāsmē? Ap.d. 10:12-29 _____

Šajā atklāsmē Dievs māca Pēterim svarīgu mācību. Daži cilvēki mūsdienās domā, ka šis ir laiks, kad Dievs ir izmainījis cilvēku uzturu un ļauj viņiem ēst, ko tik viņi grib. Pēteris atklāsmi saprata citādi. Pirmkārt, viņš domā, ko tā nozīmē. Sākumā tas nav skaidri redzams (Ap. d. 10:17). Kad Kornēlija vīri ierodas un paskaidro savu uzdevumu, Pēteris jūtas spiests iet kopā ar viņiem (Ap.d. 10:22, 23). Kad Pēteris satiek Kornēliju, viņš var pateikt Kornēlijam atklāsmes nozīmi. Kristus ir pasaules Glābējs. Arī pagāni ir dārgas dvēseles, par kurām nomira Kristus (Ap. d. 10:34-48).

Pēteris guva mācību, ka mums visiem vēl joprojām ir jāmacās. Kristū visas barjeras ir nojauktas un atšķirība starp jūdiem un pagāniem, starp visu cilvēci vairs nepastāv, "bet ikvienā tautā viņš pieņem katru, kas viņa bīstas un ir taisns savos darbos". (Ap. d. 10:35)

Ir jauki uzskatīt, ka mēs visi esam viens Kristū – tas ir tas, ko māca Bībele.

Diemžēl pat draudzē mēs savās sirdīs ne vienmēr tā jūtamies, vai ne?

Pirmkārt, kā mēs varam atpazīt aizspriedumus, pie kā turamies, un, otrkārt, kā mēs varam Dieva spēkā no šiem aizspriedumiem atbrīvoties?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Krievu autors Fjodors Dostojevskis rakstīja par Jēzus atgriešanos uz zemes, bet ne tā, kā tas ir Bībelē. Šajā izgudrotajā stāstā Jēzus atgriežas inkvizīcijas augstumos, kad reliģiskie vadītāji izmantoja savu varu, lai darītu ļaunu. Lielais Inkvizitors Jēzu, kas nāca kā pazemīgs zemnieks, arestēja un iemeta cietumā. Tajā naktī viņš apciemoja Jēzu cietumā un asi nosodīja Viņu par to, ka Viņš ir devis cilvēkiem brīvību. "Tā vietā, lai atņemtu cilvēkiem brīvību," viņš paziņo, "Tu to padarīji lielāku kā jebkad! Vai Tu esi aizmirsis, ka cilvēki dod priekšroku mieram un pat nāvei, nevis izvēles brīvībai labā un ļaunā atziņā? Nekas cilvēkam nav vilinošāks kā viņa izvēles brīvība, bet nav arī lielāka ciešanu cēloņa." Neskatoties uz viņa pārdrošību un cinismu, garīdzniekam ir sava doma. Paskaties, ko cilvēki ir izdarījuši ar savu brīvību! Sāpes, ļaunums, grēks, ciešanas, nāve – tas viss ir radies no brīvības vai arī no tās ļaunprātīgas izmantošanas. Bet Dievs radīja mūs kā mīlošas būtnes, un vienīgais veids, kā mēs varam mīlēt, ir tad, ja mēs esam radīti brīvi. Lielu daļu no tā, kā lielā cīņa norisinās šajā pasaulē, ietekmē tas, ko cilvēki ir darījuši un vēl joprojām dara ar svēto, bet ļoti dārgo brīvības dāvanu (krusts atklāj tās dārgumu). Kā mēs redzējām šajā nedēļā, daži, izdzirdot evaņģēliju, nožēloja un atdeva savas sirdis Jēzum. Citi, to dzirdot, nogalināja vēstnesi. Brīvība ir dārga dāvana, bet mums ir jābūt uzmanīgiem, ko mēs ar to darām.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Nav šaubu, Jaunā Derība uzsver vienotību Kristū. Šī ir ļoti spēcīga doma – savā laikā tā ir bijusi revolucionāra. Diemžēl pat tagad, 21. gadsimtā, viens no vislielākajiem ļaunumiem, kāds vēl joprojām eksistē, ir etniskie, rasistiskie un nacionālie aizspriedumi. Tikai Dievs zina, cik daudz ļauna tie ir atnesuši. Un lai gan šajā pasaulē tas nav nekas neparasts, kā ir ar draudzi, pat mūsu pašu draudzi? Kā tas atklājas? Kāpēc šāda veida attieksme ir tik pretrunīga pašai evaņģēlija pamatmācībai?

2. Reizēm mēs visi jūtamies Svētā Gara pārliecināti. Kā tu reagē, kad pār tevi nāk šāda pārliecība? Lielā cīņa patiesībā plosās sirdī. Kā izvēles, kuras mēs izdarām, kad esam Gara pārliecināti, atklāj, kurā pusē atrodamies?

SACELŠANĀS UN PĀVILS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 5:12-21, 1. Kor. 3:12-17, 12:14-26, Ef. 6:11-17, 1. Kor. 15:12-18.

ATMIŅAS PANTS:

“Kad iznīcīgais ietērsies neiznīcīgajā un mirstīgais ietērsies nemirstīgajā, tad piepildīsies rakstītais vārds: nāve ir aprīta uzvarā.” (1. Kor. 15:54)

Pāvila raksti ir piesātināti ar lielās cīņas tēmu. Nav šaubu, Pāvils ticēja ne tikai sātana realitātei, bet arī viņa krāpnieciskā darba un nāves realitātei. Daudzās vietās Pāvils brīdina no sātana “viltībām” (Ef. 6:11), no viņa spēcīgajām krāpšanām (2. Kor. 11:14) un pat no viņa pārdabiskās varas (2. Tes. 2:9).

Bet, kā to zina ikviens, kas ir lasījis Pāvilu, apustuļa uzsvars vienmēr ir bijis uz Kristu un Viņa galējo uzvaru mūsu labā. Lai arī kā sātanam ir veicies, uzvarot Dieva derības ļaudis cauri gadsimtiem, velns cieta galēju sakāvi pret Jēzu, un Jēzū visi derības apsolījumi ir piepildījušies, tādējādi nodrošinot glābšanu visiem, kas to pieprasa ticībā un paklausībā, gan jūdiem, gan pagāniem. Kristus uzticība arī nodrošina galēju sātana iznīcināšanu (Ebr. 2:14) un lielās cīņas beigas.

Šajā nedēļā mēs aplūkosim dažus salīdzinājumus un metaforas, ko Pāvils izmantoja, lai izskaidrotu cīņas realitāti, un kā mums ir jādzīvo, darbojoties kopā visas draudzes un kopienas ticīgo labā, kas ir iesaistīti šajā kosmiskajā cīņā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavots Bībeles izpētei 5. martā!

Ādams un Jēzus

Lai gan Pāvils ir vislabāk pazīstams skaidrās evaņģēlija pasniegšanas dēļ, viņa paskaidrojumi par lielo cīņu arī ir svarīgi. Mācot labo vēsti, viņš apkopo svarīgākās domas: mēs esam "taisnoti ticībā" caur Jēzu (Rom. 5:1), mums ir tieša pieeja pie Dieva, mēs "prieicājamies cerībā" (2. p.); ciešanas mūs vairs nesatrauc (3.-5. p.). Viņš arī apsola mums, ka "Kristus par mums ir nomiris, kad mēs vēl bijām grēcinieki" (8. p.), un ka mēs tagad esam "glābti" Kristus dzīvībā un nāvē mūsu labā. Mēs arī esam pasargāti no Dieva pēdējās tiesas pret grēku (9., 10. p.), un mēs prieicājamies, ka esam salīdzināti ar Viņu (11. p.).

Izlasi Rom. 5:12-21! Kā šajos pantos ir atklāta lielā cīņa? _____

Pateicis visu, ko Kristus ir darījis mūsu labā, Pāvils paskaidro, kā Jēzus to darīja. Ja netiktu izlabots bojājums, ko bija radījis Ādams dārzā pie koka, tad nebūtu cerības uz mūžīgu nākotni un sātans būtu uzvarējis lielajā cīņā. Ar savu rīcību Ādams atnesa nāvi visiem (Rom. 5:12). Pat desmit baušļu došana Sinaja kalnā nevarēja apstādināt nāves un grēka problēmu. Likums tikai apskaidroja, kas ir grēks. Tā nebija atbilde uz grēku. Grēka un nāves problēmu varēja atrisināt tikai ar Jēzus upuri. Jēzus samaksāja parādu ar "dievišķo dāvanu" – savu personīgo dzīvību (Rom. 5:15, 16).

Tagad cilvēci varēja atjaunot. Tieši tāpat, kā nāve bija "valdījusi" Ādama grēka dēļ, tagad varēja valdīt "žēlastības pārpilnība" un "taisnības dāvana" Jēzus uzticības dēļ (Rom. 5:17). Tas nav godīgi, ka mēs zaudējam paradīzi Ādama dēļ. Mēs nepiedalījāties viņa nepareizajā izvēlē, tomēr ciešam tās sekas. Tomēr nav arī godīgi mums atdot paradīzi. Mums nav nekāda sakara ar to, ko Jēzus izdarīja pirms 2000 gadiem. Pāvils apkopo savus argumentus Rom. 5:18-21. Pirmais Ādams atnesa nosodījumu un nāvi. Otrais atnesa salīdzināšanu un dzīvību.

"Bet Dievs savu mīlestību uz mums parāda ar to, ka Kristus par mums nomiris, kad mēs vēl bijām grēcinieki." (Rom. 5:8) Ieraksti savu vārdu šajā pantā un pieprasi šo apsolījumu sev! Kādu cerību tas tev dod? _____

Draudzes “būvēšana”

“Kristus draudze, lai arī cik tā būtu vāja un kļūdaina, ir vienīgais veidojums virs zemes, kurai Viņš velta Savas vislielākās rūpes.” (E. Vaita “Debesu vietās” 284. lpp.)

Nekur citur šis klasiskais Elenas Vaitas apgalvojums nav labāk ilustrēts kā Pāvila pirmajā vēstulē korintiešiem. 1. Kor. 3. nodaļā Pāvils salīdzina draudzi ar labību, pie kā strādā dažādi cilvēki: viens sēj, cits laista, bet pats Dievs ir atbildīgs par tās augšanu un nobriešanu (1. Kor. 3:4-9).

Pāvils turpina savu domu, tagad raksturojot draudzi kā celtni. Kāds liek pamatu, un tad citi būvē uz tā (1. Kor. 3:10). Tā kā pamats nav nekas cits kā Kristus (1. Kor. 3:11), tad tiem, kas seko, ir jābūt uzmanīgiem, kādu materiālu viņi izmanto. Nākamā tiesa parādīs atšķirību starp zemas kvalitātes un augstvērtīgu celtniecības materiālu (1. Kor. 3:12-15).

Izlasī 1. Kor. 3:12-15! Salīdzini ar Mat. 7:24-27. Kuras divas lietas atklāj, kurā pusē lielajā cīņā mēs patiesībā atrodamies? _____

Izlasī, kas seko: “Vai jūs nezināt, ka esat Dieva templis un ka Dieva Gars jūšos mājā? Ja kāds Dieva templi posta, to Dievs izpostīs, jo Dieva templis ir svēts, un tie esat jūs.” (1. Kor. 3:16, 17)

Mums jāievēro divas lietas. Pirmā ir, ka konteksts runā par draudzi un kā tā ir celta. Galvenā doma nav par veselību. Dievs neiznīcina cilvēkus, kas ar sliktiem ieradumiem dara pāri savai miesai. Viņi paši sevi iznīcina. (Vēlāk Pāvils runā par miesu kā Svētā Gara templi saistībā ar mūsu morālajām izvēlēm 1. Kor. 6:15-20).

Otra lieta ir tāda, ka katru reizi, kad šajos divos pantos ir minēts vārds “jūs”, tas grieķu valodā ir daudzskaitlī. Uzrunāta nav atsevišķa persona, bet grupa. Tāpēc ja kāds dara kaut ko, kas iznīcina draudzi, viņam vai viņai draud nopietnas nepatīkšanas. Dievs brīdina, ka Viņš iznīcinās cilvēku, kas mēģinās iznīcināt draudzi.

Kā mēs varam būt droši, ka visā, ko sakām vai darām, mēs draudzi ceļam, nevis iznīcinām? _____

Draudze kā miesa

Draudzes loma un funkcijas ir skaidri aprakstītas 1. Kor. 12. Šeit mēs atrodam draudzi, kas ir pielīdzināta miesai. Katra locekļa loma ir skaidri definēta un darbojas kopā vienotā saskaņā (1. Kor. 12:12).

Izlasi 1. Kor. 12:14-26! Kāda ir svarīgākā vēsts šajos pantos? _____

Pāvils runā šķietami smieklīgā veidā, domādams, kas notiktu, ja kāja vai auss teiktu, ka nepieder miesai. Pāvils turpina arī, domādams, kas notiktu, ja visa miesa būtu acis vai ausis (1. Kor. 12:17). Iedomājies lielu ausi, kas lec pa istabu un sasveicinās ar mums! Lai gan tas ir smieklīgi, tas patiešām tā notiek, kad cilvēki cenšas kontrolēt draudzi, it kā viņi būtu vienīgie tās īpašnieki.

Iepriekš Pāvils izgaismo dažādas aktivitātes draudzē, aprakstot tās kā Svētā Gara dāvanu. Tur ir tādi, kas runā ar gudrību, un citi, kas ir ļoti zinoši Rakstos (1. Kor. 12:8). Tur ir tie, kuru ticība ir iedvesma visiem, un tur ir tādi, kuru pieskāriens ir dziedinošs (1. Kor. 12:9). Tur ir brīnumu darītāji, ļaudis ar pravietisku redzējumu, tādi, kas skaidri atšķir labo un ļauno, un tādi, kas spēj salauzt valodu barjeras (1. Kor. 12:10). Ievēro, ka cilvēki, kas ir iesaistīti, paši neizlemj, kādas ir viņu spējas. Svētais Gars ir paņēmis katru no viņiem no savas atšķirīgās vides, lai būvētu un nestu vienotību miesā, draudzē (1. Kor. 12:11-13). Lai pasvītrotu šo svarīgo faktu, Pāvils pats atkārtoti: Dievs ir tas, kurš izlemj, kur iederas katrs loceklis (1. Kor. 12:18).

Vissvarīgākais – neskatoties uz to, ka ir daudz locekļu, ir tikai viena miesa. Katrs loceklis ir vitāli saistīts ar visiem citiem, pat ar tiem, kas sevi neuzskata par pietiekami vērtīgiem (1. Kor. 12:20-24). Šai savstarpējai atkarībai ir iebūvēta aizsardzība, lai nodrošinātu katra drošību un labklājību. Savstarpējā atkarība ienāk spēlē, kad tiek līdzdalīti prieki un bēdas (1. Kor. 12:26).

Daži organismi cīnās ar auto imūnajām saslimšanām: kad viena ķermeņa daļa uzbrūk citai. Šīs slimības var novājināt organismu, un dažreiz tās var būt nāvējošas. Pārdomājot šodienas pantus, kā ienaidnieks darbojas, lai sagrautu miesu, un kā Kungs var izmantot mūs, lai aizmūtu šo uzbrukumu? _____

Dieva ieroči

Lielās cīņas realitāte un tas, ka mēs atrodamies burtiskā cīņā ar reālu ienaidnieku (Ef. 6:11), ir atklāts Pāvila salīdzinājumā ar kara ieročiem Ef. 6. nodaļā.

Izlasi Ef. 6:11-17! Ko šie panti mums stāsta par to, cik reāla un personīga ir cīņa? _____

Svarīgi ir nevis tas, kas ir šie dažādie ieroči, bet drīzāk ko tie aino. Ievēro, ka Pāvils uzsver nepieciešamību ņemt visus ieročus, nevis tikai atsevišķas detaļas. To darot, mēs paliekam stāvēt (Ef. 6:13) – šis salīdzinājums izmantots Bībelē, lai aprakstītu šķīstumu tiesā (sal. ar Ps. 1:5). Citiem vārdiem, mēs būsīm uzvarētāji.

Visus ieročus savās vietās notur josta, kas ir patiesības metafora (Ef. 6:14). Tāpat patiesība ir tā, kas notur visus mūsu garīgos aizsardzības līdzekļus savās vietās. Jēzus bieži runāja par patiesību (Jāņa 1:14, 17; 4:24; 8:32; 14:6). Taisnības krūšu plāksne ir nākamā (Ef. 6:14); "taisnība" ir viens no atslēgas vārdiem Jēzus sarunās (piemēram, Mat. 5:6, 10; 6:33). Vecajā Derībā taisnību saprata kā tiesas turēšanu un garantiju, ka ikviens saņem pēc nopelniem.

Militārie apavi (Ef. 6:15) aino miera evaņģēliju – šis izteiciens aizgūts no Jes. 52:7, kur ir runāts par cilvēkiem, kas veic lielus attālumus, lai tie, kas atrodas gūstā, uzzinātu, ka Jeruzāleme ir atjaunota un ka Dievs ir atdevis brīvību Saviem ļaudīm. Tas ir citiem vārdiem pateikts, ka daļa no cīņas pret Jauno ir ļaut tautai zināt, ka Dievs ir uzvarējis cīņā un ka viņi tagad var dzīvot mierā ar sevi, citiem un ar Dievu.

Ticības vairogs (Ef. 6:16) atvaira "uguns bultas", lai tās netrāpītu savam izraudzītajam mērķim un neradītu vispārēju iznīcību. Glābšanas bruņucepure (Ef. 6:17) ir paralēla kronim, ko Jēzus līdzdala ar mums (Atkl. 1:6, 2:10), un Gara zobens (Dieva Vārds) ir vienīgais pašaizsardzības ierocis, ko Jēzus izmantoja, kad tika velna kārdināts (Mat. 4:4, 7, 10).

Ko pilnais ieroču komplekts stāsta par mūsu pilnīgo atkarību no Dieva lielajā cīņā? Kā mēs varam pārliecināties, ka nevienu daļiņu no sevis neatstājam neaizsargātu? _____

Pēdējais ienaidnieks

Acīmredzot kāds Korintas draudzē bija samulsis augšāmcelšanas jautājuma dēļ. Pāvils rūpīgi izskaidro tās kā evaņģēlija atslēgelemta svarīgumu (1. Kor. 15:1-4). Šķiet, ir bažas par ticīgajiem, kas ir miruši (1. Kor. 15:6), un daži izsaka domu, ka tie, kas ir miruši, palaidīs garām Jēzus atgriešanos (1. Kor. 15:21). Tas ir līdzīgi situācijai Tesalonikā (1. Tes. 4:13-17).

Izlasi 1. Kor. 15:12-18! Kāda ietekme ir augšāmcelšanās noliegšanai? _____

Pāvils noslēdz savus argumentus, sakot, ka "ja mēs vienīgi šajā dzīvē ceram uz Kristu, tad esam visnožēlojamākie cilvēki" (1. Kor. 15:19). Toties Kristus patiešām ir augšāmcelies un kļuvis par "pirmo no aizmigušajiem" (1. Kor. 15:20).

Tad Pāvils salīdzina Kristu ar Ādamu: "Kā visi mirst Ādamā, tā Kristū visi tiks darīti dzīvi." (1. Kor. 15:22) Viņš arī konkrēti pasaka, kad notiks šī vispārējā augšāmcelšana: "Kad Viņš nāks." (1. Kor. 15:23) Vēlāk tajā pašā nodaļā viņš turpina ar divu "Ādamu" salīdzināšanu (1. Kor. 15:45-49). Pirmais cilvēks tika taisīts no pīšļiem, bet Debesu Vīrs ir no Debesīm. Kādu dienu Viņš mūs izmainīs. Ko tas nozīmē, ir paskaidrots aprakstā par to, kas notiek pie otrās nākšanas: "Tad atskanēs taure, mirušie augšāmcelties neiznīcībā, un mēs tapsim pārvērsti, jo iznīcīgajam ir jātērpjas neiznīcīgajā un mirstīgajam ir jātērpjas nemirstīgajā." (1. Kor. 15:52, 53)

Lai gan Ādams sākumā tika radīts, lai dzīvotu mūžīgi, cilvēce drīz degradējās tik tālu, ka tā dzīvoja tikai relatīvi īsu laiku. Mantojot mūžīgo dzīvību, mēs tiksīm radīti, lai dzīvotu mūžīgi, un tas ir tas, kas mums tiks dots.

Izlasi 1. Kor. 15:23-26! Lai gan tagad mēs esam iestiguši lielajā cīņā un lai gan nāve un ļaunums un nespēti spēki, šķiet, pārvalda pasauli, ko šie panti mums stāsta par to, kā lielā cīņā noslēgsies? Kā mēs varam iemācīties raudzīties pāri tam, ko redzam, un saprast, ko šie apsolījumi nozīmē katram no mums personīgi? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Ne tikai cilvēki, bet arī zeme grēka dēļ ir nonākusi Jauno kontrolē un tā ir jāatjauno ar glābšanas plāna palīdzību. Pie radīšanas Ādams tika iecelts kā zemes pārvaldnieks. Bet, pakļaujoties kārdināšanai, viņš nonāca sātana varā, un viņam piederošās pārvaldes tiesības nonāca iekarotāja rokās. Tādējādi sātans kļuva par “šīs pasaules dievu”. Viņš bija uzurpējis šīs pārvaldes tiesības pār zemi, kas sākotnēji tika dotas Ādamam. Bet Kristus, ar Savu upuri samaksājot grēka sodu, ne tikai atpirka cilvēku, bet arī atguva pārvaldes tiesības, ko viņš bija zaudējis. Visu, ko zaudēja pirmais Ādams, atjaunos otrs.” (E. Vaita “The Signs of the Times” 1908. gada 4. novembrī.) Tomēr, paskatoties apkārt pasaulē, ir viegli aizmirst svarīgās patiesības, ka sātans ir sakauts un ka viņam “laika ir maz” (Atkl. 12:12). Ļaunums, nāve un ciešanas valda šajā pasaulē, lai gan mums ir apsolīts, ka, pateicoties tam, ko ir izdarījis Kristus, tas viss tiks izdzēsts. Ja mums tagad nav skaidrs, tad drīz būs: to neizdzēsīs nekas, ko darām mēs kā cilvēki, izņemot, ja mēs pilnībā iznīcinātu zemi un jebkādu dzīvību uz tās, ko mēs arī droši vien darītu, ja mums tiktu dots pietiekami laika un Dievs mūs neatturētu. Tikai pārdabiska iejaukšanās no Dieva puses atnesīs mums apsolītās pārmaiņas. Mēs noteikti nevaram paši tikt galā ar problēmām.

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. “Novājināta un kļūdaina, kam pastāvīgi ir vajadzīgi brīdinājumi un padomi, draudze tik un tā ir Kristus augstāko rūpju objekts. Viņš veic žēlastības darbus cilvēku sirdīs un īsteno tādas rakstura pārmaiņas, par kurām ir pārsteigti eņģeļi, ka viņi izsaka savu prieku slavas dziesmās. Viņi priecājas, domājot, ka grēcīgi, kļūdaini cilvēki var tikt pārveidoti.” (Ellen G. White, “The Signal of Advance,” The Advent Review and Sabbath Herald, January 20, 1903.) Kā mūs pārveido tas, ko Jēzus dara mūsu labā un mūsos?

2. Kā mēs redzam draudzē notiekam lielo cīņu, vai tas būtu vietējā līmenī vai draudzē kopumā? Kādi strīdus jautājumi tiek izmantoti, lai mūs sašķeltu, novājinātu, atturētu mūs darīt to, kam mēs esam aicināti? Kā mēs varam nest dziedināšanu un vienotību, ja cilvēki vienkārši nepiekrīt tam, ko mēs uzskatām par svarīgu?

PĒTERIS LIELAJĀ CĪŅĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Pēt. 2:9, 10; 5. Moz. 14:2; 1. Pēt. 4:1-7; 2. Pēt. 3:3-14; Dan. 2:34, 35.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķa priesteru saime, svēta tauta, tā īpašums, kas jūs no tumsas ir aicinājis savā brīnumainajā gaismā, lai jūs sludinātu viņa izcilos darbus.” (1. Pēt. 2:9)

Pētera raksti ir piesātināti ar lielās cīņas tēmu. Varbūt tas ir tāpēc, ka viņš zināja no savas pieredzes, cik viegli ir krist sātana viltībās. Tādējādi viņš skaudri apzinājās, cik reāla ir cīņa. Galu galā, Pēteris bija tas, kurš rakstīja: “Esiet skaidrā prātā un nomodā: jūsu pretinieks velns kā lauva rūkdams staigā apkārt, meklēdams, ko varētu aprīt.” (1. Pēt. 5:8)

Pēteris redz cīņu norisināties dažādos veidos. Viņš redz cīņu draudzē, kas ietver arī tos, kas kādreiz bija sadraudzībā ar ticīgajiem, bet kas tagad ir ciniski un vienaldzīgi pret Dievu un pret jebkādu domu par Kristus atgriešanos. Viņš runā spēcīgi un stingri pret zobgaļiem, jo, ja ticība Kristus atgriešanās apsollījumam ir zudusi, kāda cerība paliek?

Un vēl, varbūt Pēteris tik pozitīvi apstiprina ticību pats savu kļūdu dēļ. Viņš zina, ko nozīmē zoties un aizliegt, un censties pieskaņoties pūlim, lai citi viņu nenosodītu par to, ka viņš ir Jēzus sekotājs. Tādējādi viņa uzsvars uz to, cik svarīgi ir ticīgajiem dzīvot dzīvi, kas atspoguļo viņu augsto aicinājumu un izredzētību Kungā un ir tā cienīga.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. martā!

No tumsas uz gaismu

Izlasi 1. Pēt. 2:9, 10! Kā lielā cīņā ir redzama šajos divos pantos? _____

Šie panti nāk no 2. Moz. 19:6 "priesteru valsts un svēta tauta" un 5. Moz. 7:6 (atkārtots 5. Moz. 14:2), "svēta tauta", "izredzētie .. būt Man par tautu" un "īpašs mantojums". Šie apliecinājumi tika doti izešanas laikā, kad Dieva jaudis bija atbrīvoti no verdzības un atradās ceļā uz apsolīto zemi. Pēteris saskata paralēli starp Dieva jaudīm izešanas laikā un draudzi mūsdienās.

Tādējādi Pētera vārdi nav gala produkta apraksts, bet drīzāk darba process. Jā, mēs esam Viņa izredzēti un izvēlēti, un mums ir publiski jāslavē Dievs par to, ka Viņš ir izvedis mūs ārā no tumsas, kurā sātans ir ierāvis pasauli. Bet tas nepadara mūs pilnīgus un nenozīmē, ka mēs esam kaut ko sasnieguši (sk. Fil. 3:12). Tieši pretēji, sava grēcīguma un nepilnību apzināšanās ir svarīgs aspekts tam, ko nozīmē sekot Jēzum un izjust savu vajadzību pēc Viņa taisnības mūsu personīgajās dzīvēs.

"Tieši tādā pašā veidā katrs grēcinieks var nākt pie Jēzus. "Viņš mūs izglāba nevis taisnības darbu dēļ, ko mēs būtu darījuši, bet pēc savas žēlsirdības." (Tit. 3:5) Kad sātans tev saka, ka tu esi likuma pārkāpējs un nevari cerēt saņemt svētības no Dieva, tad atsaki, ka Kristus ir nācis pasaulē glābt grēciniekus. Mums nav nekā, kas mūs varētu darīt Kungam patīkamus, un vienīgais pamatojums, kuru vienmēr varam uzrādīt, ir mūsu pilnīgais bezizejas stāvoklis, kas Viņa pestīšanas spēku padara nepieciešamu. Atsakoties no pašpajāvības, mums jālūkojas uz Golgātas krustu un jāsaka: "Kāds esmu, tāds es atnāku, uz saviem spēkiem neceru." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 317. lpp.)

Pavisam droši mēs varam zināt, ka Viņš mūs "no tumsas ir aicinājis savā brīnumainajā gaismā" (1. Pēt. 2:9), un tā ir mūsu apziņa par to, cik atkarīgi mēs esam no Kristus, "kas mums ir gudrība no Dieva un taisnība, un svētums, un izpirkšanas maksa" (1. Kor. 1:30)

Kas notiek tavā galvā, kad tu jūties noguris un mazdūšīgs savu darbu un pat sava rakstura dēļ? Kā tu tiec galā ar šādām domām, kad tās uzmācas? Kā tu vari pārvērst šos brīžus par labu savai garīgajai dzīvei? _____

Vienaudžu spiediens

Izlasi 1. Pēt. 4:1-7! Kāpēc tava dzīvesveida izvēles ir svarīgas, un kā tās ietekmē tavu gatavību Kristus nākšanai? _____

Pēteris saka, ka ticīgie jau ir veltījuši pietiekami lielu daļu savas dzīves, darīdami to, ko citi viņiem ir likuši darīt (1. Pēt. 4:3). Bet tagad viss ir mainījies, un ticīgie var tikt uzskatīti par "dīvainiem", ja viņi nepievienojas pūlim, kā rezultātā par viņiem var tikt izplatītas jaunas runas (1. Pēt. 4:4). Tādējādi sātans izmantos pat kādreizējos draugus, lai mēģinātu mums atņemt drosmi, staigājot ar Dievu.

Pēteris iedrošina ticīgos nekļūt pasīviem šo uzbrukumu dēļ. "Pagāniem" būs jāatbild par sevi Dievam, kas vienīgais ir tiesnesis, tāpēc nav vajadzības uztraukties par to, ko viņi domā (1. Pēt. 4:5).

Viņa doma ir svarīga. Cik daudzus cilvēkus tu pazīsti, kas ir saliekti citu cilvēku vēlmju spiediena dēļ, nevis ir pastāvējuši par to, kam viņi tic? Tas ir īpaši grūti jauniem cilvēkiem, kas cīnās ar tā saucamo "vienaudžu spiedienu".

Mums nav jābažījas par to, vai citi mūs pieņems, un jāsaskaņojas ar viņu uzskatiem, prasībām un vēlmēm attiecībā uz mums, bet, kā Pēteris pamāca ticīgos, mums ir jābūt laipniem un mīlošiem pret tiem, ar ko nonākam saskarē (1. Pēt. 4:8, 9). Tas nav tikai pievienots papildinājums, kāds papildus pienākums, kas mums ir jāpievieno savam kristieša darāmo darbu sarakstam. Drīzāk tā ir vissvarīgākā lieta, ko mēs darām, un vissvarīgākais veids, kā mēs veidojam attiecības ar apkārtējiem cilvēkiem. Varbūt tāpēc Pēteris ierosina, ka mums ir jāklūst nopietniem lūgšanās (1. Pēt. 4:7), jo Dievs zina, ka dažreiz mēs varam būt nopietnāki, izpatīkot "pagāniem", nevis izturoties mīloši un laipni pret tiem, kas ir mums blakus. Mums ir jālūdz ne tikai par viņiem, bet arī lai mēs ļautu Dievam padarīt mūs jūtīgākus pret viņu vajadzībām. Kā ķēnišķīga paaudze un svēti priesteri mēs esam aicināti ietekmēt viņus uz labu, nevis ļaut viņiem ietekmēt mūs uz sliktu. Traģiskā Israēla vēsture bija tieši tāda: pagāni nevis tika ietekmēti uz labu saskarsmē ar Israēlu, bet gan Israēls tika ietekmēts uz ļaunu.

Kādu vienaudžu spiedienu tu piedzīvo? Kā tu vari tam pretoties? Kā vārdi "uzvari ļaunu ar labu" (Rom. 12:21) var būt ļoti piemēroti šādās situācijās?

Drošais praviešu vārds

Izlasi 2. Pēt. 1:16-21! Ko svarīgu viņš pasaka par pravietojumu? _____

Pēteris savā laikā bija redzējis daudz, un viņš dažas lietas uzskaita šajos pantos: Jēzus apskaidrošanu uz kalna (2. Pēt. 1:18) un pravietojumu par Jēzu apstiprināšanu (2. Pēt. 1:19). Katrs no tiem bija dziļi ietekmējis Pēteri; tomēr viņš pavada vairāk laika pie pēdējā – pravietojumiem. Tas ir saistīts ar viņa paša kā mācekļa kļūmēm. Cik daudzas reizes Pēteris nebija klausījies tajā, ko Jēzus teica, tikai tāpēc, ka viņš domāja, ka viņš to jau zina? Cik daudzas reizes Jēzus pateica, kā pret Viņu izturēsies augstie priesteri Jeruzālemē? Tomēr, kad viss notika tieši tā, kā Jēzus bija teicis, cik daudz gadījumos Pēteris nebija tam gatavs? Varbūt vissāpīgākā no visām šīm “neveiksmēm” bija, kad Jēzus paredzēja, ka Pēteris viņu aizliegs. Pēteris bija pārliecināts, ka tas nevar notikt, bet, kad tas notika, tas bija zemākais punkts viņa dzīvē.

Varbūt tāpēc Pēteris vēlas apskaidrot, kā būt uzticīgam Jēzus sekotājam. Viņš atgādina sekotājiem par “dārgiem un dīzeņiem apsolījumiem”, ar kuru palīdzību viņi var kļūt par “dievišķās dabas līdzdalībniekiem”, pretēji tiem, kas atrodas ieslodzījumā “pasaulē kārību dēļ” (2. Pēt. 1:4). Lai nodrošinātu, ka ticīgie patiešām izbēg no samaitātības, viņš uzskaita daudzas savstarpēji saistītas īpašības, kas raksturo kristieša dzīvesveidu: ticība, tikums, atziņa, paškontrolē, neatlaidība, dievbijība, brāļu mīlestība un dievišķa mīlestība (2. Pēt. 1:5-8). Cits balstīts uz citu, un kopā tie veido vienotu veselumu – līdzīgi kūkas mīklai. Pāvils sauc šīs īpašības par “augli”, nevis augļiem (Gal. 5:22,23), jo tie veido vienotu veselumu, ko nevar sadalīt.

Pēteris turpina, sakot, ka ticīgie neklups, ja viņi padarīs šīs vērtības par savas dzīves sastāvdaļu, un lūdz viņus censties “nostiprināt savu aicinājumu un izredzētību” (2. Pēt. 1:10).

Atceries, ka Pēteris raksta savu vēstuli kristiešiem, kas ir stipri ticībā. Viņš nekādā gadījumā neapgalvo, ka saskaņošanās ar noteiktu prasību kopumu nodrošinās bijeti uz Debesīm. Viņš vienkārši pretstata valdošo tā laika attieksmi un uzvedību un izaicina kristiešus veltīt savu enerģiju pozitīvām, nevis negatīvām lietām.

Zobgaļi

Izlasi 2. Pēt. 3:3-7! Ko Pēteris šeit pasaka par pagātni, kas var palīdzēt mums tikt galā ar dažādiem jautājumiem tagadnē, kā arī nākotnē? _____

Cīņa starp gaismu un tumsu, starp Jēzus sekotājiem un ļaunuma kalpiem, šķiet, tūlīt sasniegs kulminācijas punktu. Velnam, kas kā izsalcis, rēcošs lauva meklēt savu nākamo maltīti (1. Pēt. 5:8), palīdz zobgaļu pulks. Ar saviem "racionālajiem" un "zinātniskajiem" argumentiem (2. Pēt. 3:3, 4) šie zobgaļi cenšas neitralizēt ticīgo ticību. Pēteris izsaka domu, ka viņus motivē vēlēšanās saglabāt savu kārību pilno dzīvesveidu (2. Pēt. 3:3; sk. arī Soģu 18). Viņi spriež, ka Jēzus nenāk tāpēc, ka viss turpinās tā, kā tas vienmēr ir bijis.

Šajās zobgalībās ir kāda ļoti traucējoša iezīme. Jēzus teica: "Es nākšu atkal" (Jāņa 14:1-3), bet šie zobgaļi saka, "kur paliek apsolījums par Viņa nākšanu" (2. Pēt. 3:4). Tā ir atbalss no Ēdenes, kur Dievs teica: ". . . bet no laba un ļauna atzīšanas koka neēd! – Jo tai dienā, kad tu no tā ēdīsi, tu mirtin mirsi!" (1. Moz. 2:17) Tomēr sātans ar čūskas starpniecību teica: "Mirt jūs nemirsiet." (1. Moz. 3:4) Šeit ir tiešs Dieva vārda noliegums, kas tagad tiek izteikts ne tikai ar vienu balsi, kā tas bija dārzā, bet ar veselu kori, visur. Viena glābjoša iezīme šiem meliem ir tā, ka Pēteris jau bija paredzējis, ka tā būs. Katru reizi, kad mēs dzirdam kādu zobojamies par Jēzus nākšanu, viņi paši kļūst par cita apsolījuma piepildījumu.

Lai gan vēsture liecina par iepriekšēju zemes izpostīšanu plūdus, zobgaļi negrib par to zināt. Viņi negrib atzīt, ka Dievam ir kaut kas kopīgs ar viņu personīgajām izvēlēm dzīvē. Viņi arī grib izvairīties no fakta, ka tas pats Dievs, kas savāca ūdeni, lai pārpludinātu zemi, līdzīgā veidā ir savācis uguni, lai tā nāktu pār zemi un to iznīcinātu lielajā tiesas dienā (2. Pēt. 3:5-7). Viņu kļūdainā cerība ir, ka dabā viss turpināsies tā, kā tas vienmēr ir bijis.

Kā mēs, gadiem ejot, varam turpināt turēties pie apsolījuma par Jēzus otro nākšanu? Kāpēc tas ir svarīgi, ka mēs tā darām? _____

Pasteidzinot dienu

Lai gan mums liekas, ka Jēzus otrās nākšanas gaidīšana nekad nebeigsies, Dievam laiks nesagādā problēmas. "Lai jums, brāļi, nepaliek apslēpts tas, ka Kungam viena diena ir kā tūkstoš gadu un tūkstoš gadu kā viena diena." (2. Pēt. 3:8) Viscaur Rakstos gals vienmēr ir tuvu, vienalga, vai tā ir Kunga diena Vecajā Derībā, vai Kristus atgriešanās Jaunajā.

Izlasi 2. Pēt. 3:8-14! Kāda ilglaicīga cerība mums šeit ir dota? Sk. arī Dan. 2:34, 35, 44. _____

Klasiskie laika pravietojumi mums skaidri pasaka, ka pastāv ierobežojums, cik ilgi ļaunumam būs ļauts turpināties un cik ilgi Dievs gaidīs. Pravietojumos Dievs uzraksta Savu stratēģiju, kā Viņš darīs galu grēkam un ciešanām un atjaunos zemi tās sākotnējā pilnībā.

Tas, kā mēs raugāties uz visu lietu galu, ietekmēs to, kā dzīvojam tagad (2. Pēt. 3:12). Ja sacelāties pret domu, ka Dievs izjauks mūsu mazo pasaulīti, mums būs tieksme būt ciniskiem un pievienoties zobgaļiem. No otras puses, ja mēs to redzēsim kā žēlastības Dieva pēdējo iejaukšanos, lai šķīstītu no riebīgās samaitātības un cilvēka tiesību ļaunprātīgas izmantošanas, kas plaukst un zeļ visapkārt, tad varam ar pārliecību gaidīt un steidzināt "Dieva dienas atnākšanu, kad debesis ugunīs izjuks un pasaules elementi uguns kvēlē izkusīs" (13. p.).

Pēteris atkal izsaka vārdos savas bažas par mūsu attieksmi un personīgo uzvedību. Viņš mūs iedrošina, lai mēs būtu "čakli" un "neaptraipīti, bezvainīgi" (2. Pēt. 3:14). Ja nebūtu nākamā panta, mēs varētu domāt, ka Pēteris sludina "darbu" reliģiju, bet viņš izlabo šo iespējamo pārpratumu ar frāzi "pacietīgo gaidīšanu uz mums uzskatiet par mūsu glābšanu", apstiprinot Pāvila vārdus tiem pašiem ticīgajiem (15. p.).

Būt bez vainas ir mūsu mērķis. Tā ir aprakstīts Ījabs. Bez vainas, jo viņš "bijās Dieva un vairījās no ļauna" (Īj. 1:1). Tā Kristus teiks par mums Tēvam (1. Kor. 1:8, Kol. 1:22, 1. Tes. 3:13, 5:23). Būt bez vainas? Tādam bija jābūt upura jēram (piem., 2. Moz. 12:5, 3. Moz. 1:3), kas bija Jēzus (Ebr. 9:14, 1. Pēt. 1:19), un tādu Viņš raksturo draudzi Tēva priekšā (Ef. 5:27).

Kāpēc mums savos centienos uzvarēt grēku, augt ticībā, vairīties no ļauna un dzīvot svētu un "bezvainīgu" dzīvi ir vienmēr jāpaļaujas uz Jēzus taisnību, kas mums ir piešķirta ticībā? Kas notiek, kad mēs novēršam savas acis no šī apsolījuma? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Pēteris brīdināja, ka zobgaļi teiks: "... kur paliek apsolījums par viņa atnākšanu? Kopš sentēvi ir aizmiguši mierā, viss paliek tāpat kā no radības iesākuma." (2. Pēt. 3:4) Tas nebija nekas jauns; tādas pašas domas tika izteiktas pirms plūdiem. "Kad laiks gāja un dabā nekādas redzamas pārmaiņas nenotika, vīri, kuru sirds reizēm iedrebējās bailēs, kļuva arvien drošāki. Viņi, tāpat kā daudzi šodien, domāja, ka daba stāv pāri pār Dievu, tās Radītāju, ka dabas likumi ir tik stipri, ka pat Dievs tos nevar izmainīt. Domādami, ka par Noas vēsts nepareizību liecina debess norišu pastāvīgais mierīgums, tie šo vēsti pasaules acīs uzsvēra kā maldus, kā lielu sevis pievilšanu. Lai parādītu, ka viņi nepievērš uzmanību Dieva brīdinājumiem, tie turpināja rīkoties tāpat kā iepriekš. [...] Viņi apgalvoja, ka, ja Noas vārdi būtu patiesība, tad arī lielie, slavenie un gudrie vīri to būtu sapratuši." (E. Vaita "Sentēvi un pravieši" 97. lpp.) Mūsdienās "gudrie vīri" stāsta mums kaut ko līdzīgu: dabas likumi ir stingri un noteikti, un viss turpinās tā, kā līdz šim. Zināmā mērā tieši to vēsta evolūcijas mācība: dzīvība ir radusies dabas procesos, ko var izskaidrot, vismaz principos, ar dabas likumu palīdzību, ko zinātne mums kādu dienu pilnībā izskaidros, un vēl pie tam bez vajadzības pēc kāda dievišķa spēka. "Gudrie vīri" kļūdījās toreiz, un viņi kļūdās tagad. Nav brīnums, ka Pāvils rakstīja: "Jo šīs pasaules gudrība Dieva priekšā ir muļķība. Ir taču rakstīts: viņš pieņēma gudros to viltībā." (1. Kor. 3:19) Tas bija plūdu laikos, tā bija Pētera laikos, un tā ir arī mūsdienās.

JAUTĀJUMI PĒTĪJUMIEM:

1. Neskatoties uz visiem iemesliem, kas Pēterim bija, lai ticētu Jēzum, viņš vēl joprojām uzsver "drošo praviešu vārdu". Kāpēc pravietojumi mums ir tik svarīgi? Kā pravietojumi palīdz mums pierādīt, ka Jēzus bija Mesija, kad Viņš nāca pirmoreiz? Kādu cerību tas dod mums uz otro nākšanu? Galu galā, kā mēs varētu zināt par otrās nākšanas cerību un apsolījumu, ja nebūtu pravietojumu?

2. Mēs sliecamies domāt par vienaudžu spiedienu tikai pusaudžu un jauniešu kontekstā. Bet tas nav pareizi, vai ne? Mēs visi gribam, lai vienaudži mūs pieņem un mēs viņiem patīkam. Galu galā, mums ir daudz labākas iespējas būt labiem lieciniekiem, ja mēs viņiem patīkam, nevis ja mēs viņiem nepatīkam, vai ne? Kā mēs varam pasargāt sevi no atkāpšanās no ticības savās ilgās izpatikt citiem? Kāpēc atkāpties ir vieglāk, nekā mums patīk domāt?

DRAUDZES KAREIVJI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl. 2:1-7, Hoz. 2:13, Atkl. 2:8-17, Atkl. 2:18-3:6, Jes. 60:14, Atkl. 3:14-22.

ATMIŅAS PANTS:

“Redzi, es stāvu pie durvīm un klauvēju: ja kāds sadzirdēs manu balsi un durvis atvērs, es ieiešu pie viņa un turēšu mielastu ar viņu un viņš ar mani.” (Atkl. 3:20)

Sānis bija pēdējais no 12 apustuļiem, kas nomira. Viņš ir sarakstījis gan evaņģēliju un vēstules, kas nes viņa vārdu, gan arī Atklāsmes grāmatu, kas lielā mērā palīdz mums saprast lielo cīņu. Tomēr tagad mums vajadzētu pievērsties viņa septiņu draudžu aprakstam. Pētīsim to no sākotnējo saņēmēju perspektīvas, lai gūtu no Viņa vārda tik daudz, cik vien iespējams.

Viena lieta, kas izceļas, ir tas, ka Jēzus pieeja katrai draudzei ir personīga. Tām visām ir dažādas vajadzības, un Viņš tās visas apmierina.

Šīs draudzes ir parādītas kā tādas, kas cīnās ar savu identitāti, tieši tāpat kā mēs šodien. Vai to locekļi ir saskaņā ar Jēzu un Viņa aicinājumu tām liecināt mirstošajai pasaulei, vai arī tās šūpojas uz abām pusēm, cenšoties izskatīties kā kristieši, bet personīgajā dzīvē jūtoties labāk kopā ar tumsas spēkiem? Lai gan mēs sevi uzskatām par pēdējo no šīm draudzēm, mēs skaidri redzēsim, ka, neskatoties uz atšķirīgajiem apstākļiem, daudzos veidos mēs piedzīvojam mūsdienās tādu pašus izaicinājumus, kādus ir piedzīvojušas draudzes visos laikmetos.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 19. martā!

Draudze Efesā

Atkl. 2:1 Jēzus, uzrunājot Efesas draudzi, ir attēlots kā kāds, kas tur septiņas zvaigznes un staigā starp lukturiem. Šie simboli norāda uz nozīmīgām realitātēm. Lukturi ir draudzes, un septiņas zvaigznes ir eņģeļi, kuriem ir dots uzdevums rūpēties par draudzēm (Atkl. 1:20). Citiem vārdiem, starp draudzēm un Dieva troni Debesīs ir cieša saistība. Draudzēm ir izšķiroša loma lielajā cīņā.

Izlasi Atkl. 2:1-7! Kā mēs šajos pantos varam redzēt lielo cīņu? _____

Vēsts Efesai sākas ar tās rakstura aprakstu. Jēzus pilnībā apzinās tās stiprās un vājās puses. Viņš slavē to par aktivitātēm, par pacietīgo neatlaidību, par pretestību viltus skolotājiem viņu vidū (Atkl. 2:2, 3:6) – skaidrs norādījums, ka viltus mācības draudzē nav jāpacieš. Šķiet, ka draudze Efesā, ko Dievs sākumā ir iesaistījis cīņā pret tumsu, ir piedzīvojusi sātana pretuzbrukumu. Tas ir nācis viltus apustuļu, Nikolaja (iespējams, viens no septiņiem diakoniem) sekotāju veidā, kas beigās izveidoja atkrišanas kustību. Lai arī kāda bija viņu ķecerība, Jēzus to ienīda (Atkl. 2:6).

Efesas draudzes problēma bija tā, ka tā bija atstājusi "pirmo mīlestību" (Atkl. 2:4). Tas ļoti atgādina Vecās Derības praviešu valodu, kas pielīdzina atkrišanu Israēlā cilvēkam, kas dzenas pēc neatļauta mīlnieka (piem., Hoz. 2:13).

Situācija izskatās bezcerīga, bet Jēzus ir speciālists bezcerīgu situāciju risināšanā. Vispirms Viņš iedrošina Savus ļaudis atcerēties, no kurienes viņi ir atkrituši, un nākt atpakaļ pie tā, ko viņi bija darījuši sākumā (Atkl. 2:5). Tas nav aicinājums pagriezt pulksteni atpakaļ uz "vecajām, labajām dienām". Drīzāk tas ir gadījums, kad ir nepieciešams izmantot pagātnes pieredzi, kas vada nākotnē.

"Tu esi atmetis savu pirmo mīlestību." (Atkl. 2:4) Kāpēc to ir tik viegli izdarīt? Kas ar mums notiek – gan individuāli, gan ar draudzi kopumā, kas var padarīt mūsu mīlestību uz Dievu vēsu? Kā mēs varam uzturēt sevī kvēlu degsmi par Dievu un Viņa patiesību gadu no gada? _____

Smirna un Pergama

Draudze Smirnā ar Jēzu tika iepazīstināta kā ar "Pirmo un Pēdējo, kas bija miris un atkal ir dzīvs" (Atkl. 2:8; sk. Atkl. 1:18). Draudzei Pergamā Jēzus ir tas, kura mutē ir ass abpusēji griezīgs zobens (Atkl. 1:16, 2:12). Kāda nozīme ir tam, kā Jēzus ir raksturots katrai no šīm draudzēm?

Izlasīsim Atkl. 2:8-17! Draudzes locekļi Smirnā arī ir zināmi sava cītīgā darba dēļ. Tomēr viņiem nav daudz, ko parādīt, iespējams, ka tas ir tāpēc, ka viņu vidū ir "sātana singoga" (Atkl. 2:9). Līdzīgi arī Pergamas draudzes locekļi izskatās pieķērušies savai ticībai, lai gan viņu vidū ir "sātana tronis" (Atkl. 2:13). Tādējādi arī šeit ir redzama lielās cīņas realitāte.

Draudze Smirnā ir brīdināta, ka priekšā ir grūti laiki, ieskaitot cietumu un varbūt pat nāvi (Atkl. 2:10). Pergamā kāds jau ir nogalināts ticības dēļ (Atkl. 2:13). Ir svarīgi pieminēt, ka grūtajiem laikiem ir laika ierobežojums. Tas ir, jaunajam nav atļauts turpināties pēc noteikta laika (Atkl. 2:10).

Tomēr Dievam ir "daži ieibildumi" pret draudzi Pergamā (Atkl. 2:14-16). Acīmredzot viņi pacieš savā vidū cilvēkus, kas "turas pie Bileāma mācības", un "nikolaītu mācības piekritējus" (Atkl. 2:14, 15).

"Nikolajs un Bileāms izskatās paralēli jēdzieni. Nikolajs ir salikts grieķu vārds ("nikaō" un "laos") un nozīmē "tas, kas uzvar ļaudis". Bileāms nāk no diviem ebreju vārdiem – "am" (ļaudis) un "baal" (no "bela" – iznīcināt vai samazināt dziļumu), un nozīmē "tautu iznīcināšana". (Ranko Stefanovic, Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation (Berrien Springs, Mich.: Andrews University Press, 2002), p. 111.) Jēzus brīdina visu draudzi, ka, ja viņu ķecerība turpināsies, Viņš nāks personīgi un cīnīsies pret tiem ar Savas mutes zobenu (Atkl. 2:16).

Pat šo brīdinājumu vidū Jēzus dod abām draudzēm lielu iedrošinājumu (Atkl. 2:11, 17).

Izlasi Atkl. 2:14, 15! Ko šie panti mums stāsta par ideju, ka mācība nav svarīga? Kāpēc tā ir svarīga, un vēl pie tam lielā mērā? _____

Tiatīra un Sardas

Izlasi Atkl. 2:18-3:6! Kas notiek šajās draudzēs, un kā mēs kā draudze un katrs personīgi cīnāmies ar to pašu? Kā šeit atklājas lielā cīņā? _____

Tiatīras draudzes iepazīstināšana ar Jēzu (Atkl. 2:8) atklāj ārkārtīgi pārbaudošu un smagu laiku Dieva ļaudīm. Salīdzinājums ar uguns acīm un bronzā lietām kājām ir atrodams ne tikai Atkl. 1:14, 15, bet arī sākotnēji Dan. 10. nodaļā, kur Daniēls redz To, kura acis ir kā "uguns lāpas" un kājas kā "spodri-nāts varš" (Dan. 10:6). Vēlāk gala laikā Kristus celsies un izglābs Savus ļaudis. Kad situācija Dieva ļaudīm ir vistumsākā, Dievs pats tiešā veidā iestājas, lai atbrīvotu tos, kuru vārdi ir rakstīti dzīvības grāmatā (Dan. 12:1).

Līdzīgi Jēzus ir iepazīstināts ar Sardas draudzi – kā Tas, kam ir septiņi Dieva Gari un septiņas zvaigznes (Atkl. 3:1, 5:6). Šeit atkal ir redzams Glābējs, kas ir aktīvi iesaistās aizkulisēs un iesaista Debesu spēkus, lai nodrošinātu drošību Savai draudzei.

Šo divu draudžu apraksts ir dziļi satraucošs. Lai gan Tiatīrā stāvoklis uzlabojas (Atkl. 2:19), viņi ir kā Israēls ķēniņienes Īzebeles laikos. Līdzīgi arī Sardā ļaudis ir garīgi miruši (Atkl. 3:1).

Neskatoties uz visām problēmām, Jēzus iedrošina draudzes. Viņš atzīst, ka daudzi Tiatīrā "nav iepazinuši tā sauktos sātana dziļumus" un iedrošina viņus "stingri turēties, līdz Es nāku" (Atkl. 2:24, 25). Arī Sardās ir "daži", kas nav "aptraipījuši savas drēbes" (Atkl. 3:4).

Šiem uzticīgajiem Dievs apsola īpašu svētību. Viņš apsola dot Tiatīrā "rīta zvaigzni" (Atkl. 2:28), ko vēlāk viņš atklāj kā Sevi (Atkl. 22:16), un Sardām Viņš apsola nodrošinātu vietu Debesīs un ka Viņš atzīs viņu vārdus "Tēva un Viņa eņģeļu priekšā" (Atkl. 3:5).

"Turieties stingri un nožēlojiet." Pie kā tev ir jāturas stingri, un kas tev ir jānožēlo? Kā šīs divas domas spēcīgā veidā ir saistītas savā starpā? _____

Draudze Filadelfijā

Izlasi Atkl. 3:7! Kā draudze tiek iepazīstināta ar Jēzu? Ko šie apraksti mums stāsta par Viņu? _____

Draudzi slavē par Kristus vārda turēšanu un Viņa vārda neizliegšanu, pat ja tās spēks izrādās gauži vājš (Atkl. 3:8). Jēzus izsaka intriģējošu apsolījumu, ka sātana sinagogas locekļi drīz nāks un parādīs cieņu filadelfiešiem (Atkl. 3:9). Tas ir ņemts no Jes. 60:14, kur aprakstīti Dieva ļaužu apspiedēji, kas zemojas un ir gatavi pakļauties, tiešā pretstatā skarbjam izturēšanās veidam, kā viņi bija iepriekš izturējušies pret Dieva ļaudīm. No tā mēs varam saprast, ka agrīnajiem kristiešiem dzīvi sarežģītu ir padarījusi sātana sinagoga. Kā mēs redzējam, dažas no iepriekšējām draudzēm cīnās ar tiem, kas māca kļūdai un rada problēmas – tas ir viens no veidiem, kā sātans darbojas pret draudzēm. Šķiet, Filadelfija ir tā, kas beidzot atbrīvo draudzi no šī ļaunuma avota.

Izlasi Atkl. 3:10! Kā tu saproti Filadelfijas draudzes neatlaidību? Kā Jēzus apsola ierobežot tās pārbaudījumu? Ko tas nozīmē mums šodien? _____

Acīmredzami Filadelfijas draudze bija gājusi cauri tādiem pašiem laikiem kā iepriekšējās draudzes, bet tās attieksme, šķiet, ir atšķirīga. Šī ir pirmā draudze, kurai Jēzus īpaši nenorāda uz kādu kļūmi, pie kuras jāpiestrādā. Glābējs ir pamanījis un novērtējis viņu ticību un sadarbību ar Dievu, neskatoties uz to, ka viņiem ir "maz spēka" (8. p.).

Apsolījums uzvarētājiem no šīs draudzes ietver kļūšanu par pilāru Dieva templī, tā ka viņiem vairs nebūs jāstaigā iekšā un ārā (Atkl. 3:12). Ar jaunajiem vārdiem, kas viņiem tiek doti, viņi pilnībā pieder Dievam, varbūt tāpēc, ka viņi jau iepriekš ir saskaņojušies ar Dievu visos savas dzīves aspektos.

Ja tu pēkšņi būtu Debesīs, tieši tagad, cik labi tu tur iederētos? _____

Draudze Lāodikejā

Arī Lāodikejai ir savs Jēzus apraksts: "Tas, kas ir Āmen, uzticamais un patiesais liecinieks, Dieva radības pirmsākums." (Atkl. 3:14) Šie apraksti ir Kristus dievišķības galvenie aspekti. "Āmen" ir atsauksme uz Jes. 65:16, kur vārds "āmen" ir tulkots kā "patiesības Dievs" un ir saistīts ar derību. Jēzus ir lielais Dievs, kas tur derību, kā arī glābšanas un atjaunošanas apsolījumus. Jēzus ir arī uzticamais Liecinieks, kas apliecina Saviem ļaudīm, kāds patiesībā ir Dievs (Atkl. 1:5, 22:16, Jāņa 1:18, 14:8-10). Viņš ir arī Radītājs (Kol. 1:16, 17).

Izlasi Atkl. 14:22! Ko Jēzus saka, kas šai draudzei ir jādara? Ko šie vārdi nozīmē mums šodien? _____

Pēc tam, kad šajos pirmajos pantos pateikts, kas patiesībā ir Jēzus, ir nepieciešams noskaidrot, kas patiesībā ir šī draudze. Citiem vārdiem, mēs patiesībā varam pazīt paši sevi tikai tad, ja pazīstam vispirms Dievu. Šīs draudzes ļaudis mullķo sevi tādā mērā, ka tas, ko viņi domā par sevi, ir tieši pretējais tam, kas viņi patiesībā ir (Atkl. 3:17). Tad Jēzus lūdza viņus izdarīt nepieciešamos soļus, lai viņiem būtu skaidra redze, kas vajadzīga, lai redzētu lietas tādas, kādas tās patiesībā ir, un arī lai tiktu izmainīti tā, kā tas ir nepieciešams (Atkl. 3:18).

Alternatīva ir dievišķā tiesa divās fāzēs. Pirmkārt, var būt nepieciešams mazliet no vecmodīgās vecāku disciplinēšanas (Atkl. 3:19); tad pastāv iespēja, ka Dievs "izspļauj" viņus no Savas mutes, līdzīgi sastāvējušam ūdenim (Atkl. 3:16).

Šai draudzei, kas ir tik tuvu izraidīšanai no Dieva klātbūtnes, ir doti vislielākie apsolījumi. Jēzus grib ēst mielastu kopā ar viņiem (Atkl. 3:20) – tas ir kaut kas tāds, ko dara tikai ar tuviem draugiem. Tad Viņš apsola viņiem iespēju sēdēt ar Viņu uz Viņa troņa (Atkl. 3:21).

Ir interesanti izsekot septiņām draudzēm, kā tajās attīstās fenomens, ka Dieva ļaudis kļūst auksti un novēršas no Viņa. Kā tas notiek? Šķiet, ka, lai gan cīņa ir izcīnīta, daži cilvēki vēl joprojām neatlaidīgi ir pieķērušies ļaunajam un tumsas spēkiem. Nav šaubu, ka, raugoties šo draudžu vēsturē, mēs varam redzēt atklājamies lielo cīņu. Un tādējādi tā turpināsies līdz pat Jēzus otrajai nākšanai.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Ceturtdienas pētījums runāja par Kristus dievišķumu. Kāpēc tas ir tik svarīgi? E. Vaita raksta: "Tā kā dievišķais likums ir tikpat svēts kā Dievs pats, tikai kāds, kas ir vienlīdzīgs Dievam, varēja izlīdzināt tā pārkāpšanu. Neviens cits kā tikai Kristus varēja atpirkt kritušo cilvēku no likuma lāsta un atkal saskaņot viņu ar Debesīm. Kristus uzņēmās uz Sevi grēka vainu un kaunu – grēka, kas ir tik pretējs svētajam Dievam, ka tam bija jāšķir Tēvs no sava Dēla. Kristus nokāpa līdz posta dziļumiem, lai izglābtu sagrauto cilvēci." ("God's Amazing Grace" 42. lpp.) Tā ir vienkārša loģika: likums ir tik svēts kā pats Dievs. Tāpēc tikai Būtne, kas ir tik svēta kā Dievs, varēja izlīdzināt likuma pārkāpumu. Eņģeļi, kaut arī bez grēka, nav tik svēti kā viņu Radītājs, jo kā gan radīta būtne var būt tikpat svēta kā tas, kas viņu ir radījis? Tāpēc nav brīnums, ka Rakstos atkal un atkal ir mācīts, ka Kristus ir pats Dievs. Kristus upuris zināmā mērā ir saistīts ar Dieva likuma svētumu. Likuma dēļ vai, precīzāk, likuma pārkāpuma dēļ Jēzum bija jāmirst par mums, lai mēs varētu tikt glābti. Patiešām, grēka smagumu vislabāk var redzēt bezgalīgajā upurī, kas vajadzīgs, lai to izlīdzinātu. Šis smagums parāda, cik likums pats par sevi ir svēts. Ja likums ir tik svēts, ka tikai Dieva upuris atbilda tā prasībām, tad mums ir visi vajadzīgie pierādījumi, lai pierādītu, cik augsts ir likums.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet savas atbildes uz trešdienas jautājumu. No kā ir atkarīga tava atbilde?

2. "Kad es skatījos apkārt, lai atrastu lēnprātīgā Jēzus pazemīgos sekotājus, mans prāts stipri piepūlējās. Daudzi, kas sakās gaidām drīzo Kristus nākšanu, ir pieskaņojušies šai pasaulei un nopietnāk meklē apkārt esošo aplausus, nevis Dieva atzinību. Viņi ir auksti un formāli, līdzīgi draudzēm, no kurām viņi tikai nesen ir atdalījušies. Vārdi, kas ir rakstīti Lāodikejas draudzei, pilnībā apraksta viņu pašreizējo stāvokli," rakstīja E. Vaita "The Review and Herald" 1852. gada 10. jūnijā. Lai gan šie vārdi ir rakstīti pirms vairāk nekā 150 gadiem, kāpēc tie tik labi attiecas arī uz mums? Ko tas mums stāsta par mītu, ka draudzes agrīnie gadi ir bijuši "vecie, labie laiki"?

GLĀBŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl. 20:1-3, Jer. 4:23-26, 1. Kor. 4:5, Atkl. 20:7-15, Fil. 2:9-11, 2. Pēt. 3:10.

ATMIŅAS PANTS:

“Un Dievs noslaucīs visas asaras no viņu acīm, un nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaimanu, nedz sāpju vairs nebūs, jo viss bijušais ir pagājis.” (Atkl. 21:4)

Cilvēki bieži jautā, kāpēc radās ļaunums? Atbildē centrālais ir brīvība. Patiesa brīvība, patiesa morāla brīvība ir saistīta ar risku, jo, ja cilvēki (vai būtnes) ir patiesi brīvi, tad viņiem ir jābūt izvēlei izdarīt nepareizi.

Nu labi, tas izklausās godīgi. Bet rodas nākamais jautājums: kāpēc Dievs viņus vienkārši neiznīcināja, kad viņi izdarīja nepareizi, un nepasargāja mūs, pārējus, no šausmīgajām sacelšanās sekām?

Atbilde skar lielās cīņas būtību. Kā mēs redzēsim šajā nedēļā, Kunga valdība ir “atvērta”, un, lai gan liela daļa par Viņu un Viņa ceļiem ir noslēpums, Viņš atrisinās lielo cīņu tādā veidā, kas uz visiem laikiem izgaismos jautājumus par Viņa pašaieliedzību, labestību, taisnīgumu, mīlestību un likumu.

Patiesām, mums tiks doti tūkstoš gadi, lai iegūtu atbildes, vismaz attiecībā uz pazudušo likteni (pārējam mums būs visa mūžība). Pēc otrās nāšanas atpirktie dzīvos un valdīs ar Kristu tūkstoš gadus. Un pat vēl neticamāk ir tas, ka viņiem būs aktīva loma tiesā. Ielūkosimies lielās cīņas drāmas noslēdzošajos etapos.

Lūdzu, iepazīsties ar šo tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. martā.

Sātana sagūstīšana

Izlasi Atkl. 20:1-3! Kas šeit ir aprakstīts un kādu cerību tas mums dod? ____

Saistīšana vai būt sasaistītam ir Bībelē daudzējādi izmantots jēdziens. Vienkāršākajā līmenī tas attiecas uz cietumnieku. Jēzus atbrīvoja daudzus, ko bija sasaistījis sātans. Vēl saistīšanas process ir izmantots, lai aprakstītu spēku pār Jauno, ko Dievs dod draudzei, padarot to par tiesas simbolu.

Kad tiek sagūstīts bīstams noziedznieks, ir svarīgi viņu sasaistīt. Tomēr daudzas reizes Bībelē, kad cilvēki ir sasaistīti, viņi nav noziedznieki. Jānis Kristītājs tika saķēdēts, jo viņš atklāja ķēniņa morālos ļaunumus (Mat. 14:3, 4). Jēzus tika sasaistīts dārzā (Jāņa 18:12), pratināšanas laikā (Jāņa 18:24) un nāvē (Jāņa 19:40). Arī Pāvils (Ap.d. 21:33) un Pēteris (Ap.d. 12:6) tapa sasaistīti.

Jēzus arī daudz laika pavadīja kopā ar cilvēkiem, ko sātans bija sasaistījis. Tur bija dēmonu apsēstais ar sarautām ķēdēm ap plaukstu un potīšu locītavām (Marka 5:3, 4). Pirms Jēzus atbrīvoja viņu no dēmoniem, neviens nevarēja pretoties ļaunajam. Viņš satika sievieti, kura bija salikusi, un Viņš viņu atbrīvoja (Lūk. 13:11, 12, 16). Viņš arī atbrīvoja Lācaru no kapa un no apbedīšanas drēbēm (Jāņa 11:43, 44). Tad bija arī Baraba, kas, lai gan saķēdēts, tika atbrīvots, lai krustā tiktu piesists nevis viņš, bet Jēzus (Marka 15:7-15). Visos šajos gadījumos mēs redzam sātanu – vai nu cenšamies turēt cilvēkus ieslodzījumā ar kādu likstu, vai arī saistīt nevainīgos, lai ļaunums varētu plaukt un zelt. Bet mēs redzam arī Jēzu saraujam nāves saites, lai nestu atvieglojumu un brīvību pasaulei, ko sātans bezcerīgi tur ieslodzījumā. Beigās sātans tiek sasaistīts un izmests ārā tumsā (Atkl. 20:1-3).

Daļa no Jēzus misijas, lai atbrīvotu tos, ko sātans ir sasaistījis, bija dot spēku Viņa sekotājiem. Viņš tos pārliecināja, ka sātans ("stiprais vīrs") var tikt sasiets un viņa māja izlaupīta (Mat. 12:26-29). Citiem vārdiem, sātanam nav varas pār Kristu un Viņa sekotājiem, jo Kristus ir atbrīvojis Savus ļaudis no sātana valgiem.

Kā novēro Pāvils, "Dieva vārdu nevar saistīt važās" (2. Tim. 2:9). Tas ir līdzeklis, ar ko Jēzus aplūsināja sātanu (Mat. 4:4, 7, 10), un arī mēs varam izmantot šo spēku, lai stātos viņam pretī.

Kādus apsolījumus tu vari pieprasīt sev, kas atbrīvotu tevi no jebkādam saitēm, ar ko ļaunais tevi cenšas sasaistīt? _____

Jautājums “kāpēc?”

1. Mozus grāmatas ievadpanti raksturo zemi kā “neiztaisītu un tukšu” (1. Moz. 1:21). Šo pašu frāzi atkārtō Jeremija, lai aprakstītu zemi pēc tās iznīcināšanas septiņās pēdējās mocībās un otrās atnākšanas laikā, kad visas pilsētas virs zemes būs “noārdītas Kunga klātbūtnē” (Jer. 4:26). Jeremijas aprakstā nav neviena cilvēka (Jer. 4:25). Jāņa ziņojumā sātans nav spējīgs nevienu piekrāpt (Atkl. 20:3).

Šeit Atklāsmes grāmatā notiekošo var izskaidrot otrās nākšanas dramatiskās un universālās sekas. Pirmkārt, Jēzus apsola aizvest Savus sekotājus uz vietu, kuru sagatavot Viņš devās, atstājot zemi (Jāņa 14:1-3). Pāvils papildina, ka šie sekotāji ir dzīvie un tie, kas ir uzcelti no kapiem (1. Tes. 4:16, 17). Jānis min vēl vienu aspektu: pēc pirmās augšāmcelšanas pie otrās nākšanas atlikušie mirušie paliks miruši līdz tūkstoš gadu beigām (Atkl. 20:5).

Izlasi Atkl. 20:4! Kas ir aprakstīts šajā pantā? _____

“Tie, kam bija dota vara tiesāt.” Kā viņi varētu tiesāt, ja viņiem netiktu dots vairāk informācijas, nekā viņiem ir tagad? Pirms galējās Jauno iznīcināšanas izglābtajiem ir dota iespēja rast atbildes uz daudziem saviem jautājumiem “kāpēc”. Vēl pārsteidzošāk ir tas, ka atpestītajiem ir pat sava loma pazudušo tiesāšanā.

“Kopā ar Kristu viņi tiesās bezdievīgos, salīdzinot to rīcību ar likumu krājumu, Bībeli, un izlemjot katru gadījumu atsevišķi, atbilstoši darītajiem darbiem. Tad arī tiks piespriesta daļa, kas Jaunajiem jācieš saskaņā ar viņu darbiem, un lēmums ierakstīs pretī viņu vārdiem nāves grāmatā.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 661. lpp.)

Dzīvesstāstu atklāšanas laikā mēs redzēsim neskaitāmas reizes, ka visu laiku Dieva klusā balss ir aicinājusi pazudušo ar mīlestības un laipnības vārdiem. Cik pacietīgi Viņš neatkāpās, bet Viņa balsi atkal un atkal aplūsināja to lietu trokšņi, ko šī pasaule uzskata par iekārojāmām. Klusi Viņš gaidīja, ilgojoties pēc iespējas tikt atzīts kā Tas, kas ir samaksājis bezgalīgu cenu, lai viņi varētu iegūt dzīvību, bet tās vietā viņi izvēlējās nāvi. Vai tavā dzīvē ir kaut kas tāds, kas tev neļauj dzirdēt Viņa balsi? Viņš vēl joprojām pacietīgi gaida uz tevi. Izvēlies dzīvību!

Izlasi 1. Kor. 4:5! Kas mums ir apsolīts šeit attiecībā uz otro nākšanu? Kā tu vari pajauties uz šo apsolījumu tagad, kad, bez šaubām, tev ir daudz neatbildētu jautājumu? _____

Pēdējā tiesa

Bībeles laikos bija divas tiesas vietas: pilsētas vārti un ķēniņa troņa priekšā. Vecaji pie vārtiem izlēma visus mazos gadījumus, bet ķēniņš izlēma visus svarīgākos jautājumus. Viņam piederēja pēdējais vārds tiesā. Līdzīgi Bībele attēlo Dievu kā universa ķēniņu, garantējot, ka beidzot notiks pēc taisnības (Atkl. 20:11-15).

Izlasi Atkl. 20:7-15! Kā mēs saprotam šos nozīmīgos notikumus? _____

Atklāsmes 20. nodaļa visa runā par tūkstoš gadiem. Tātad šī īpašā tiesa notiek šajā laikā. Tā nav tā pati aina, kas aprakstīta 4. pantā, kur ir daudz troņu, jo 11. pantā tas ir tikai viens. Tas, visticamāk, nav tūkstošgades sākums, bet gan beigas, pēc otrās augšāmcelšanas (Atkl. 20:5), un pēc tam, kad sātans pārlicina bojā ejošo karapulku ielenkt svēto pilsētu (Atkl. 20:7-9). Tajā brīdī Dieva lielais, baltais tronis ir redzams pār pilsētu. Klātesošs ir ikviens cilvēks, kas jebkad ir dzimis – daži iekšpusē, citi ārpusē. Šis ir laiks, par ko Jēzus runāja, sakot, ka būs daži cilvēki, kas jautās Dievam, kāpēc viņi nav Dieva valstībā (Mat. 7:22, 23). Šis ir arī laiks, par ko runāja Pāvils, sakot, ka kādu dienu Jēzus priekšā locīsies visi ceļi, "kas debesīs, kas virs zemes un zem zemes un .. katra mēle [apliecinās], ka Kungs ir Jēzus Kristus" (Fil. 2:9).

Tiesas mērķis nav iemācīt Dievam kaut ko, ko Viņš nezina, jo Viņš jau zina visu. Mērķis ir pārliecināties, ka ikviens zina precīzi, kāpēc Dievs ir tiesājis tā, kā Viņš to ir darījis. Ikviens cilvēks, ikviens eņģelis varēs pateikt: "Tu esi taisns, kas esi un kas bijī, Svētais, ka tādu esi spriedis tiesu." (Atkl. 16:5) Izglābtie un pazudušie, gan starp cilvēkiem, gan eņģeļiem, redzēs Dieva tiesu un taisnību.

Pēdējais notikums šajā drāmā ir "nāves un elles" iznīcināšana kopā ar tiem, kas nav "rakstīti dzīvības grāmatā" (Atkl. 20:14, 15). Jēzus rokās ir nāves un elles atslēgas (Atkl. 1:18). Nevienam no šiem vairs nav iemesla pastāvēt. Pazudušie piedzīvo nevis mūžīgas mocības, kā parasti māca, bet gan tiek iznīcināti. Viņi pārstāj eksistēt mūžīgi – tam pretstats ir mūžīga dzīve.

Jaunas Debesis un jauna Zeme

Grēks un sacelšanās ir bijuši nevēlami iebrocēji. Tie nekad šeit nav bijuši paredzēti. Tie ir izdarījuši ārkārtīgi lielus postījumus, bet tagad, kad postījuma cēlonis vairs neeksistē, ir laiks atjaunot visu līdz pilnībai. Lielā cīņā nebūs pabeigta, kamēr tas nebūs noticis.

Izlasī Atkl. 21:1, 2, 9, 10, 22:1-3! Kas ir minēts Jāņa aprakstā? Ko tas nozīmē?

Kad Jānis apraksta jaunās Debesis un jauno Zemi, viņš atkārtoti to, ko teica Pēteris: „..debesis ar lielu troksni izgaisīs, pasaules elementi sadegdami izjuks.” (2. Pēt. 3:10) Kā mēs to labi zinām, zemei ir ārkārtīgi vajadzīgs kaut kas vairāk, nekā tikai virspusēja atjaunošana. Šeit viss tiks pilnībā iznīcināts, lai radītu iespēju pilnīgi jaunai eksistencei.

Jānis runā, ka jūras vairs nebūs (Atkl. 21:1). Viņš to rakstīja no cietuma, kas atradās uz Patmas salas. Jūra viņam neļāva aizbēgt. Pat ar mūsdienīgu laivu ir vajadzīgas vairākas stundas, lai sasniegtu salu, no kuras Jānis rakstīja šos vārdus. Uz jaunradītās zemes nebūs vairs nekādu barjeru, kas neļautu atpestītajiem brīvi pārvietoties un satikt savus mīļos.

Jaunā Jeruzāleme izklausās ārkārtīgi iespaidīga. Tā ir aprakstīta Bībeles laiku pilsētas terminos, jo tas bija viss, ko Jānis zināja. Tomēr mākslinieku centieni, attēlojot pirmā gadsimta Romas arhitektūru, ir gaužām neveiksmīgi, jo šī būs pilsēta, “kuras meistars un veidotājs ir Dievs” (Ebr. 11:10).

Mūsu prāti tikko spēj aptvert šos aprakstus. Cik jauki ir ļaut iztēlei kavēties pie tā, kas mūs tomēr sagaida. Mēs to pat nevaram iedomāties. Pilsētas milzīgie apmēri norāda arī uz to, ka tur vietas netrūks. Tur būs vietas visiem.

Paskatieties apkārt uz dabas pasaules skaistumu! Ko tas jums stāsta par Dieva raksturu, pat neskatoties uz grēka postījumiem? Kā tas, ko mēs redzam šeit un tagad, palīdz mūsos iedvest uzticību, cerot uz to, ko mēs vēl neredzam?

Asaru nebūs

Izlasi Atkl. 21:3-5! Ko šeit nozīmē asaras? _____

Mēs visi zinām, ko nozīmē raudāt. Mums pazīstama ir arī asaru slaucīšana no kāda cita acīm: māte, kas maigi mierina savu bērnu, tuvs draugs mierina biedru, vai arī viens vecāks mierina otru, kad sāp sirds vai nākas piedzīvot traģēdiju. Mēs arī zinām, ka mēs neļaujam kuram katram aizskart savu seju. Ko gan citu varētu nozīmēt tas, ka Dievs aizskar mūsu seju, ja ne to, ka mums būs tuvas saites ar savu Radītāju?

Ir grūti iedomāties pasauli bez nāves, ciešanām vai asarām. Sāpes, sviedri, asaras un nāve ir bijusi cilvēces daļa kopš krišanas grēkā (1. Moz. 3:16-19). Tomēr kopš tā laika Dievs ir pārliecinājies cilvēci, ka neveiksme un zaudējums nav viss, uz ko cerēt nākotnē. Dievs ir devis ceļā norādes, ka Viņš kādu dienu mūs izglābs un svētīs ar Savu klātbūtni.

Vispirms Dievs apsola Glābēju (1. Moz. 3:15), tad Savas klātbūtnes apstiprinājumu svētnīcā (2. Moz. 25:8). Pēc tam viņš parāda realitāti, kā Vārds kļūst miesa un mājō mūsu vidū (Jāņa 1:14). Un beidzot Viņš uzceļ Universa troni mūsu vidū (Atkl. 21:3).

Daudzi Bībeles panti sniedz mums šīs derības apstiprinājumu, izmantojot tādus vārdus kā "Es būšu viņu Dievs", "jūs būsiet Mani ļaudis" un "es mājōšu jūs vidū". Viens piemērs ir: "Es iemājōšu viņos un dzīvošu viņu vidū, es būšu viņu Dievs, un viņi būs mana tauta." (2. Kor. 6:16)

Pirmajā reizē Jēzus nāca, lai neitralizētu salauztās derības sekas. Jeremija aprakstīja lauztās derības sekas šādi: "Kādēļ tu kliec par savu postu, tavas sāpes nav dziedējamas – tavu vainu daudzuma dēļ, tavu grēku skaita dēļ es tev to darīju!" (Jer. 30:15) Pateicoties Jēzum, tas tagad ir vēsture. Atkl. 21:3 būtībā ir Bībeles kulminācijas punkts. Varbūt, ka tās bija asaras, ko mēs raudājām par pazudušo galējo iznīcināšanu, bet Dievs pats tās noslauka, un ciešanas un bēdas ir pagājušas uz visiem laikiem.

Šie panti ietver tuvību ar Dievu, ja reiz mēs esam Debesīs. Tomēr mums nav jāgaida līdz tam laikam, lai piedzīvotu šādas attiecības ar Viņu. Kā tu vari jau šodien būt tuvās attiecībās ar Kungu un staigāt ar Viņu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Padomā par tūkstošgadi un par to, kā mēs to saprotam! Lai gan mums nav pateikts daudz, tas tomēr ir pietiekoši, lai zinātu dažas lietas. Pirmkārt, tūkstošgade notiek pirms galējās pazudušo iznīcināšanas. Otrkārt, pirms iznīcināšanas izglābtie pavada šo laiku, saņemot atbildes uz daudziem jautājumiem. Tik lielā mērā, ka viņi paši kļūst par dalībniekiem tiesā. Tas ir, viņi paši tiesā. "Vai tad jūs nezināt, ka svētie tiesās pasauli?" (1. Kor. 6:2) Un: "Vai jūs nezināt, ka mēs tiesāsim eņģeļus?" (1. Kor. 6:3) Kā mēs šajā nedēļā lasām, šīs tūkstošgades laikā viņiem "bija dota vara tiesāt" (Atkl. 20:4), tas ir, svētajiem. Tādējādi šie divi punkti kopā atklāj svarīgu patiesību: neviens no pazudušajiem nepiedzīvos galējo spriedumu līdz pat tūkstošgades beigām, kad svētie būs ne tikai sapratuši, kāpēc ļaunie iet bojā, bet arī piedalījušies viņu tiesāšanā. Padomā, ko tas mums stāsta par Dieva raksturu un Viņa valdības atvērtību: pirms cilvēks piedzīvo savu galējo likteni, Dieva ļaudis ļoti skaidri sapratīs Dieva pēdējās tiesas taisnīgumu un godīgumu. Tas būs sāpīgi, noteikti. Bet, kad tiesa būs beigusies, kā mēs jau redzējām, mēs sauksim: "Tu esi taisns, kas esi un kas bijī, Svētais, ka tādu esi spriedis tiesu." (Atkl. 16:5)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā lielās cīņas realitāte palīdz mums labāk saprast, kāpēc tagad eksistē ciešanas un nāve, lai gan daudzi grūti jautājumi paliek neatbildēti?

2. Ja kāds tev jautātu, kā viņš var ciešāk un tuvāk staigāt ar Kungu, ko tu atbildētu?

3. Pakavējies vairāk pie domas par gatavību Debesīm. Ko tas nozīmē? Kā mēs saprotam šo domu evaņģēlija gaismā?

4. Uz kādiem jautājumiem tu gribētu saņemt atbildes? Kā tu mācies uzticēties Dieva labestībai un taisnībai, kaut arī notiek tik daudz traģēdiju?

SATURS

lpp.

Krīze Debesīs	5
Krīze Ēdenē	12
Sentēvi un globālā sacelšanās	19
Konflikts un krīze: soģi	26
Cīņa turpinās	33
Uzvara tuksnesī	40
Jēzus mācības un lielā cīņa	47
Cīņu biedri	54
Lielā cīņa un pirmkristiešu draudze	61
Sacelšanās un Pāvils	68
Pēteris lielajā cīņā	75
Draudzes kareivji	82
Glābšana	89